

STORYING

A PUBLICATION OF THE INTERNATIONAL STORYTELLING CONFERENCE

ISSUE / SAYI - 1

SUNAY AKIN:
"TEACHERS BECOME ACTORS
IN THE CLASSROOM"

SALIH MEMECAN:
"LEARNING IS NOT FUN BUT
LEARNING THROUGH STORIES IS"

HASAN KAÇAN:
"STORIES CONNECT GENERATIONS"

BIROL GÜVEN:
"I WISH I HAD WORKED
MORE AS A TEACHER!"

The Bells Ring For Stories

Hikâyelerin Derse Giriş Zili Çaldı

Salih Uyan

Stories are the modest teachers on earth. That's why mankind has taken hold of stories. He has learned and taught through stories.

Foreign cultures come together in the domains of stories where they get to know each other. There are stories which have been translated into dozens of languages, and there are some which simply haven't. However, that doesn't make the lesser known stories any less important.

For example, there isn't a single country on earth, which Robin Hood hasn't been to. But the story of a father, who lives in a mountain village and walks 10 kilometres everyday just to be able to tell his paralyzed son, who can't go to school, what he learned at school that day, should be of equal importance.

Wherever on earth there are breathing souls, there are stories, as well.

Each language codes the stories according to its culture. While one story can make someone drowsy in the West, it might make someone lose sleep in the East. Depending on the listener, a story might warm one person's heart in the North, or it might cause another listener to catch a chill in the South.

While a story walks around in its best clothes on in one country, we can see it in another country in shabby clothes.

A story that screams the place down with laughter, in one tent where a family is camping, might only whimper in a tent where people have just survived an earthquake. A story can visit Hollywood for a while and at the same time be able to hold the hands of an orphan in Africa.

There are as many stories in the world as the number of people.

Now the bells ring for stories at the International Storytelling Conference. The phrase, "Once upon a time" roams the corridors of our school. Stories of the past will once again enlighten our future.

Stories should not be confined to bedrooms. And we will free them!

Nothing compares to stories when it comes to education.

Because life itself is a story.

Once there was and once there wasn't ...

Hikâyeler yeryüzündeki en mütevazı öğretmenlerdir. Bu yüzden hikâyelere tutunmuştur insan oğlu. Hikâyeyle öğrenmiş, hikâyeyle öğretmiştir.

Birbirine yabancı kültürler hikâyelerde tanışır, çekingenliklerini hikâyeler sayesinde atarlar. Onlarca dile çevrilmiş klasik hikâyeler de vardır, hiçbir dille tanışmamış hikâyeler de ... Ama bir hikâyenin daha az kişi tarafından biliniyor olması, o hikâyenin değerini azaltmaz.

Robin Hood'un dünya üzerinde uğramadığı ülke yoktur ama Türkiye'nin bir dağ köyünde, felçli oğlu okuldan geri kalmamış diye her gün 10 kilometre yol kat edip okula giden ve akşam öğrendiklerini yatalak çocuğuna anlatan babanın hikâyesi Robin Hood'dan daha az önemli değildir.

Eğer bir yerde nefes alınıyorsa, hikâyeler de birikiyor demektir.

Her dil kendi kültürüne göre kodlar hikâyeleri. Batıda uyku getiren bir hikâye, doğuda uyku kaçırabilir. Veya kuzeyde insanın içini ısıtan bir hikâye, güneyde iliklerine kadar dondurabilir okuyan kişiyi.

Aynı hikâye bir ülkede en süslü elbiseleriyle dolaşırken, diğer bir ülkeye en pejmürde haliyle girer.

Kamp yapan bir ailenin çadırında kahkahalarla ortalığı cımlatan bir hikâye, deprem bölgesindeki bir çadırda hıçkırarak ağlar. Bazen Hollywood'a uğrar, bazen Afrika'da yetim bir çocuğun elinden tutup gezer.

Dünyada kaç milyar insan varsa, o kadar da hikâye vardır.

Uluslararası hikâye anlatım konferansında hikâyelerin derse giriş zili çaldı. Bir varmış, bir yokmuş cümlesi artık okul koridorlarında daha sık dolaşıyor. Gelecek zamanlar, geçmiş zamanlı cümlelerle aydınlanıyor.

Artık çok iyi biliyoruz ki, hikâyeye yapılabilecek en büyük haksızlık, onu uyku öncesi dakikalara hapsedmektir. Amacımız hikâyeleri özgürlüğüne kavuşturmaktır.

Ve artık çok iyi biliyoruz ki, eğitimde hikâyenin alternatifi yoktur.

Çünkü hayatın ta kendisidir hikâyeler.

Bir vardır, bir yoktur ...

›01

INTRODUCTION

Sunuş
Salih Uyan

›03

EDITORIAL

Editörden
Andrew Wright

›04

ISC SPEAKERS 2012

ISC Konuşmacılar 2012
Andrew Wright
Jan Blake
Godfrey Duncan
Joe Sabia
Hasan Kaçan

›26

STORIES MAKE US

Hikâyelerdir Bizi Biz Yapan

›34

INTERVIEW WITH BİROL GÜVEN

Bırol Güven'le Röportaj

›40

KORMI

Hikâye - Kornı

›42

STORYTELLING AND TECHNOLOGY

Hikâye Anlatımı ve Teknoloji

›46

INTERVIEW WITH SUNAY AKIN

Sunay Akin'la Röportaj

›52

ONCE UPON A TIME...

Bir Zamanlar...

›56

INTERVIEW WITH SALİH MEMECAN

Salih Memecan'la Röportaj

›60

SEAL WIFE

Hikâye - Fok Kadın

›64

INTERVIEW WITH RUKİYE ŞAHİN

Rukiye Şahin'le Röportaj

›70

THE LEGENDS OF TURKISH FOLKLORE

Türk Halk Kültürünün Efsaneleri

›74

THE SNIPPETS OF IDEAS ABOUT STORIES AND STORYTELLING

Hikâyeler ve Hikâye Anlatımına İlişkin Fikirlerden Kesitler

›76

WORLD STORYTELLING DAY

Dünya Hikâye Anlatım Günü

›78

INTERNATIONAL STORYTELLING CONFERENCE 2011

Uluslararası Storytelling Konferansı 2011

In whole or in part of any material in this publication without prior written permission is expressly prohibited.

Bu dergide yayınlanan yazı, fotoğraf, illüstrasyon ve konuların her hakkı mahfuzdur. İzinsiz alınıp yapılamaz.

STORYING

A PUBLICATION OF THE
INTERNATIONAL STORYTELLING CONFERENCE

Publisher - Yayıncı
İhlas Eğitim Kurumları

Representative of the Publisher - Tüzel Kişi Temsilcisi
Hami Koç

Publishing Coordinator - Yayın Koordinatörü
M.Salih Uyan

Editor - Editör
Andrew Wright

Editorial Board - Yayın Kurulu
İbrahim Cebeci
Utku Öztürk
Rachel Webster
Emre Erdoğan
Thomas Littleton
Ahmet Cihat Kapçık

Concept Advisor - Konsept Danışmanı
Aytekin Karaca

Interviews - Röportajlar
Rukiye Şahin
Salih Uyan
Rachel Webster
Burcu Güneş
Fatih Hakan Şen

Contributors - Katkıda Bulunanlar
Jan Blake
Godfrey Duncan
Joe Sabia
Laura Woodward

Translation - Çeviri
Yasemin Karakaş
Sibel Sarıbaş
Kübra Yılmaz
Esra Aytekin
Ayşenur Erdemir
Hasan Yüksel

Photograph - Fotoğraflar
Utku Öztürk
İsmail Baş
Levent Çelik

Advertisement - Reklam
Sibel Kılıç
212 639 68 70

Graphics and Design - Grafik ve Tasarım
Serdar Mert

Production - Yapım
DVC

Printer - Baskı
İhlas Matbaacılık A.Ş.

Welcome

Hoşgeldiniz

Andrew Wright

How delighted I am to have been invited to contribute to this first edition of "Storying!" Thank you very much!

I have realised, since I was a very young boy that stories are a central part of my life. In spending more and more of my professional time on stories I have begun to realise that they are a central part of everybody's life and a central part of the life of every society.

The importance of this centrality of stories in our lives has been recognised by Ihlas College in deciding to hold an International Storytelling Conference in 2011 and then another in 2012.

Ihlas College felt that it would be additionally enriching if a magazine related to the conference and to storytelling, in general, could be published to coincide with the conference in 2012. Here it is!

Most importantly, we have interviews with the four storytellers contributing to the conference: Jan Blake, Godfrey Duncan (Tuup), Joe Sabia and Andrew Wright. We are also very lucky indeed to be able to add four more interviews with the storytellers: Birol Güven, Salih Memecan, Sunay Akın and Rukiye Şahin. All are equally passionate about stories but come to stories from very different backgrounds.

What a feast of stories!

And, finally, we have included a number of articles on stories which we hope will contribute to a broadening of the perception of stories and their role in society and in education.

We do hope you will enjoy this first issue of "Storying."

"Storying" dergisinin bu ilk sayısına katkı sağlama fırsatı yakaladığım için ne kadar mutluyum bilemezsiniz. Çok teşekkürler!

Çok küçük yaşlardan beri hikâyelerin hayatımın hep merkezinde olduğunu fark ettim. Hikâyeler üzerinde mesleki anlamda daha fazla vakit harcamaya başlayınca da, aslında hikâyelerin herkesin hayatının ve her toplumun merkezinde olduğunu anlamaya başladım.

İhlas koleji, önce 2011 yılında ve sonra 2012 yılında Uluslararası Hikâye Anlatım Konferanslarını düzenleyerek, hikâyelerin hayatımızdaki önemini ne kadar iyi anlamış olduğunu gösterdi.

Ve İhlas Koleji, konferansla ve genel olarak hikâye anlatımıyla ilgili bir de dergi hazırlanırsa ve bu dergi 2012 konferansında hazır olursa, etkinliğin lezzetinin bir kat daha artacağını hissetmiş olmalı ki, işte ispatı!

Dergimizde konferansa katkı sağlayan dört hikâye anlatıcısıyla röportajlarımız var: Jan Blake, Godfrey Duncan (Tuup), Joe Sabia ve Andrew Wright. Bu kişilerin haricinde dört farklı isimle daha röportaj yapabildiğimiz için çok şanslıyız: Birol Güven, Salih Memecan, Sunay Akın ve Rukiye Şahin. Hepsi de hikâyelere eşit derecede tutkulu ama farklı alanlardan geliyorlar.

Alın size bir hikâye şöleni!

Ve son olarak, hikâyelerin toplumdaki ve eğitimdeki rolüne ilişkin ufukumuzu biraz daha genişletmek için yazılmış birkaç tane makalemiz var.

Umarım "Storying" dergisinin bu ilk sayısını zevkle okursunuz!

Andrew Wright

Andrew Wright is an author, illustrator, teacher trainer and storyteller. As an author he has published with "Oxford University Press" Storytelling with Children and Creating Stories with Children. With "Helbling Languages" he has published, Writing Stories (co-author David A. Hill). With "Cambridge University Press" he has published, Five Minute Activities and Games for Language Learning and with "Pearson", 1000 Pictures for Teachers to Copy. As a teacher trainer he has worked with teachers in over thirty countries.

As a storyteller and story maker, he has worked with approximately 40,000 students during the last twenty years and in about twenty five countries.

Stories and Life

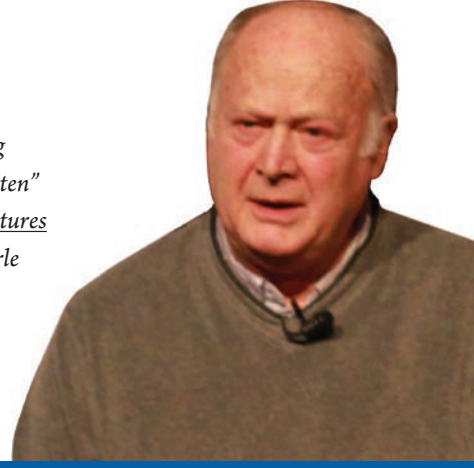
Hikâyeler ve Hayat

Andrew Wright

Andrew Wright bir yazar, illüstratör, öğretmen eğitmeni ve hikâye anlatıcısı. Bir yazar olarak "Oxford University Press'ten" *Story Telling With Children* ve *Creating Stories With Children* kitapları; "Helbling Languages'ten" *Writing Stories* (yardımcı yazar 'David A.Hill' ile) kitabı; "Cambridge University Press'ten" *Five Minute Activities* ve *Games For Language Learning* kitapları; "Pearson Longman"dan da *1000 Pictures For Teachers To Copy* kitabı yayımlanmıştır. Öğretmen eğitmeni olarak, otuzu aşkın ülkede öğretmenlerle çalışmıştır.

Bir hikâye anlatıcısı ve hikâye yazarı olarak; son yirmi yılda yirmi beş farklı ülkede, yaklaşık 40.000 öğrenci ile çalışmıştır.

How long have you been interested in writing and telling stories?

My mother was always fond of telling me that when I was eight years old I read the 850 unabridged pages of, "David Copperfield", by Charles Dickens and chuckled all the way through. I then asked my mother, "Who writes and illustrates books?" She told me, an author and an illustrator. I then told her, "One day I want to be an author and illustrator." And that is what I have become... and a story teller, as well!

Can you trace the path/timeline that got you to where you are today?

Like all children I was creative in my primary school. Then, I am so happy to say, I was lucky, in secondary school, to have an art teacher who really cared about all great human activity. He scorned technical tricks, and shallow decoration and demanded that we look and think about what we were looking at and painting. He placed us in front of the full complexity of nature, unlike all the other teachers who selected what it was that we should study. I am sorry for him that I don't seem to have come very far along this great path that he placed me on but better a centimetre of value than a meter of trivia. How important teachers can be in a person's life!

What have you learned so far about the benefits of using storytelling in the classroom that you can share with others?

I believe that a major part of our thinking is based on narrative and metaphorical thinking. So, I simply believe that just as you keep fish in water so you must keep people in stories. Of course, I have a broad view of what "story" means.

Ne zamandır hikâye anlatımı ve yazımı ile ilgileniyorsunuz?

Sekiz yaşlarındayken annem bana hikâye anlatmaya çok düşküncü. Charles Dickens tarafından yazılan 850 sayfalık "David Copperfield" kitabını baştan sona, büyük bir keyifle okudum. Sonra anneme bu kitapları kimin yazdığını ve resimlerini kimlerin çizdiğini sordum. Annem de bana "Tabi ki bir yazar ve bir illüstratör!" cevabını verdi. Ben de anneme "Bir gün ben de bir yazar ve illüstratör olacağım." dedim. Ve işte geldiğim yer, bir yazar, bir illüstratör, dahası bir hikâye anlatıcısı...

Geçmişten bugüne izlediğiniz yolu anlatabilir misiniz?

Her çocuk gibi ben de ilkökul çağlarında üretkendim. Sonra ortaokuldayken insani değerlere oldukça önem veren bir resim öğretmenim oldu. Bunu çok büyük bir şans ve mutluluk sayıyorum. O, teknik hileleri ve basit süslemeleri küçümser, sadece bir resme bakıp düşünmemizi ve resim yapmamızı isterdi. Sadece öğrenmemiz gerekeni önümüze koyan diğer öğretmenlerin aksine, bizi doğanın tüm karmaşasının içine bırakıverirdi. Fakat yine de bizi sürüklediği yolda yeterince mesafe alamadığımı düşündüğüm için ona karşı mahcubum. Ama en azından; gereksiz şeylerle yüklü bir yolda metrelerce ilerlemiş olmak yerine, önemli değerler için kat edilmiş birkaç santimetrem var. Bir öğretmen, bir insanın yaşamında ne kadar da önemli olabiliyor!

Hikâye anlatımının ders içinde kullanılmasının yararları hakkında bu güne kadar neler öğrendiğinizi bizlerle paylaşabilir misiniz?

Bence, düşüncelerimizin büyük kısmı hikâye formatında ve mecazi temellerle dayanıyor. Balıkları nasıl suyun içinde tutmamız gerekiyorsa insanları da hikâyelerin içinde yaşatmalıyız diye düşünüyorum. Elbette hikâyenin ne demek olduğuna dair oldukça geniş bir görüşüm var.

So, I simply believe that just as you keep fish in water so you must keep people in stories.

Balıkları nasıl suyun içinde tutmamız gerekiyorsa, insanları da hikâyelerin içinde yaşatmalıyız diye düşünüyorum.

Briefly, in "hard sell" terminology, stories:

- 1) Motivate and engage the students
- 2) Are memorable and support memory of language and ideas
- 3) Stimulate response which may lead to rich avenues of development.

You have travelled the globe extensively. Have your travels changed you, or influenced your views on education?

I have worked in about forty countries and this has been a great privilege. At the same time it has been a shallow experience. You have to live a long time in a country to begin to know it. And, even then, it changes. So what you think you know may be out of date!

In spite of this I am tempted to launch into a few generalisations! So tempting! I don't think it is an accident that some of Shakespeare's plays are valued in every country in the world. When, we collect information we think is relevant we are manifesting what we value.

Who are your inspirations?

My mother was an inspiration. She was always so curious, always wanting to know more about everything. She always responded positively to what I did, if she possibly could. Her cup was always half full and never half empty. My art teacher at school. I have mentioned him already.

Of course, I have been enriched by the great people: Rembrandt, Shakespeare and Einstein but I have also been enriched by less well known people who have appeared in my life "just at the right time". And that includes, for example, the cleaner in my last university job in Manchester, Peggy. She always did as good a job as she possibly could. And, isn't that what Rembrandt did!

What advice would you give other teachers?

My advice to story tellers who are unsure of themselves is: be yourself but more so. Your cup is half full and not half empty. Do your best but really do your best. Give it all your heart and caring. Don't moan about how poor your telling is. Why should you be a genius? We need as many different people in society as possible. What you are really good at may not go into the history books but it may make a real difference to the people around you. Have a go! Do your best!

Özetle; hikâyeler;

- 1) Öğrencileri bağlayıcı ve motive edici,
- 2) Hatırlanmaya değer, dil hafızasını destekleyici, fikir verici,
- 3) Gelişime yardımcı olacak cevapları vermeye teşvik edici nitelikte olmalıdır.

Dünyada bir çok ülkesine seyahat ettiniz. Seyahatleriniz sizi ya da eğitime olan bakış açınızı değiştirdi mi?

Yaklaşık olarak kırk ülkede çalıştım ve bu benim için çok büyük bir ayrıcalıktı. Ama aynı zamanda üstünkörü bir deneyimdi. Çünkü bir ülke hakkında bir şeyler öğrenmek için çok uzun süre orada yaşamamız gerekir. Hatta yaşarken bile değişim devam eder; bundan dolayı, bildiğinizi düşündüğünüz bilgiler demode olabilir.

Ama tüm bunlara rağmen insan genellemeler yapmadan duramıyor.

Bence Shakespeare'in pek çok oyununun dünyanın her ülkesinde değer görmesi bir rastlantı değildir. Bana göre; bu büyük kabul-taşıdığımız tüm farklılıklara rağmen- en azından belli başlı değerlerde buluştuğumuzu gösterir.

Kimlerden ilham alırsınız?

İlk olarak annemden diyebilirim. O her zaman merak eden, her şey hakkında daha fazla bilgi sahibi olmak isteyen bir kişiydi. Yaptığım her şeye olumlu tepkiler verdi. Bardağın hep dolu tarafını gören bir insandı. Ve tabi ki sanat öğretmenim, daha önce de bahsettiğim gibi.

Elbette; Rembrandt, Shakespeare ve Einstein gibi büyük isimlerden de etkilendim. Ama bu arada, hayatımın doğru zamanlarında anlık olarak beliren ve meşhur olmayan insanlar da hayatıma çok değer katmıştır. Manchester'daki üniversitede çalışan temizlik görevlisi Peggy gibi. O her zaman yapabileceğinin en iyisini yapan birisiydi. Rembrandt'ın da yaptığı bu değil miydi zaten?

Öğretmenlere ne gibi tavsiyelerde bulunursunuz?

Hikâye anlatma konusunda kendisinden emin olamayan

öğretmenlere tavsiyem; kendiniz olun ve sınırlarınızı zorlayın.

Bardağın hep dolu tarafını görün. Elinizden gelenin en iyisini yapmaya çalışın. Bütün kalbinizi ve dikkatinizi işinize verin. Sakın hikâye anlatma konusunda yetersiz olduğunuzdan şikâyet etmeyin!

Sonuçta bir deha olmak zorunda değilsiniz. Toplumda mümkün olabildiğince çok çeşitli insanlara ihtiyacımız var. Belki tarih kitaplarına geçecek kadar önemli işler yapmayabilirsiniz fakat çevrenizdeki insanlar için gerçek bir farklılık oluşturmak sizin elinizde.

Don't moan about how poor your telling is. Why should you be a genius?

Sakın hikâye anlatma konusunda yetersiz olduğunuzdan şikâyet etmeyin! Sonuçta bir deha olmak zorunda değilsiniz.

By Rachel Webster

Jan Blake

One of the leading storytellers, Jan Blake has been performing worldwide for twenty-five years. Specialising in stories from Africa, the Caribbean, and Arabia, she has a well-earned reputation for dynamic and exciting storytelling. Recent highlights include Hay Festival, Kerala and Dhaka, the World Wildlife Fund's One Planet Leaders Programme, and the Viljandi Harvest Festival, in Estonia, where she collaborated with the acclaimed Cote d'Ivoire multi-instrumentalist and vocalist Kouame Sereba.

As well as performing at all the major storytelling festivals both nationally and internationally, Blake leads storytelling classes for emerging storytellers, gives workshops for teachers and school children, and is currently devising a series of teaching tools for storytelling in the EFL market.

Roots in Storytelling

Hikâye Anlatımının Kökeni

Jan Blake

Dünyanın önde gelen hikâye anlatıcılarından olan Jan Blake yirmi beş senedir dünyanın değişik yerlerinde hikâyeler anlatıyor. Afrika, Karayipler ve Arabistan'da anlatılagelen hikâyelerde uzmanlaşan Blake, dinamik ve zengin anlatımıyla ün yapmış bir kişi. Son zamanların en dikkat çeken olaylarından olan Hay Festivali, Kerala ve Dhaka, Dünya Yaban Yaşam Fonu'nun Tek Gezegen Liderleri Programı ve Estonya'daki Viljandi Hasat Festivali'nde Blake, Cote d'Ivoire addedilen müzisyen ve vokalist Kouame Sereba ile birlikte çalışıyor.

Ulusal ve uluslararası hikâye anlatımı festivallerinde sahne alan Blake, yeni hikâye anlatıcılarının katıldığı hikâye anlatımı sınıflarında okutmanlık yapıyor, öğretmen ve öğrencilere yönelik seminerler veriyor ve yabancı dil sektöründe hikâye anlatımı öğretim materyalleri tasarımı yapıyor.

So Ms. Blake, how long have you been writing and telling stories?

Well, I have only written one book. I don't really call myself a writer, because it was 14 years ago that I published my book. But I have been a Storyteller for 25 years. This January will be my 25th anniversary of performing for the first time.

How did you become a Storyteller?

I was really encouraged by another Storyteller, Ben Haggarty, to perform more at festivals and such. Before that, I was mostly only working with schools. But Ben Haggarty, he saw something in me, and really encouraged me. I'll never forget the day he put the book, "The Magic Orange Tree", by Diane Foxstien, into my hands and said, "Jan, you are a storyteller and you have to do this for the rest of your life."

When did this creative spark inside you begin? Have you always been a performer, even as a kid?

I'm 48 I can't remember that far back! (laughs) I guess the first time I realized that I was excited I was performing, was when I was in Kindergarten. We had to do a Christmas Party performance. I had to be a fairy. I had to have a dress and a wand and circle around. I was so happy to do it. I will never forget that day as long as I live.

I just had natural thing. I don't know I just have it. I don't know where it came from! But, I discovered much later on, that my grandmother, who lived in a village in Jamaica, used to be the storyteller of the village. But back then, I didn't know that. When I met my grandmother, she was already losing her memory. Also my father always used to tell me about his day. He always found something interesting to talk about, and I realized this Christmas that my mom is a really good mimic. She can really embody people. So guess, I have a double infusion of creativity.

Evet, Bayan Blake. Ne zamandır hikâye yazıyor ve anlatıyorsunuz?

Sadece bir kitap yazdım. Aslında kendimi yazar olarak görmüyorum, çünkü kitabımı bundan 14 yıl önce yayınladım. Ancak 25 yıldır hikâye anlatıcısıyım. Bu Ocak ayı, ilk sahne performansımın 25. yıl dönümü olacak.

Nasıl bir hikâye anlatıcısı oldunuz?

Başka bir hikâye anlatıcısı olan Ben Haggarty, festivallerde ve benzer etkinliklerde sahne alma konusunda beni cesaretlendirdi. Bundan önce genelde sadece okullar için çalışıyordum. Ama Ben Haggarty bende bir şey gördü ki beni acayip cesaretlendirdi. Yazarı Diane Foxstien olan "Büyülü Portakal Ağacı" isimli kitabı elime verip "Jan, sen bir hikâye anlatıcısısın ve hayatının geri kalanında bu işi yapmalısın." dediği günü asla unutamam.

İçinizdeki bu üretken ışık ne zaman ortaya çıktı? Hep sanatçı mıydınız, çocukken bile?

48 yaşındayım. O kadar eskiyi hatırlayamam! (gülüyor). Sanırım ilk defa sahnede heyecanlandığımı fark ettiğimde anaokulundaydım. Noel gösterisi yapmak zorundaydık. Ben de bir periyi oynuyordum. Elbisem ve sihirli değneğimle sahnede daireler çizecektim. Çok mutluydum. O günü hayatım boyunca unutamam.

Sahip olduğum yetenek doğal bir şey. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama içimde var işte. Nereden geldiğini bilemiyorum. Uzun yıllar sonra fark ettiğim bir şey var gerçi. Jamaika'daki bir köyde yaşayan büyükanmem de köyün hikâye anlatıcısıymış. Ama o zamanlar bunu bilmiyordum. Büyükanmemle tanıştığım da o, çoktan hafızasını kaybetmişti. Babam da hep kendi zamanlarından bahseder ve sürekli anlatacak ilginç bir şeyler bulurdu. Bu Noel'de annemin mimiklerinin çok iyi olduğunu fark ettim. Gerçekten insanları bir araya getirebiliyor. Gördüğümüz gibi çift yönlü bir üretkenlik nasip olmuş bana.

I'll never forget the day he put the book, "The Magic Orange Tree", by Diane Foxstien, into my hands and said, "Jan, you are a storyteller and you have to do this for the rest of your life."

Yazarı Diane Foxstien olan "Büyülü Portakal Ağacı" isimli kitabı elime verip "Jan, sen bir hikâye anlatıcısısın ve hayatının geri kalanında bu işi yapmalısın," dediği günü asla unutamam.

It sounds like your family was very engaging and supportive. Are there any other people who are inspirations for you?

Yes, most definitely. There was a Jamaican Storyteller named, Louis Bennet. She died in 2006. What was interesting about her was she told stories in the Jamaican vernacular. She was one of the first people to write and be published in this vernacular and to assert that Jamaican Patswa is actually a living language. Its is not slang. Its is not broken English or pigeon English, it is the Jamaican language. Alright, the language of the schools might be British English or American English, but the language of the people is Jamaican Patswa .

My mom and dad grew up with her in Jamaica. As I started to become more and more confident in speaking Jamaican Patswa at home, I found myself telling folk tales. My mom would say, "You are just like Ms. Lou!" That was what people called, Ms Louise Bennet, when she was a Storyteller. So I grew up with this knowledge that it was very important to be a part of Jamaican culture, and the fact that my mom was equating me with Jamaica's greatest storyteller. That made me feel good.

In 2005, I had the great good fortune, to present at a storytelling conference in Toronto. Ms. Bennet lived there at the time and they arranged for me to meet her. I went to her house and I was so excited that I literally had to remind myself that she was just a human being, like me. She was 86 at that time. I spent a lovely 2 hours with her and managed to tell her a story that she had never heard. I was quite proud of that. For some of the other stories, she joined in and she sang with me. It was great. It was really great. She was a great influence.

Wow! That's amazing! How great to actually meet one of your storytelling idols! You mentioned, that when you met Ms Louis Bennet, you told stories together. Is that what storytellers generally do when they get together? Do you all tell stories to each other?

The only time I am in the presence of other storytellers is when I am at festivals. There is one in Belgium every year called the Alden-Biesen Festival. It takes place in a beautiful old medieval castle. There you have many storytellers sharing stories across the table. For example, there's Tuup. I have performed with him a lot, and it's great. This one time there was almost like a standoff between us. He would tell stories about men and I would tell stories about women.

Öyle anlaşıyor ki aileniz çok merak uyandıran ve destekleyen bir yapıdaymış. Size ilham kaynağı olan başkaları da var mı?

Evet, kesinlikle. Louis Bennet adında Jamaikalı bir hikâye anlatıcısı vardı. 2006 yılında vefat etti. İlginç olansa hikâyelerini Jamaika'nın yerli dilinde anlatmasıydı. Jamaika Patswa dilinin canlı bir dil olduğunu söyleyen ve bu dilde kitap yazıp bastıran ilk kişiydi. O, Patswa dilinin avam sınıfının kullandığı bozuk bir İngilizce'den ibaret olmadığını gösterdi. Okullardaki öğretim dili, İngiliz veya Amerikan İngilizcesi olabilirdi. Ama insanların konuştuğu dil Patswa olmalıydı.

Annem ve babam onunla birlikte Jamaika'da büyümüşler. Ne zamanki evde Jamaika Patswa dilini daha doğru ve kendimden emin bir şekilde kullanmaya başladım, kendimi halk hikâyeleri anlatırken buldum. Annem derdi ki: "Sen tıpkı Bayan Lou gibisin." Bayan Lou, insanların Bayan Louise Bennet'i hikâye anlatıcısıyken çağırsın biçimliydi. Böylece bu bilinçle büyüdüm. Yani Jamaika kültürünün bir parçası olmak ve annemin beni Jamaika'nın gelmiş geçmiş en iyi hikâye anlatıcısına benzetmesi çok önemli şeylerdi. Kendimi iyi hissetmemi sağlıyordu.

2005 yılında talihim döndü ve Toronto'daki bir hikâye anlatımı konferansında görev aldım. Bayan Bennet o zamanlar orada yaşıyordu ve bir şekilde onunla tanışma fırsatı yakaladım. Evine gittiğimde o kadar çok heyecanlıydım ki kendime, onun da benim gibi bir insan olduğumu hatırlatıp durdum. O tarihte 86 yaşındaydı. Birlikte çok keyifli bir 2 saat geçirdik ve kendisine daha önce hiçbir yerde duymadığı bir hikâye anlattım. Bundan dolayı çok gururlanmıştım. Diğer bazı hikâyelerde bana katıldı ve bazı şarkılara eşlik etti. Muhteşemdi, gerçekten muhteşem... Çok etkileyici bir insandı.

Vay canına! Mükemmel! Hikâye anlatıcısı idollerinizden birisiyle tanışmanız olağanüstü! Bayan Louis Bennet'le tanıştığınızda birlikte hikâyeler anlattığınızı söylemişsiniz. Hikâye anlatıcılarının bir araya geldiklerinde genelde yaptıkları bu mu? Hep birbirinize hikâyeler mi anlatırsınız?

Diğer hikâye anlatıcılarıyla olduğum tek zaman festival zamanıdır. Belçika'da her yıl düzenlenen Alden-Biesen Festivali bunlardandır. Eski ve güzel bir ortaçağ şatosunda gerçekleşir. Orada pek çok hikâye anlatıcısı bir masa etrafında hikâyeler anlatırlar. Örneğin Tuup var. Onunla çok defalar sahneye çıktım ve bu harika bir şey. Aramızda gizli bir anlaşma var gibi. O erkekler hakkında hikâyeler anlatır, ben de kadınlar hakkında anlatırım.

So I grew up with this knowledge that it was very important to be a part of Jamaican culture, and the fact that my mom was equating me with Jamaica's greatest storyteller. That made me feel good.

Jamaika kültürünün bir parçası olmak ve annemin beni Jamaika'nın gelmiş geçmiş en iyi hikâye anlatıcısına benzetmesi çok önemli şeylerdi. Kendimi iyi hissetmemi sağlıyordu.

How can storytelling aid in education? What do you think is the most significant benefit of using stories in the classroom?

Well, as far as the relationship between the teacher and the students is concerned, the teacher has to allow themselves to let go and really tell a story from the heart. As a teacher, you have to demonstrate that language is alive. It's not dead. It's not flat on a page. Its alive. That is what storytelling allows for. It's difficult to learn a language if it can't be brought to life. It's easier for a student to learn a language if the teacher can demonstrate that that language is alive. Storytelling equals living language.

Finally, if you had one wish for your professional career what would it be?

I don't know, maybe make more money... I don't know I don't think about it like that. I would like to find more interesting and exciting ways to bring stories to books.

Well, thank you very much for meeting with us today. It was truly an honour to meet you and I am really looking forward to seeing you perform at the 2012 International Storytelling Conference.

Hikâye anlatımı eğitimi nasıl destekler? Sınıfta hikâye kullanımının en önemli faydası nedir sizce?

Öğretmen ve öğrenci arasındaki ilişki ele alındığında, öğretmenler kendilerini serbest bırakmalı ve hikâyeleri yürekte anlatmalıdır. Bir öğretmen olarak dilin canlı olduğunu göstermelisiniz. Dil ölü değildir. Bir sayfadaki gibi düz değildir. Yaşamaktadır. Hikâye anlatımının yaptığı da budur. Eğer hayata geçirilemiyorsa bir dili öğrenmek çok güçtür. Eğer öğretmen, dilin yaşadığını gösterebiliyorsa öğrenci için o dili öğrenmek daha kolaydır. Hikâye anlatımı yaşayan dile eşittir.

Son olarak, profesyonel kariyeriniz için bir dileğiniz olsaydı bu ne olurdu?

Bilmiyorum, daha çok para kazanmak belki... Gerçekten bilemiyorum, çünkü bu şekilde hiç düşünmedim. Herhâlde hikâyeleri kitaplaştırmamın daha ilginç ve heyecanlı yollarını bulmak isterdim.

Bizimle bugün burada görüştüğünüz için çok teşekkürler. Sizinle tanışmak bizim için büyük bir onurdu. Sizi 2012 Uluslararası Hikâye Anlatımı Konferansı'nda sahnede görmeyi dört gözle bekliyoruz.

As a teacher, you have to demonstrate that language is alive. It's not dead. It's not flat on a page. Its alive.

Bir öğretmen olarak dilin canlı olduğunu göstermelisiniz. Dil ölü değildir. Bir sayfadaki gibi düz değildir. Yaşamaktadır.

Yabancı dil eğitim kitaplarında doğru adres...

Kavacık Mahallesi Balamir Sokak
No.7 Beykoz - İstanbul

Tel: 0 216 681 19 86

Fax: 0 216 680 39 78

Email: elt@dunya.com

Web: www.dunyastore.com

www.dunyaelt.com

CAMBRIDGE
UNIVERSITY PRESS

Godfrey Duncan

Godfrey Duncan (known as Tuup worldwide) lives in London. He thought he would be a welder, but soon found his voice reading his poetry at international poetry events from an early age.

He studied with The "West London Storytelling Unit" for about 5 years and then went on to form his own group called "Tellers of Time" working with an Indian Dancer. (Flora Devi.)

In 1998, he made a small film entitled "Fireflies and Stars." He is also the lyricist and front man of a techno-dance band called Transglobal Underground, who have their 8th Album soon to be released.

Tuup has been telling stories for 28 years or more.

The Possibilities of Imagination

Hayal Gücünün Sınırları

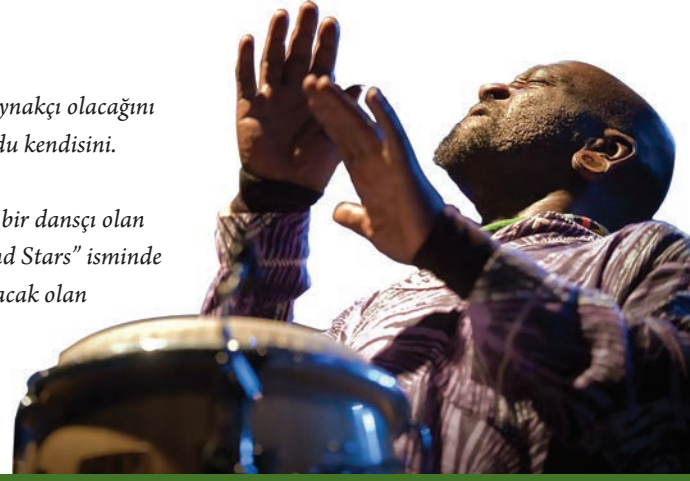

Godfrey Duncan

Godfrey Duncan (dünya çapında TUUP olarak biliniyor) Londra'da yaşıyor. Kaynakçı olacağını zannederken genç yaştan itibaren uluslararası şiir etkinliklerinde şiir okurken buldu kendisini.

Yaklaşık 5 yıl "Batı Londra Storytelling Birimi"nde çalıştıktan sonra, Hindistanlı bir dansçı olan Flora Devi ile "Tellers of Time" adıyla kendi grubunu kurdu. 1998'de "Fireflies and Stars" isminde bir film çekti. Şarkı sözü yazarlığı da yapan Tuup, 8. albümü yakın zamanda çıkacak olan "Transglobal Underground" adlı tekno-dans grubunun solisti aynı zamanda.

Tuup 28 yıldan fazla bir zamandır hikâye anlatıyor.

Could you tell us about yourself please?

I apprenticed as a welder working on platforms for oil-rigs and making spiral staircases. It was a job that I greatly enjoyed doing. I had hopes of becoming an under-water deep sea diver welding oil-rig piping. I was always writing down my poems and thoughts and I was part of a school band. I was also part of The African-Caribbean community that was looking at writers writing in their own local language.

How long have you been interested in writing and telling stories?

I have been interested in writing and re-telling stories since my childhood. I remember my grandmother or other family members telling stories to me and my brother and sister. Those stories really captured my imagination and propelled me into a world of infinite imaginative possibilities. Then I joined the West London Storytelling Unit, based in London run by Ben Haggarty and Daisy Kebbel.

When exactly did you decide to be a storyteller?

When I had seen a Guyanese storyteller named Mark Matthews who was the best teller I had ever seen or heard. I started to follow his lead and apprenticed myself to him as his student. Mark Matthews is one of Guyana's best known poets and storytellers and so he became my teacher.

What is the most significant benefit of using stories in the classroom for you?

The most significant use of retelling stories to a classroom of children is that for a moment the children's senses are suspended like floating in mid-air between the ground and the

Bize biraz kendinizden bahsedebilir misiniz lütfen?

Sarmal merdiven inşasında ve petrol kulelerinin tepelerinde kaynakçılık yapmak üzere çırak olarak çalıştım. Yapmaktan çok zevk aldığım bir işti. Derin deniz kaynakçısı olup suların derinliklerindeki petrol kuyularında çalışmak gibi hayallerim vardı. Her zaman şiirlerimi ve düşüncelerimi bir kenara yazardım ve okul korosunda da rol alıyordum. Aynı zamanda kendi dillerinde hikâyeler yazabilecek kişilerin bir araya geldiği Afrika-Karayıpler topluluğunun da bir üyesiydim.

Hikâye yazma ve anlatma konusuyla ne kadar süredir ilgileniyorsunuz?

Hikâye yazımı ve anlatımıyla çocukluğumdan beri ilgileniyorum. Büyükanemim ve diğer aile üyelerinin bana ve kardeşlerime hikâye anlattıklarını hatırlıyorum. İşte hayal gücümü ele geçiren ve beni hayal gücünün sonsuz imkanlarıyla dolu dünyasına iten bu hikâyelerdi. Sonra, Londra'da bulunan ve Ben Haggarty ve Daisy Kebbel'in yürüttüğü Batı Londra Storytelling Birimi'ne katıldım.

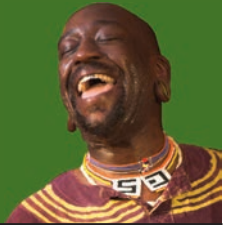
Tam olarak ne zaman bir hikâye anlatıcısı olmaya karar verdiniz?

Görüp görebileceğim, duyup duyabileceğim en iyi anlatıcı, Guyanalı hikâye anlatıcısı Mark Matthews'i tanıdığım da karar verdim. Kendimi onun öğrencisiymiş gibi yetiştirerek onun adımlarını takip etmeye başladım. Mark Matthews, Guyana'nın bilinen en iyi şairi ve hikâye anlatıcısıydı ve benim de hocam olmuştu.

Sizce sınıflarda hikâyelerin kullanılmasının en önemli faydası nedir?

Çocukların bulunduğu bir sınıfta hikâye anlatmanın en kayda değer noktası şudur: Çocukların hisleri, şuurları gök kubbe ile yerküre arasında asılı kalmış gibidir ve zihinlerinde her şey inanılabilir ve mümkündür. Çocuklar, bu anlatıcı ve dinleyici arasındaki verimli

The most significant use of retelling stories to a classroom of children is that for a moment the children's senses are suspended like floating in mid-air between the ground and the sky, all is believable and all is possible, in the mind of a child.

Çocukların bulunduğu bir sınıfta hikâye anlatmanın en kayda değer noktası şudur: Çocukların hisleri, şuurları gök kubbe ile yerküre arasında asılı kalmış gibidir ve zihinlerinde her şey inanılabilir ve mümkündür.

sky, all is believable and all is possible, in the mind of a child. Children benefit from this enriching agreement between the teller and the listener and together they travel the road of "Once Upon A-Time". Educationally, it helps children to form pictures in their "mind's eye" and helps in the development of their understanding.

Do you believe that storytelling can be used in every aspect of life, not only at home or at school?

Yes, storytelling can be used in most aspects of life. I used to tell the children in my group that storytelling is very important in life, whether you want to be a doctor, policeman /woman, teacher, dancer, road sweeper and so on, in fact, all manners of work requires a person to retell their story. Even when the husband comes home from work or the child from school, the question is, "How was your day?" and with that a story is about to be told.

You have travelled the globe extensively. Have your travels changed you, or influenced your views on education?

Yes, I have travelled the world sharing the stories that I know. Travelling has changed my views in way of understanding that all children should have free education supported by their governments and that all children, need time and patience to enjoy the education that their government offers. I have travelled to Iran, Africa, Caribbean and Norway. What I have learnt is that children all over the world smile and are welcoming. Children all over the world love to listen to captivating stories told by a good storyteller.

Who are your inspirations?

My inspiration for retelling traditional tales: Mark Matthews, Ben Haggarty, reading a good book and watching a good film.

What advice would you give other aspiring teachers?

The best advice I could give to teachers working with children would be to listen, be patient and learn how to retell a good, traditional, captivating, creative, imaginative story.

Thanks a lot.

anlaşmadan çok faydalanırlar ve birlikte "Bir Varmış, Bir Yokmuş" yollarında seyahate çıkarlar. Eğitim yönünden ise hikâyeler, anlatılan kavramları "zihin gözlerinde" canlandırabilmelerine yardımcı olur ve kavrama kabiliyetlerini geliştirir.

Hikâye anlatımının sadece evde, okulda değil de hayatın her alanında kullanılabileceğine inanıyor musunuz?

Evet, hikâye anlatımı hayatın pek çok alanında kullanılabilir. Bunu grubumdaki çocuklara hep anlatırdım; ister doktor, polis, öğretmen, dansçı, ister yolları süpüren belediye işçisi olun, hikâye anlatımı hayatta büyük önem arz eder. Aslında her meslek kendi hikâyesini anlatacak bir insana ihtiyaç duyar. Hatta bir adam işten eve geldiğinde veya bir çocuk okuldan döndüğünde onlara, "Günün nasıl geçti?" sorusu sorulur ve işte o an bir hikâye anlatılmak üzeredir.

Dünyanın birçok yerini gezdiniz. Gezileriniz sizi hiç değiştirdi mi, veya eğitim hakkındaki görüşlerinizi etkiledi mi?

Evet, bildiğim hikâyeleri anlatarak dünyayı dolaşım. Seyahat etmek düşüncelerimi, tüm çocuklara devlet tarafından ücretsiz eğitim verilmesi gerektiği ve çocukların da bu eğitimin tadını çıkarabilmek için zamana ve sabra ihtiyacı olduğu yönünde değiştirdi. İran'a, Afrika'ya, Karayipler'e ve Norveç'e gittim. Tüm dünyada, çocukların tebessüm ettiklerini ve bizi sıcak karşıladıklarını gördüm. Dünyanın her yerinde çocuklar, iyi bir hikâye anlatıcısı tarafından anlatılan büyüleyici hikâyelere bayılırlar.

İlham aldığınız kişiler kimlerdir?

Geleneksel hikâye anlatımında ilham aldığım kişiler: Mark Matthews, Ben Haggarty, okuduğum kaliteli bir kitap ve izlediğim kaliteli bir film.

Diğer hevesli öğretmenlere neler tavsiye edersiniz?

Çocuklarla çalışan öğretmenlere verebileceğim en iyi tavsiye, dinlemeleri, sabırlı davranmaları ve büyüleyici, geleneksel, kaliteli, ve hayal gücünü zenginleştiren bir hikâyenin nasıl anlatılacağını öğrenmeleridir.

Çok teşekkür ederiz.

The best advice I could give to teachers working with children would be to listen, be patient and learn how to retell a good, traditional, captivating, creative, imaginative story.

Çocuklarla çalışan öğretmenlere verebileceğim en iyi tavsiye, dinlemeleri, sabırlı davranmaları ve büyüleyici, geleneksel, kaliteli, ve hayal gücünü zenginleştiren bir hikâyenin nasıl anlatılacağını öğrenmeleridir.

İNKAŞ

Express Publishing

TRINITY
COLLEGE LONDON

Editorial **Edi**
numen

Your Partner in Language Teaching Solutions

İNKAŞ CENTRAL OFFICE

Çobançeşme Mah. Altay Sok. No: 8 Yenibosna-İSTANBUL Tel: 0212 496 10 10 Fax: 0212 496 10 11

www.inkas.com.tr

info@inkas.com.tr

Storytelling Through Technology

Joe Sabia

Joe Sabia is a San Francisco-based storyteller, a digital remix artist and an international pun champion. He is also a full time independent concepthor, creator, consultant, collaborator, and curator.

While a student at Boston College, Sabia started his digital career in 2005 as the creator of the web show The BC, a nationally recognized spoof of The OC which featured cameos from Tim Russert, Doug Flutie, and Jared Dudley. The show landed him a job as one of the founders of HBO Lab, an experimental interactive arm of HBO in Los Angeles. Sabia's most notable creation was Seven Minute Sopranos, a viral video recap of all the seasons of The Sopranos.

Joe Sabia is also known as the iPad storyteller after his interesting talk on TED.

Hikâye Anlatımında Teknoloji Kullanımı

Joe Sabia

Joe Sabia, San Francisco'da yaşayan bir hikâye anlatıcı, dijital remix sanatçısı ve uluslararası cinas (kelime oyunu) şampiyonu. Bununla birlikte tam zamanlı bağımsız bir düşünce adamı, danışman, iş ortağı ve patron.

Sabia, 2005'te Boston Üniversitesinde öğrenciyken dijital kariyerine The OC'nin tiye alındığı ve Tim Russert, Doug Flutie ve Jared Dudley'in küçük skeçlerinin yer aldığı bir web show olan The BC ile adım attı. Bu program sayesinde HBO'nun deneysel interaktif kolu olan HBO Lab'de çalışma fırsatı buldu. Sabia'nın en muteber / dikkate şayan çalışması 7 dakikada Sopranos dizisinin tüm sezonlarını anlattığı "Seven Minutes Sopranos" videosudur. Sabia 2007'de ise, Austin Teksas'ta düzenlenen uluslararası cinas şampiyonasını kazandı.

Joe Sabia TED konferanslarında yaptığı, çok ilgi gören konuşması nedeniyle iPad'li hikâye anlatıcısı olarak da biliniyor.

For our readers who are unfamiliar with you, can you tell us about yourself please?

My name is Joe Sabia and I am a video producer and director and a creative consultant. I studied at Boston College where I moved to the west coast to work at HBO, founding their digital lab. I left HBO to pursue a gaming start up which was acquired by NewsCorp. I then started a creative consultancy specializing in viral videos and innovative storytelling.

How long have you been interested in writing and telling stories?

I've been interested in communicating my stories through video for about 7 years now. This has been because of the growth of online video sharing sites like YouTube, which allows people to pass along the stories with great ease.

The day I realized I wanted to be a storyteller came on October 13th, 2005. I was a student at Boston College, premiering a TV show I made to a sold out audience. Seeing the audience entertained in one big room was just too addictive to stop there. It made me realize many things about entertainment, mainly that I loved it, I was good at it, and there was a high demand for it. I officially abandoned my pursuit of Law School and headed out to Los Angeles as a result.

But even further back, I think about all those times I didn't go outside on beautiful days in my childhood. What was I doing? Playing video games! I proudly proclaim video games as a tremendous foundation for creative exploration and nurturing of imagination.

Interesting! How can we relate this to the classroom and what do you think the benefits would be?

I think sharing stories in the classroom is a way to forge a deep connection between the listener and the subject material. Very often, a good story puts a human face or real emotion onto

Sizi tanımayan okuyucularımız için biraz kendinizden bahseder misiniz lütfen?

İsmim Joe Sabia. Prodüktör, yönetmen ve yenilikçi danışmanım. Boston Kolejinde eğitim gördüm ve dijital laboratuvarlarının kurucusu olduğum HBO'da çalışmak için Batı Kıyısı'na taşındım. Sonra da News Corp'un sahip olduğu bir oyun şirketinde işe başlamak için HBO'dan da ayrıldım. Daha sonra çeşitli video ve yenilikçi hikâye anlatımında uzmanlaşan yenilikçi danışmanlık görevime başladım.

Ne kadar süredir hikâye anlatımı ve yazımına ilgi duymaktasınız?

7 yıldır video teknolojisini kullanarak hikâye anlatımıyla ilgileniyorum. Bu da insanların büyük bir kolaylıkla kendi hikâyelerini yayınlamasına imkan veren video paylaşım sitelerinin artması sayesinde oldu.

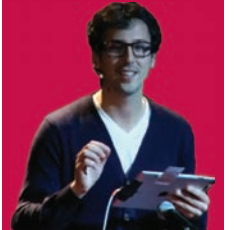
Hikâye anlatıcısı olmak istediğimi anladığım tarih 13 Ekim 2005'tir. Biletlerinin hepsi satılıp tükenmiş olan bir TV programının galasını yaptığımda, Boston Üniversitesinde öğrenciydim. Büyük bir odada seyircinin eğlendiğini görmek o kadar bağımlılık yapan bir şeydi ki artık duramazdım. O zaman eğlence sektörüyle ilgili birçok şeyi iyi anladım; bu işi seviyordum, iyiydim ve yoğun bir talep vardı. Sonuç olarak hukuk fakültesine devam etmekten vazgeçip Los Angeles'a doğru yola koyuldum.

Fakat daha da eskiye gittiğimde, o güzel havalarda dışarı çıkmadığım günler geliyor aklıma. Ne yapıyordum? Bilgisayar oyunları oynuyordum! Bu oyunların, üretkenliğin keşfi ve hayal gücünün beslenmesi için muazzam bir temel sağladığını gururla söyleyebilirim.

Sınıfta hikâye anlatımı tekniğinin kullanımının en belirgin yararı nedir sizce?

Sınıfta hikâye anlatmak, dinleyiciyle ve ders arasında derin bir bağ kurulmasını sağlar. İyi bir hikâye genelde öğrenilen şeye bir yüz ifadesi ya da gerçek bir duygu ekler. Bazen Amerika yerlilerini anlatırken Kızılderili Yağmur Dansçıları'nın online videolarını bulursunuz,

Very often, a good story puts a human face or real emotion onto what's being learned.

İyi bir hikâye genelde öğrenilen şeye bir yüz ifadesi ya da gerçek bir duygu ekler.

what's being learned. Whether it's finding online videos of Indian rain dances when learning about Native Americans, or bringing in veterans to speak to students on Veterans day when learning about World War II. Education that is taught from the heart and from experience is a lot more exciting than a dusty old textbook.

Do you believe that storytelling can be used in every aspect of life, not only at home or at school? Can you explain that?

It's already happening. People write blogs to update readers on life. People tweet on Twitter to sometimes update people a little too much about the minutiae of everyday life. We live in a culture that allows us to participate in the creation of content. We are all storytellers in a way.

Who are your inspirations?

My creative inspiration comes primarily from other artists doing really cool things. Living in New York City has opened my eyes to a whole community of artists getting by on the most amazing of means. Music. Crafts. Video work. Everyone here is so talented, and they work really hard.

If you had three wish for your professional career what would it be?

- 1) Continue to create things people want to see.
 - 2) Work with as many talented artists as possible.
 - 3) Use my work to support a cause bigger than myself.
- If I can achieve at least two of these three, I'll be happy.

What advice would you give teachers who'd like to use storytelling in the classroom?

Teachers should not be afraid to use methods that are different and irreverent. Relate to whatever generation your teaching. Don't be averse to using technology in the classroom if you are teaching an audience more prone to exist on smart phones and laptops. How can kids like that relate to textbooks and textbooks alone? Technology is their language. Learn how to speak it!

But we all know another answer to this question lies in our own personal experience, in all of those years we spent in the classroom ourselves. Those teachers that stand out are the ones who really cared how we were, how we felt. When a teacher becomes a mentor, things stick. Things make sense. And if we're lucky, those seemingly small classroom moments are what we think about – every now and then – decades later. Those are the moments that shape us.

Thank you very much for your great comments about teaching and life in general.

bazen de Gaziler Gününde 2. Dünya Savaşı'ndan bahsederken öğrenciler ile konuşmak üzere sınıfa gazileri davet edersiniz. Yürekten ve tecrübelerle dayanarak verilen eğitimin, tozlu ve eski ders kitaplarından çok daha heyecan verici olacağı muhakkaktır.

Hikâye anlatımının sadece evde ya da okulda değil de, hayatın her alanında kullanılabileceğine inanıyor musunuz? Bunu açıkla mısınız?

Zaten kullanılıyor. İnsanlar yaşam hakkında okuyuculara yeni bilgileri aktarmak için bloglar yazıyor. Günlük hayata ilişkin küçük ayrıntılar hakkında diğerlerini bilgilendirmek için tweet atıyorlar. İçeriği kendimizin oluşturmaya imkân sağlayan bir kültür içinde yaşıyoruz yani. Hepimiz bir anlamda hikâye anlatıcılarıyız.

İlham kaynaklarınız kimler?

Üretken olmamı sağlayan ilhamı öncelikle harika işler yapan diğer sanatçılardan alıyorum. New York'ta yaşıyor olmam, geçimini sağlamak için farklı alanlarda mükemmel işler yapan bir sanatçı topluluğunu görmemi sağladı. Müzik, el sanatları, film sektörü... Buradaki herkes çok yetenekli ve gerçekten sıkı çalışıyorlar.

Profesyonel kariyeriniz için üç dileğiniz olsa, bu ne olurdu?

1. İnsanların görmek istediği şeyleri oluşturmaya devam etmek,
2. Mümkün olduğunca fazla sayıda yetenekli sanatçıyla çalışmak,
3. Kendimi aşan büyüklükteki amaçlarımı desteklemek için işimi kullanmak.

Bu 3 nedenden en az 2 tanesini başarabilirsem mutlu olacağım.

Sınıfta öykülendirme yöntemini kullanan öğretmenlere neler tavsiye ederdiniz?

Öğretmenler farklı ve sıra dışı olan metotları kullanmaktan çekinmesinler. Öğrettiğiniz neslin özelliklerini öğrenip ona göre iletişim kurun. Dizüstü bilgisayarlar ve akıllı telefonlara daha çok eğilimi olan bir kitleye hitap ediyorsanız, sınıfta teknoloji kullanımına karşı olmayın. Çocuklar sadece ders kitaplarına bağlı kalmaktan nasıl hoşlanabilirler? Teknoloji onların dili. Öyleyse teknoloji dilini nasıl kullanacağımızı öğrenin.

Fakat hepimiz, sınıfta yaşadığımız onca yıllık tecrübeye dayanarak bu soruya vereceğimiz başka bir cevap olduğunu da biliyoruz. Hayatımızda ön plana çıkan öğretmenler, hep nasıl olduğumuzu ve neler hissettiğimizi gerçekten önemseyen öğretmenler olmuştur. Bir öğretmen mentorluk yapmaya başladığında birçok şey hallolur. Eylemler anlam kazanmaya başlar. Ve eğer şanslıysak, küçük zaman dilimleri olarak algıladığımız okul hatıraları, uzun yıllar sonra bile sürekli hatırladığımız anlar haline dönüşür. Bizi şekillendiren okulda yaşadıklarımızdır.

Eğitim ve genel olarak hayat hakkında yaptığınız mükemmel yorumlar için teşekkür ederiz.

Education that is taught from the heart and from experience is a lot more exciting than a dusty old textbook.

Yürekten ve tecrübelerle dayanarak verilen eğitimin, tozlu ve eski ders kitaplarından çok daha heyecan verici olacağı muhakkaktır.

Hasan Kaçan

Hasan Kaçan was born in 1957, in Incesu, Kayseri. In his early ages, he moved to Istanbul from Kayseri with his family. Meeting with Oğuz Aral in his elementary years changed his life. In that term, he had displayed his sense of humour in “Gırgır” Magazine for 15 years. The comic strips “Eşşek Herif” and “Cork” drawn by him were among the most loved by readers.

Kaçan was a columnist in the 1990s and published a humorous magazine named “Keskin Ustura”. He played the character of Heredot Cevdet which turned into a social phenomenon in a series named as “Ekmek Teknesi.”

He currently plays in “Babam İçin,” a series on TRT 1.

The Role of Stories in Society

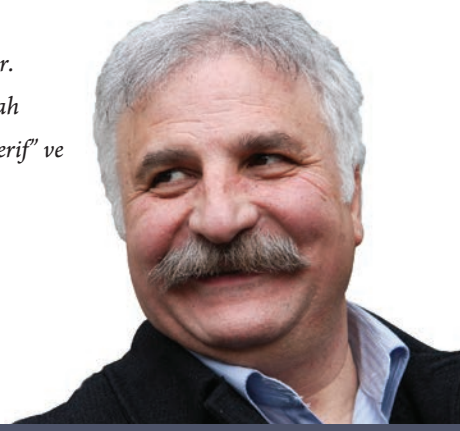
Hikâyelerin Toplumdaki Rolü

Hasan Kaçan

1957 yılında Kayseri'nin İncesu ilçesinde doğmuştur. Küçük yaşta ailesiyle Kayseri'den İstanbul'a gelmiştir. Ortaokul yıllarında Oğuz Aral'la karşılaşmasıyla hayatı farklı bir anlam kazanmıştır. O dönemdeki mizah anlayışını 15 yıl boyunca "Gırgır" dergisinde sergilemiştir. "Gırgır'da" çizdiği bant karikatürleri "Eşşek Herif" ve "Cork" en sevilen bant karikatürler arasına girmiştir.

Ayrıca 90'lı yıllarda köşe yazarlığı da yapmış ve "Keskin Ustura" isminde bir mizah dergisi yayınlamıştır. "Ekmek Teknesi" dizisinde bir fenomen hâline gelen "Herodot Cevdet" karakterini canlandırmıştır. Hâlen TRT1'de yayınlanan "Babam İçin" adlı dizide oynamaktadır.

Many people loved and became a fan of "Herodot Cevdet" and this character is a storyteller. Did you have an aim to show people what "meddah" was like by writing and playing this character?

Maybe we didn't make detailed plans for it but this character revealed how much Turkish people loved listening to stories. It showed that we have been far away from the tradition of storytelling for a long time. It's high time we realized the importance of stories in our lives. Stories connect generations and remind us of the values we should have. When we know someone's story, we can't help but like them. It doesn't matter what cultural differences we have, we all have stories in common.

Do you find storytelling useful from the educational point of view?

Teachers should understand how storytelling taps into our imagination, engages students and inspires amazing achievements. Time passes quickly with stories and goes really fast by stories. Because the kids can find a world in which they belong to. And when supported with illustrations, stories become much more effective. Even when you are talking about something serious, if you give examples from your daily life, it becomes much more attractive to the audience.

One of our teachers at our school used your videos from "Ekmek Teknesi" for history lessons and he thinks it's a great educational tool. Have you received such responses from other teachers so far?

Of course. Many teachers told me that they wished they could teach history in the classroom the way I did in Ekmek Teknesi. And I realize that more and more teachers use storytelling in the classroom to make the learning atmosphere more effective and

Birçok insan "Herodot Cevdet" karakterinin fanatığı oldu ve bu karakter bir hikâye anlatıcısı. Bu karakteri yazarken ve oynarken insanlara "meddah"ın ne olduğunu göstermek gibi bir amacınız var mıydı?

Detaylı bir plan yapmadık belki ama sonuçta bu karakter, Türk insanının hikâye dinlemeyi ne kadar çok sevdiğini ortaya çıkardı. Ayrıca hikâye anlatma geleneğinden uzun yıllardır ne kadar uzak kaldığımızı da gösterdi. Artık hikâyelerin hayatımızda ne kadar önemli bir yer kapladığını bir şekilde hatırlamak gerekiyor. Hikâyeler, nesilleri birbirine bağlar ve sahip olmamız gereken değerleri hatırlatır bize. Ve birisinin hikâyesini bildiğimiz zaman, o insanı sevmemiz daha kolay olur. Ortak hikâyelerimiz varsa sahip olduğumuz kültürel farklılıklar bir önem arz etmez.

Eğitim açısından baktığınızda hikâye anlatımını faydalı buluyor musunuz?

Öğretmenler mutlaka hikâye anlatımının hayal gücümüzü ne kadar geliştirdiğini, öğrencilerin ilgisini nasıl çektiğini ve inanılmaz başarıları ilham kaynağı olduğunu anlamalı. Hikâyelerle zaman da çok hızlı akar. Çünkü çocuklar, ait oldukları bir dünya buluyor hikâyelerde. Hele resimlerle desteklenen hikâyeler çok daha çekici bir hâle geliyor. Çok ciddi bir şeyden bahsederken bile hayatımızdan bir örnek verdiğinizde, insanların sizi daha dikkatli dinlemeye başladığını görürsünüz zaten.

Okulumuzdan bir öğretmen Ekmek Teknesi'ndeki videolarınızı tarih derslerinde kullanmış ve bu videoların mükemmel bir eğitim aracı olduğunu düşünüyor. Başka öğretmenlerden de benzer tepkiler aldınız mı?

Elbette. Birçok öğretmen derslerini, Ekmek Teknesi dizisinde benim anlattığım gibi anlatmak istediğini belirtti şu ana kadar. Öğrenme ortamını daha etkili ve eğlenceli bir hâle getirmek için hikâye anlatım tekniğini kullanan öğretmenlerin giderek çoğaldığını fark ediyoruz.

It doesn't matter what cultural differences we have, we all have stories in common.

Ortak hikâyelerimiz varsa sahip olduğumuz kültürel farklılıklar bir önem arz etmez.

fun. We have smart boards, tablet PC's, projectors and all high-tech facilities in the classrooms but despite our increasingly, technologically literate society, traditional literature still holds a place in our culture. And we should understand that the art of storytelling still remains connected to its ancient roots in that it remains an activity where a tale is told aloud to an audience, without the use of memorized scripts or other literary texts. Although it's so pure and simple, you can't compare its impact with anything else.

The number of teachers using storytelling in language teaching is increasing rapidly. Do you think telling stories in an English class would contribute to the overall effect of the lesson?

It's not only about the English lessons. You can use stories for many subjects in and out of school. We know that stories help shape the human experience so it is not surprising to see that stories have found their way into the school classrooms. But storytelling must be carried out systematically at school. The question of how stories may or may not impact learning might be variable according to our understanding of education.

How about the Storytelling Conference? Do you think it will have an impact on the use of storytelling at schools?

Definitely. Stories are of great importance in our culture and society. Our parents taught us using stories. Actually both East and West have their own story cultures but I believe the tradition is more powerful in the East. For instance, in Iran the tradition of storytelling is very strong and they celebrate the art of storytelling through festivals throughout the country. The contribution of the Storytelling Conference is inarguable. And I hope you will keep the pioneering role for the years to come. Thanks a lot.

Sınıflarda akıllı tahtalarımız, tablet bilgisayarlarımız, projeksiyonlarımız ve daha bir sürü teknolojik imkânlarımız var. Ama teknoloji okur yazarlığının giderek arttığı bu topluma rağmen, geleneksel edebiyat hâlâ kültürümüzdeki yerini koruyor. Şunu çok iyi anlamalıyız ki hikâye anlatma sanatı hâlâ tarihi köklerine dayanmaktadır ve ezberlemeden veya edebi metinleri kullanmadan bir hikâyenin dinleyicilere yüksek sesle anlatıldığı bir sanat olarak öylece durmaktadır. Ancak bu kadar basit ve katıksız olmasına rağmen hikâyelerin etkisini başka hiçbir şeyle mukayese edemezsiniz.

Yabancı dil derslerinde hikâye anlatım tekniğini kullanan öğretmenlerin sayısı da hızla artıyor. Sizce İngilizce derslerinde hikâye anlatım tekniğini kullanarak işlenen bir dersin, genel başarıya bir etkisi olur mu?

Aslında bu söylediğiniz sadece İngilizce dersiyle alakalı değil. Hikâyeleri birçok derste ve okul dışında da kullanabilirsiniz. Hikâyelerin, insanların tecrübelerini şekillendirdiğini biliyoruz; bu yüzden bir şekilde okul kapısından içeri girmiş olmasına da şaşırmanın gerek. Ama hikâye anlatımı okullarda mutlaka belli bir sistem dahilinde uygulanmalı. Hikâyelerin öğrenme üzerinde ne kadar etkili olacağı sorusu, bizim eğitim anlayışımıza göre değişkenlik gösterebilir.

Peki Storytelling konferansı hakkında ne düşünüyorsunuz? Sizce okullarda hikâye anlatımı kullanımı üzerinde olumlu bir etkisi olacak mı?

Kesinlikle olacaktır. Hikâyeler, kültürümüzde ve toplumumuzda çok büyük bir öneme sahip. Anne babalarımız hikâyelerle bir şeyler öğretiler bize. Aslında Doğuda da, Batıda da bir hikâye kültürü var ama ben Doğudaki kültürün çok daha güçlü olduğuna inanıyorum. Mesela İran'da hikâye anlatımı geleneği çok güçlü ve hâlâ yıl boyunca düzenledikleri festivallerle bu sanatı yaşatıyorlar. Hikâye anlatım konferansının katkısı tartışılmaz. Umarım önümüzdeki yıllarda da bu öncü rolünüzü üstlenmeye devam edersiniz. Çok teşekkür ederiz.

We know that stories help shape the human experience so it is not surprising to see that stories have found their way into the school classrooms.

Hikâyelerin insanların tecrübelerini şekillendirdiğini biliyoruz, bu yüzden bir şekilde okul kapısından içeri girmiş olmasına da şaşırmanın gerek.

Stories make us

Hikâyelerdir bizi biz yapan

By Andrew Wright

A good story does not need an explanation anymore than any other great art form. On the other hand, given the huge importance of stories in our human lives, musing on their nature and role might be of interest, to some people. This article is a musing on the importance of stories in our lives.

Why do we need stories?

Of course, we want to listen to stories for: fun, escapism, exploring unknown worlds, learning how other people deal with their problems and so on. However, I believe there is a more fundamental reason. The world around us is infinitely complex. It is overwhelming to even begin to think about the complexity of ourselves. Our brain, the size of a cabbage, contains 100 billion nerve cells made for thinking but these 100 billion are not enough to be able to imagine the number, 100 billion! (The world population is huge at 7 billion and I hardly know my neighbours.)

On my desk, as I write, there are more than 100 objects I can name but I could not begin to understand how most of them were made and by what route they came to be here, with me. The infinite complexity of objects around me is exceeded by the infinite complexity of myself and the people around me. And if I hope to escape from this complexity by looking away into the sky I see part of a universe in which there are more stars than there are grains of sand on every desert and on every beach in the world.

It is too much! A single glimpse of this infinite complexity is more dangerous than glancing into a million suns at midday.

We need a path to walk on. We need a path to take us through this complexity. Stories contain ideas, feelings and behaviours which we can use to guide us through our everyday. A story path is a route we can follow. A story map helps us to choose our paths.

İyi bir hikâyeye çok fazla tarif gerekmez. Ancak bazen, hikâyelerin hayatımızda ne kadar büyük bir öneme ve role sahip olduğunu düşünmemiz gerekebilir. İşte bu makale, hikâyenin hayatımızda ne kadar büyük bir ehemmiyete sahip olduğunu keşfetmeye çalışmaktadır.

Niçin hikâyelere ihtiyaç duyarız?

Hikâyeleri elbette eğlenmek, bir şeylerden kaçmak, bilinmeyen dünyaları keşfetmek, diğer insanların problemlerle nasıl başa çıktıklarını öğrenmek için dinleriz. Ama daha da önemli bir sebep olmalı sanki... Çevremizi kuşatan dünya, sonsuz karmaşalarla dolu. Kendimizin ne kadar karmaşık bir yapıda olduğunu düşünmek bile haddimizi aşan bir eylem olabiliyor. Bir lahana boyutundaki beynimizde düşünmek için mevcut olan 100 milyar sinir hücresiyle, 100 milyar rakamını bile hayal edemiyoruz. (Dünya nüfusu 7 milyar ve ben komşularımı bile zor tanıyorum.)

Masamda bu yazıyı yazarken etrafımda ismini sayabileceğim 100 tane nesne var ama bunların nasıl yapıldığını veya buraya nasıl geldiğini anlayamıyorum. Etrafımdaki nesnelerin sonsuz karmaşasına kıyasla, kendimin ve etrafımdaki insanların karmaşası daha büyük. Ve bu kaotik dünyadan uzaklaşmak için gökyüzüne bakarken evrenin sadece bir bölümündeki yıldız sayısının, dünyanın bütün çöllerinde ve sahillerindeki kum taneciklerinden daha çok olduğu geliyor birden aklıma.

Gerçekten çok fazla! Bu sonsuz karmaşıklığa bir anlık bakış bile, gün ortasında milyonlarca güneşe bakmaktan daha tehlikeli.

Yürüyecek bir yol lazım. Bu çetrefilli durumdan sıyrılabilmek için bir yol tutmalıyız kendimize. Hikâyeler günlük hayatımızda kılavuz olarak kullanabileceğimiz fikirler ve davranışlar içeriyor. Bir hikâyenin yolundan gidebiliriz öyleyse. Bir hikâye haritasıyla yolumuzu seçebiliriz belki.

Stories contain ideas, feelings and behaviours which we can use to guide us through our everyday.

Hikâyeler günlük hayatımızda kılavuz olarak kullanabileceğimiz fikirler ve davranışlar içeriyor.

So fundamental is our need for stories to deal with complexity that a major highroad, in our thinking, is through narration.

The food we eat makes our bodies with minerals and vitamins.

The stories we hear make our minds with values, perceptions and behaviours.

We need stories as much as a fish needs water.

What do I mean by stories?

Stories are descriptions of past events containing struggles to achieve something and include the consequent emotions. There are three sources of story; the third does not fit comfortably into this definition!

Fiction: Stories deriving from the imagination, although ultimately from experience. Examples of fiction range from, ancient myths, through Nasreddin stories, to novels and short stories or soap opera.

Fact: Stories deriving from real happenings. Examples of stories based on fact range from legends, to factual historical accounts, to the news broadcast everyday or published in the newspapers and on the internet. The news might be of national

Bu karmaşıklıkla başa çıkabilmek için hikâyelere olan ihtiyacımız, düşüncelerimizi anlatmak için bizi bir anayola götürüyor.

Yediğimiz yiyecekler vücudumuza mineral ve vitamin sağlar.

Dinlediğimiz hikâyeler ise zihinlerimize değer, idrak ve davranış kazandırıyor.

Hikâyelere olan ihtiyacımız, bir balığın suya olan ihtiyacından farksız gibi görünüyor.

Hikâye derken neyi kastediyorum?

Hikâyeler, bir şeyleri başarmak için verilen mücadeleler ve en nihayetinde oluşan duyguları içeren geçmiş olayların bir tanımıdır. Hikâyenin üç kaynağı vardır; ancak üçüncüsü bu yaptığımız tanıma tam olarak uymaz.

Kurgu: *Çoğunlukla tecrübelerden esinlenilse de hayal gücünün ürünüdür. Efsaneler ve Nasreddin Hoca hikâyelerinden, romanlar, kısa hikâyeler veya dizi filmlere kadar örneklerini görebiliriz.*

Gerçek: *Yaşanmış olayların ürünü hikâyelerdir. Efsanelerden, tarihi gerçeklere, televizyon yayınlarına, günlük haberlere ve internete kadar örneklerini görebiliriz. Haberler ulusal ya da yerel öneme sahip olabilir.*

Yaşam sahnesi

Yaşam sahnesi fikri, önceleri olmasa bile klasik zamanlardan beri dilimizdedir. Muhtemelen bu tabir Shakespear'ın "Nasıl Hoşunuza Giderse" adlı oyunundaki Jacques'in ifadesiyle büyük bir üne kavuşmuştur.

Daily stage

The idea of the “daily stage” has been with us from classical times, if not before. The idea is probably most famously associated with Shakespeare, As You Like it, act 2, scene 7, when Jacques says:

All the world's a stage,
And all the men and women merely players:
They have their exits and their entrances;
And one man in his time plays many parts.

The stories derived from fact and fiction guide us in our daily judgement of what is important or not important, good and bad, what we want to achieve, how we relate to others and what we do, think and feel. We then act out our lives on our daily stage. In this sense, we live in an unfolding story.

Example of a daily stage storytelling:

My mother and father were curious about so many things. In my life, as a child, I was brought up to be curious and excited by: trees, birds, plants, geology and history. The many incidents when this occurred were the stories that I lived through: seeing tiny chicks inside a nest, seeing primroses shining like a thousand suns on a bank side.

Example of a daily life storytelling:

Just after the second world war was a time of poverty for most people in Britain. I was brought up to be careful with money and never to borrow money and get in to debt.

Making people with stories

Little children want to belong to society around them. They are

Bütün dünya bir sahnedir,

Ve kadın erkek ancak birer oyuncu:

Sırası gelen girer,

Sırası gelen çıkar.

Nice roller oynar ömür boyu

Gerçek ya da kurgu; hikâyeler neyin önemli neyin önemsiz, neyin iyi veya kötü, ulaşmak istediğimiz şeyin ne olduğu, diğer insanlarla nasıl ilişki kurduğumuz, ne yaptığımız, ne düşündüğümüz ve ne hissettiğimiz gibi durumların değerlendirilmesinde bize rehberlik eder ve biz de günlük sahnemizde hayatımızı oynamaya devam ederiz.

Yaşam sahnesi hikâyesinden bir örnek

Annem ve babam hayattaki birçok şeye meraklı olan insanlardı. Ben de ağaçlara, kuşlara, bitkilere, yer bilimine ve tarihe meraklı bir çocuk olarak yetiştirildim. Bu süreçte yaşadıklarımın hepsi aslında birer hikâyeydi: bir yuvanın içindeki yavru kuş, nehir kenarında binlerce güneş gibi parlayan çuha çiçekleri...

Günlük yaşamdan bir örnek

İkinci Dünya Savaşı'nın hemen ardından, Britanya'daki çoğu insan için yoksulluk çağı başladı. Bu yüzden para konusunda çok dikkatli yetiştirildim, asla borç almadım ve borç batağına da sürüklenmedim.

Hikâyelerden benlik oluşturmak

Bazı çocuklar çevresindeki topluma ait olmak ister. Bu çocuklar sosyal hayvanlardır ve istedikleri şey, kendi potansiyellerini ve diğerleriyle nasıl ilişki kurabileceklerini görebilmektir.

social animals and they want to understand their own potential and how they can relate to others.

In order to cope with complexity and to belong, they construct themselves by adopting the values, perceptions and behaviours in the three kinds of story, they experience.

Other people and institutions want to help in this construction of the child. Families, schools, religions, commerce, the state and so on, all want to have members who, think, feel and behave in a way which fits in with the survival of the institution. And they use stories as a key way of doing this.

Example of a factual story:

My school and my society chose to tell me about Captain Oates who was on the Scott expedition to the South Pole in 1910. Oates was lame and on the way back he slowed the progress of the team. One night he left the tent saying, "I am just going outside and may be some time."

He chose to die rather than risk the safety of the rest of the team. Also notice the classic British understatement, "just", and "may be some time", when he meant he was going out to die.

So there are, at least, three elements designed to "construct" me in this simple and memorable story: 1 exploring the world 2 team spirit 3 understatement and control of emotions.

By the way, Scott was portrayed as a tragic hero for the next fifty years. In recent years, serious questions have been raised which undermine this "story". It is a reminder that stories based on facts might be stories based on a selection of facts which suit the society of the time but not a later society. Given we can only represent a small part of the whole, everything which we consider to be reality is, arguably, a story or part of a story.

Example of a fictional story:

My parents and my church chose to tell me about the Samaritan who helped a sick man from an opposing tribe.

Getting the right and the wrong story map

Every religion and culture and sub religions and sub cultures have their sets of values, perceptions and behaviours. Each person reading this article will decide what is the right value system etc. and will story the child with those values.

All the stories told, absorbed and enacted in the 3 ways above construct the child. If this resultant story map guides the child to behave in a way which is consistent with the storymap in the

Karmaşıklıkla ve aitik duygusuyla başa çıkabilmek için, kendilerini tecrübe ettikleri hikâyelerin üç türünün değerlerine, algılarına ve davranışlarına adayarak benliklerini oluşturlar.

Diğer insanlar ve kurumlar, çocuğun bu oluşum sürecinde ona yardımcı olmak isterler. Ailelerin, okulların, dinlerin, şirketlerin ve devletin gayesi, kurum çıkarlarına uygun kişiler yetiştirmektir. Ve bunu başarabilmek için de hikâyelerin gücünü kullanırlar.

Bir gerçek hikâye örneği

Okuldan ve içinde yaşadığım çevreden, 1910'da Güney Kutbu'na Scott'la yolculuk yapan Kaptan Oates hakkında çok şey dinledim. Oates topaldı ve dönüş yolunda takımın hızını yavaşlatıyordu. Bir gece "Ben biraz dışarı çıkacağım, belki başka bir zaman." diyerek çadırdan ayrıldı.

Takımın geri kalanını riske atmaktansa ölmeyi tercih etti. Şuna bakar mısınız? Klasik İngiliz dilinin yetersizliğiyle "şimdi" ve "belki de başka bir zaman." derken aslında ölüme gittiğini söylemeye çalışıyordu.

Bu basit ve asla unutamadığım hikâyeden kendimi oluşturmak adına öğrendiğim en azından üç şey var: Birincisi dünyayı keşfetme fikri, ikincisi takım ruhu ve üçüncüsü idrak ve duyguların kontrolü.

Bu arada, sonraki 50 yıl boyunca Scott trajik bir kahraman olarak sahnelenmeye devam etti. Son zamanlardaysa bu hikâyeyi derinden sarsan ciddi sorgulamalar yapılmaya başlandı. Burada bir şeyi hatırlatmakta fayda var; hikâyeler anlatıldıkları zamanın değerlerine uygundur, toplumun gelecek zamanları için uygun olmayabilir. Sadece bütünün küçük bir parçasını temsil ettiğimiz düşünüldüğünde, gerçek diye düşündüğümüz her şey aslında duruma göre bir hikâye ya da hikâyenin bir parçasıdır.

Kurgusal bir hikâye örneği:

Ailemden ve kiliseden, düşman hattında olan yaralı bir adama yardım eden bir Samiriyeli hakkında çok hikâye dinledim.

Hikâyeyi anlama haritası

Her din ve kültürün kendine has değerleri, algıları ve davranışları vardır. Bu makaleyi okuyan her birey doğru değerler sisteminin ne olduğuna karar verecek ve çocuğuna anlatacağı hikâyeleri bu temelde seçecektir.

society then he or she will be judged to have the right story map.

Societies change.

People usually do not like to change their story map. In most societies it is very common for the older generation to be critical of the younger generation for appearing to have a different story map.

Example of changing society

It is now normal for most children to have their own mobile phone or even smart phone. This technology can be seen as an Aladdin's Cave or as a Pandora's Box! Suddenly, children are given a broader society to belong to. And accompanying this broader choice is a broader selections of stories and ways of looking at daily experience.

Example of changing society and changing story maps

It is widely believed that a contributory factor in the Arab Spring revolutionary movement in 2011 was the availability and the use of the internet.

Migration and the story map

When Europeans emigrated to North America they took their story maps with them. And that is most clearly demonstrated by the names of the towns and cities: New York. To a considerable extent they were able to retain their story maps when they started their new life.

Example of a clash of the wrong story map

A few years ago a family emigrated to Canada from a society in which the local story map was partly based on the belief that females belong to males or rather to the males in their family. Associated with this perception is the idea that marriage is arranged and contact with the opposite sex before marriage is dishonourable. In the family were two wives and three children: a boy and two girls. The children went to local schools and during their school day were "fed" the stories of Canadian society. When the two girls were teenagers, like most other teenagers they became interested in boys and began to meet with them socially. The father forbid this but the girls continued to follow the norms of the local story map. Finally, the father, his second wife and his son, killed the two teenage girls. They called it an "honour killing". Within their story map it was an honourable thing to do and within the Canadian story map it is a terrible thing to do.

This perception and manifestation of their value system was dramatically at odds with the story map in Canada and now the father, second wife and son are in jail.

Yukarıdaki üç kural içinde anlatılan, özümşenen ve hayata geçirilen tüm hikâyeler çocuğun benlik inşasına yardımcı olur. Eğer bu bileşik hikâye haritası, çocukların davranışlarını yönlendirirken toplumun hikâye haritasıyla tutarlı olursa, herkes bu çocuğun doğru bir hikâye haritasına sahip olduğuna hükmeder.

Toplular değişir.

İnsanlar genellikle hikâye haritalarının değişmesini istemezler. Çoğu toplumda, farklı bir hikâye haritasına sahip olan genç neslin, yaşlılar tarafından eleştirilmesi yaygındır.

Değişen topluma örnek

Şimdi birçok çocuğun kendine ait bir cep telefonu, hatta akıllı bir telefonu olması normal kabul edilmektedir. Bu teknoloji Alaaddin'in Sihirli Lambası ya da Pandora'nın Sihirli Kutusu olarak düşünülebilir! Çocuklar aniden ait olmaları gereken çok daha büyük bir topluma maruz kalırlar. Artan tercihlere uyum sağlama çabası da, daha fazla hikâye seçimini ve günlük hayat tecrübelerine daha farklı açılardan bakma gerekliliğini beraberinde getirir.

Değişen toplum ve değişen hikâye haritalarına örnek

Birçok insan, 2011 yılında yaşanan Arap baharı devrimini harekete geçiren faktörün internet kullanımı olduğuna inanmaktadır.

Göç ve hikâye Haritaları

Avrupalılar Kuzey Amerika'ya göç ettiklerinde hikâye haritalarını da beraberlerinde götürdüler. Bu da, şehirlerin isimlerinde kendini apaçık belli etti: New York. Yeni hayatlarına başladıklarında, mümkün olduğunca kendi hikâye haritalarını muhafaza edebilmeyi başardılar.

Yanlış hikâye haritası uyumsuzluğu örneği

Birkaç yıl önce, kadınların erkeklere, daha doğrusu ailelerindeki erkeklere ait olduğuna inanılan bir kültürde yaşayan bir aile Kanada'ya göç etti. Bu anlayış içinde görücü usulü evlilik yapıyordu ve evlilik öncesi karşı cinsle temas kurmak onursuz bir hareket olarak algılanıyordu. Ailede iki hanım ve üç çocuk vardı: bir erkek, iki kız çocuk. Çocuklar yerel okullara gittiler ve okulda bulundukları süre içinde Kanada toplumuna ait hikâyelerle beslendiler. İki kız birer yetişkin olduklarında erkeklerle ilgilenmeye başladılar ve daha sonraları sosyal ortamlarda erkek arkadaşlarıyla buluşmaya başladılar. Babalarının yasaklamasına rağmen kızlar yaşadıkları yerin hikâye haritasının normlarına uygun davranmaya devam ettiler. Sonunda baba, ikinci karısı ve oğlu, iki kızı öldürdü. Bu cinayeti de, "namus davası" olarak adlandırdılar. Kendi hikâye

This perception and manifestation of their value system was dramatically at odds with the story map in Canada and now the father, second wife and son are in jail.

Değer sistemlerinin algılanması ve dışavurumu, Kanada'daki hikâye haritasına göre çarpıcı biçimde farklıydı ve sonuç olarak baba, ikinci eş ve erkek çocukları hapse girdi.

Migration takes place on a large scale and there must be millions of occasions in which the map no longer relates to the context in which people are using it.

Sometimes people fight over purely practical assets, for example, land or water. However, I believe that the majority of dissonance, violence and slaughter is caused by people often living together who have story maps which are judged or felt to be, incompatible.

Example of incompatible story maps: national level

The Nazi regime judged that the story maps of Jews and the Roma people were incompatible with their own and so they slaughtered millions of them.

Example of incompatible story maps: individual level

Alida Gersie is a therapist and prolific writer of books devoted to "healing change". In my interpretation of her work she helps people to modify or to re-make their story map in order to live more harmoniously with the facts of the context in which they live.

An example from literature of someone whose story map did not relate to the real context was Miss Havesham in "Great Expectations", by Charles Dickens. Miss Havesham was due to marry, the day was arranged and the wedding feast prepared. Her husband to be did not "turn up". Miss Havesham stopped all the clocks in the house and from that moment only wore her wedding dress. She refused to allow the wedding feast to be cleared from the table and as the years went by, it was eaten by mice.

A rather extreme case but the idea that our story map may be out of tune with our reality is extremely common.

Stories in education

If it is accepted that stories are fundamental to our lives as humans and that, in consequence, it is vital for us to have the right "story map" then clearly stories are central to the education of children in our schools.

The three kinds of story all apply: the fiction and the factual stories are determined by the stories you choose to tell (or give to them in books or on CDs, etc.).

The third type of story of the child's experience of daily life in the school is conveyed by a plethora of information: the architecture of the school, the design of the playground and school interior, the objects, the additions, for example,

haritalarında bu yaptıkları onurlu bir eylemken Kanada hikâye haritasında korkunç bir şeydi.

Değer sistemlerinin algılanması ve dışı vurumu, Kanada'daki hikâye haritasına göre çarpıcı biçimde farklıydı ve sonuç olarak baba, ikinci eş ve erkek çocukları hapse girdi.

Göç vakaları o kadar yaygın ki haritaların insanların genel algılamalarıyla çatıştığı milyonlarca vaka sayabiliriz.

Bazen insanlar toprak parçası ya da su gibi şeyler için kavga ederler. Ancak ben inanıyorum ki ahenk bozukluğu, şiddet ve katliam çoğunlukla uyumsuz hikâye haritalarına sahip insanların bir arada yaşamasından kaynaklanmaktadır.

Uyumsuz hikâye haritası örneği: ulusal boyut

Naziler, Yahudilerin ve Romalıların hikâye haritalarının kendilerinininkine uymadığı gerekçesiyle milyonlarca kişiyi katletmiştir.

Uyumsuz hikâye haritası örneği: bireysel boyut

Alida Gersie bir terapist ve "iyileştiren değişim" e adanmış kitapların yazarıdır. Bence yaptığı iş, hayatlarındaki gerçeklerle daha uyumlu yaşayabilmeleri için insanların hikâye haritalarını değiştirmeye yardımcı olmak ya da onları yeniden şekillendirmek.

Edebiyat dünyasından hikâye haritası gerçek yaşamla ilişkili olmayan bir örnek verin deseniz, aklıma hemen Charles Dickens'in "Büyük Umutlar"ındaki Miss Havesham gelir. Miss Havesham evlenmek üzereydi. Düğün günü geldi çatı ve ziyafet hazırlıkları başladı. Ama damat ortalıkta yoktu. Bunun üzerine Miss Havesham evdeki tüm saatleri durdurdu ve o andan itibaren gelinliğini hiç çıkarmadı. Masalardaki yiyeceklerin kaldırılmasına izin vermedi. Ve geçen yıllarla birlikte fareler tarafından yenene kadar yiyecekler hep masaların üzerinde kaldı.

Bu oldukça uç bir durum fakat hikâye haritamızın gerçekliğimizin dışında olabileceği fikri oldukça yaygındır.

Eğitimde hikâyeler

Eğer hikâyelerin biz insanların hayatında çok önemli bir yere sahip olduğunu kabul ediyorsak doğru bir hikâye haritasına sahip olmamızın da hayatı öneme sahip olduğunu ve dolayısıyla hikâyelerin çok net bir şekilde çocuklarımızın eğitimlerinin tam merkezinde olduğunu da bilmemiz gerekir.

exhibitions. The expectations of parents, teachers, employees and students. The way people relate to the school environment and to each other is the daily stage on which the people make their entrances and play their parts.

Because we fundamentally need stories and use story thinking highways in our minds, stories are an inevitable high road to take in education. We can story the child without thinking or by thinking about what we are doing. Whatever happens he or she will be storied; just as we have been and, to a limited extent, still are being.

Copyright c. 2012 Andrew Wright.

For ways of using stories in language teaching:

Andrew Wright. *Storytelling with Children*. Oxford University Press

Andrew Wright. *Creating Stories with Children*. Oxford University Press

Andrew Wright. *Writing Stories*. (co-author David A. Hill) Helbling Languages

Eğitimde hikâye türlerinin üçü de mevcuttur: Anlatmayı seçtiğiniz kurgu veya gerçek hikâyeler (veya CD veya kitap olarak sunduklarımız).

Çocuğun günlük hayattaki tecrübelerinden oluşturduğu üçüncü tür hikâye de birçok bilgi kanalıyla beslenir: Okulun mimarisi, oyun alanları ve bina içlerinin tasarımı, eşyalar, yapılan ilaveler, mesela sergiler... Velilerin, öğretmenlerin, çalışanların ve öğrencilerin beklentileri de bu bilgi kanallarındandır. İnsanların, okul çevresi ve birbirleriyle olan ilişkileri, aslında herkesin kendi rolünü oynadığı bir hayat sahnesinden başka bir şey değildir.

Aslında hikâyelere ihtiyaç duymamızın ve onları zihnimizdeki otobanlar gibi düşünmemizin nedeni, hikâyelerin eğitime ulaşmak için kaçınılmaz bir yol olmasıdır. Çocuklarımıza bilinçli olarak veya farkında olmadan hikâyeler anlatabiliriz. Ne olursa olsun, çocuklarımız bir şekilde hikâye dinlemeye devam edecektir. Tıpkı bizim çocukluğumuzda (ve kısmen daha az olsa da şimdi) dinlediğimiz gibi...

Telif hakkı c. 2012 Andrew Wright

Dil eğitiminde hikâyeleri kullanma yolları için referans kitaplar;

Andrew Wright. *Storytelling with Children*. Oxford University Press

Andrew Wright. *Creating Stories with Children*. Oxford University Press

Andrew Wright. *Writing Stories*. (co-author David A. Hill) Helbling Languages

MACENTA Publishing & Media

Minigon is a new flexible pre-school course
for very young learners of English.

10 books

Activity
Book

Story Cd

Song Cd

Dvd

Story maker
Cd-rom

Stickers

For more information,
visit the Macenta Publishing & Media website

www.macenta.com.tr

macenta
publishing & media

My Job Is To Make Exciting Stories Out Of Dull Lives

An interview with Birol Güven

İşim, Sıkıcı Hayatlardan Heyecanlı Hikayeler Çıkarmak

Birol Güven defines his work as the “Documentary of unimportant things in our lives.” And he adds; “Real life is boring and interestingly we show dullness of life on TV to entertain bored people.”

Birol Güven yaptığı işi “Hayattaki Önemli Şeyler Belgeseli” olarak tanımlıyor ve ekliyor: “Gerçek hayat sıkıcıdır. Ve ne kadar enteresandır ki canları sıkılan insanları eğlendirmek için ekranda yine sıkıcı hayatlar sunuyoruz.”

Birol Güven, a master of scenario writing, has come into his own success by growing up in the heart of Turkish society. As a child, he worked in his father's shop, carrying gas cylinders to the houses of people from different social and economical milieus. Observing families for many years, he gained invaluable life experience, which he then used later on in business. Güven has worked as a tour-guide, which gave him a chance to get to know the Mr. & Mrs. Browns and their culture well. He benefitted from his short teaching career, and Güven regrets hanging up his chalk. He was raised in Darıca where is the prototype of Turkey as he says, with its diverse inhabitants and this influenced him to write the successful scenarios that every kind of person, from a to z, can find themselves in.

Our interview was at the MINT Agency's humble atmosphere that is located in one of the suburbs of Üsküdar. A house that a tea kitchen could be found in the corner of a room including a long table facing the garden. The place was covered in a smell of the stage, with its shadows, and grand architecture where some of the most watched scenarios by millions are born. After he noticed us standing there, he paused his brainstorming discussions with his team, and invited us to sit on the retro sofas at the other corner of the room. There we spoke about stories, as a source of his products.

You are known as the script writer of the most popular sit-coms in Turkey and you have been telling your stories using television. We realize that there are some certain messages in your sit-coms especially for the kids and families. Do you really think you have to educate people while creating the stories of those series? Or, let me ask this way, do you have a different style of writing while creating a scenario for the cinema?

Türkiye'nin senaryo ustası Birol Güven'i bulunduğu noktaya taşıyan en önemli sebep halkın içinde pişmiş olması. Daha çocukken çalışmaya başladığı babasının tüpçü dükkanından nasibini alan ünlü yapımcı halkın farklı sosyal ve ekonomik kesiminden çeşitli insanların evine girebilme fırsatını küçük yaşında yakalamış. Uzun yıllar evlere girip çıkarken kaptıkları, gördükleri kendisi için başka bir şekilde kazanamayacağı çok kıymetli bir hayat tecrübesi olmuş ve bunu

yıllar sonra yaptığı işlerinde ortaya koymuş. Bir ara turizm sektörüne de el atan Güven uzak kültürlerin tadına bakarak, Mr. and Mrs. Brown'ları yakından tanıma fırsatı bulmuş. Kısa bir süre yaptığı öğretmenlik serüveninden bile işlerine o kadar çok şey katmış ki tebeşir tozu yutmaya daha fazla devam etmediği için bin pişman olmuş. Varoşlarıyla kentlisiyle Türkiye'nin prototipi olarak tanımladığı Darıca'da büyümesi ise a'dan z'ye her sınıftan insanın kendini içinde bulduğu eserler çıkarmasını sağlamış.

Röportajımız Üsküdar'ın kenar mahallerinden birinde bulunan MINT Ajans'ın mütevazı ortamında gerçekleşti. Müstakil bir ev, bir köşesinde minik bir çay ocağı bulabildiğiniz kocaman bir salon ve cam kenarında bahçeye bakan uzunca bir masa. Sahne kokusu sinmiş loş ve kendi halindeki ortam, milyonları ekrana kilitleyen senaryoların doğduğu yer olmuş. Geldiğimizi fark edince ekibiyle yaptığı hararetili beyin fırtınasına mola veren Güven bizi diğer köşedeki nostaljik koltuk takımına davet etti. Kendisi ile senaryolarına konu olan hikayeleri konuştuk.

Siz Türkiye'de en sevilen dizilerin senaristi ve yapımcısı olarak tanınıyorsunuz ve yıllardır televizyon kanalıyla hikayelerinizi anlatıyorsunuz. Ve çoğu hikayenizde çocuklara, ailelere iletmeye çalışılan belirgin mesajlar olduğunu fark ediyoruz. Bu dizilerin hikayesini oluştururken gerçekten insanları eğitmek ve onlara faydalı olmak gibi bir düşünceniz oluyor mu? Veya şöyle sorayım, sinema için bir senaryo çalışması yaparken farklı bir tarz mı izliyorsunuz?

Cinema and television are two absolutely different things. Firstly, you have to turn off your mobile phones in the cinema. You can't go to bathroom or nobody rings the bell. Things are much easier there. Nobody watches TV as he watches the movie in the cinema. Actually it is unfair. Some people glorify the movies in the cinema but they don't show the same respect while watching TV. They can help their kids with their homework or talk to their relatives while watching TV.

And there is one more thing. Some people think that television is private for them. I mean, while they are watching a sit-com, they think that the sit-com was made just for them. However, programs or series are produced for all the people in the public. I mean, when we inform people about the salk vaccine, somebody who lives in Caddebostan or Florya might ask a question like; "Why are you trying to teach that? We already have a private doctor and he follows everything about the kids. Who are you and why are you trying to educate me?" But we know that our sit-com is watched in the east of Turkey, and we also witnessed that thousands of people went to infirmaries after watching the sit-com and learning about the salk vaccine. We aren't making the sit-coms for Caddebostan. Not for Florya, either. TV should be beneficial. Some people say; "Make me laugh". Of course some people might ask for it. But how will we teach kids Atatürk then? Will we say "Recep İvedik is in Anıtkabir?"

That's great. Thank you. And, when did you first discover that you have a talent in script writing? And what was your first step after you realized it?

Actually, I haven't discovered anything. I just wrote something down and people liked it. So I can say that I was discovered. We all have a job in the end and the thing we do is telling about the routines of everyday life. I found a new name for what we do. In fact, we make a documentary of unimportant things. The documentary of little, unimportant things in our lives. We are recording those details for the history. We tell about the stove in 80's. We tell about the malfunction of computer modem in Çocuklar Duymasın. When you take a look, these things don't seem important. Real life is boring. Yet we show the dullness of life. You can ask if it is wise to make a series based on a boring and routine life. Well, we make it. Because people have a boring life and they wish to see that boring life on screen. While watching they say, "Look, there are some other people out there just like me." Others are like the third page news. Very few people experience those. Within 70 million people, the number of people who are raped or experience other big things is very small.

Sinema ve televizyon elbette birbirinden farklı. Bir kere, sinemada telefonlarınızı kapatırlar. Tuvalete gidemezsiniz, evinizin zili çalmaz, kimse gelmez. Orada işler kolaydır. Bir insan televizyon izlerken, asla bir sinema izleyicisi gibi izlemez. Aslında burada televizyona biraz haksızlık yapılıyor. Bazı insanlar sinema filmlerini yere göğe sığdıramaz ama televizyon seyredirken aynı ciddiyeti göstermez. Bir yandan televizyon seyredirken bir yandan da gözüyle çocuğun ödevine yardımcı olur, akrabalarıyla görüşür.

Bir de şu var tabi. Bazı insanlar televizyonu kişiye özel zann ediyor. Yani evde oturup bir diziyi izlerken o dizinin sadece kendisi için yapıldığını düşünüyor. Halbuki televizyondaki programlar veya diziler tüm toplum için yapılır. Yani biz orada çocuk felci açısından bahsederken Caddebostan'da ya da Florya'da oturan bir kişi şöyle düşünebilir: "Kardeşim, sen bana niye bu bilgiyi veriyorsun? Bizim zaten özel doktorumuz var. O, bizim çocukların bütün aşılarını takip ediyor. Sen kimsin de bana mesaj vermeye çalışıyorsun?" diyebilir. Ama biz dizimizin doğuda da seyredildiğini biliyoruz. Biz çocuk felci açısından bahsettiğimizde, binlerce ailenin sağlık ocaklarına başvurduğuna da şahit olduk. Biz bu diziyi Caddebostan için yapmıyoruz. Florya için de yapmıyoruz. Televizyon fayda odaklıdır. "Beni sadece güldür." diyor bazıları. Öyle bir talep de olabilir tabi ama o zaman Atatürk'ü nasıl anlatacağız çocuklara? "Recep İvedik Anıtkabir'de" mi diyeceğiz yani?

Harika. Teşekkür ederiz. Peki senaryo yazma konusundaki yeteneğinizi ilk ne zaman keşfettiniz? Yeteneğinizin farkına vardıktan sonra ilk adımınız ne oldu?

Aslında ben bir şey keşfetmedim. Sadece bir şeyler yazdım ve insanlar bunu beğendi. Dolayısıyla keşfedildim diyebilirim. Yani yazmayı şu gün keşfettim gibi bir şey söyleyemem. Sonuçta bir iş yapıyoruz ve yaptığımız bu iş gündelik hayatın anlatımı. Son zamanlarda yaptığımız şeye yeni bir isim buldum. Biz aslında önemsiz şeyler belgeseli yapıyoruz. Hayatımızdaki küçük, önemsiz şeylerin belgeseli bizim yaptığımız. Tarihe geçecek bunlar, kaydediyoruz. "80'ler" de sobayı anlatıyoruz, "Çocuklar Duymasın" da evdeki modemin arızasından bahsediyoruz. Bunlar baktığımızda çok önemli şeyler değil. Gerçek hayat sıkıcıdır. Biz de hayatın bu sıkıcı taraflarını gösteriyoruz. "Peki rutin ve sıkıcı bir hayatın dizisini yapmak akıllıca mı?" diye sorabilirsiniz. Biz yapıyoruz, oluyor. Çünkü insanlar sıkıcı bir hayat yaşarlar ve bazen de o sıkıcı hayatı ekranda görmek isterler. Ve seyredirken: "Aa, benim gibi yaşayan başka insanlar da var!" derler. Diğer diziler üçüncü sayfa haberleridir. Çok az insanın başına gelir. 70 milyon insan içinde tecavüze uğrayan veya başka büyük olaylar yaşayan insan sayısı nispeten çok azdır. Onlar seyirliktir. Seyredersiniz. Beğenirsiniz veya beğenmezsiniz. Ama hayatınıza bir etkisi olmaz.

Şimdi biraz eğitime odaklanacağız. Öğrenmede kalıcılık göz önüne alındığında, hikaye anlatımının öğrenim sürecini ne şekilde etkilediğini düşünüyorsunuz?

But how will we teach kids Atatürk then? Will we say "Recep İvedik is in Anıtkabir?"

Atatürk'ü nasıl anlatacağız çocuklara? Recep İvedik Anıtkabir'de mi diyeceğiz yani?

They are theatrical plays. You watch it. You like it or not. But it doesn't affect your life.

Now, we will focus on education if you don't mind. Considering durability in learning, how do you think storytelling has an impact on the education process?

First of all, we learned we had to teach everything in a situation. We haven't learnt the vocabulary independent from the texts. We could learn the words which were given in a situation. I remember one example. There are 16 ways to say "It is too hot in here." I sweat, wow, phew, it's boiling etc. All those phrases get their meanings in a sentence. That's exactly what we do on TV. We always try to find a situation in the meetings we have here. Everything is a situation for us. Things take form within this situation. The term you use for this is "story" and we call it situation in TV world. The abridgement for sit in the term sit-com is situation. So it absolutely works to give a situation to the

Öncelikle, biz her şeyin bir durum içerisinde anlatılması gerektiğini öğrenmiştik okulda. Mesela kelimeleri metinlerden bağımsız olarak öğrenmedik. Ancak bir durum içinde verilen kelimeleri öğrenebildik. Hatırladığım bir örnek vardı. Mesela "Burası çok sıcak." demenin 16 yolu vardı. "Terledim, of, pof, yanıyorum!" gibi... Bunların hepsi durum içinde anlam kazanıyordu. Şu anda bizim televizyonda yaptığımız şey de aslında bir durum. Burada yaptığımız toplantılarda hep bir durum bulmaya çalışırız. Bizim için her şey bir durumdur. Olaylar o durum içinde şekillenir. Sizin hikaye olarak kullandığınız yöntem, aslında televizyon dünyasında durum olarak geçiyor. Zaten sit-com kısaltmasındaki sit, "situation" yani, durum demek. Dolayısıyla çocuklara bir durumu anlatmak veya onlardan bir durumu hayal etmelerini istemek elbette çok işe yarar. Ben de bir zamanlar İngilizce öğretmenliği yapmıştım, bu yüzden iyi biliyorum.

Kaç sene İngilizce öğretmenliği yaptınız peki?

Kısa yaptım aslında. Özel dershanelerde ve Ankara Üniversitesi'nde çalıştım. Sonra rehberlik yapmaya başladım. Genelde yetişkinlerle çalıştım diyebilirim.

kids and ask them to imagine that situation. I used to work as an English teacher once, so I know that very well.

How long did you work as an English teacher?

It was very short actually. I worked in private language schools at Ankara University. Then I started working as a guide. So, I worked with the teenagers mostly.

I know that this question is very cliché but I'd like to ask it anyway, because I really wonder about it. Do you use sequences from your own life while creating your stories?

It would be much better if I say I use only the sequences in my life. As I mentioned before, we tell a real story. We tell the routine of life. We don't need the imagination a writer must have. That's a style, off course. I am not saying that it has to be that way.

What you said really attracted my attention. When looked from the point of view of the kids at school, sometimes they are more interested in the books in which daily routines are told than the classical tales. They are fascinated by the ordinary tales without wolves and shocking ends.

Yes, it is a personal preference, because it is also said that tales and science fiction books or movies enhance the imagination. So, I never tell those things to my kids.

So, let's hope your kids don't see the magazine.
I hope.

In fact, the concept you explained as "situation" underpinned the interview. There must be a situation to make the pupils speak.

Exactly. You give the situation to the pupils and talk about it. For example I took advantage of my experience in teaching while writing a scenario. First, I design a situation. And after giving this situation to pupils, it's easy to say "Now talk." It is easy to watch and write it, as well. But just saying "write a story" out of nothing doesn't work.

So, do you always collect stories to be a good scriptwriter?

Off course. Being a scenarist should become after some other steps. You can't say, "I have been a scenarist since I was a small child," for instance. That's not like being a singer. And I wish I had worked more as a teacher or as a guide to be able to write better scenarios.

Ok, thank you very much.

Acayip klasik bir soru olduğunu biliyorum ama yine de soracağım, çünkü hakikaten merak ediyorum. Hikayenizi oluştururken kendi hayatınızdan kesitler kullanıyor musunuz?

Sadece kendi hayatımdan kesitler kullanıyorum aslında. Daha önce de dediğim gibi biz gerçek hayat anlatıyoruz. Hayatın rutinini anlatıyoruz. Bir yazarda olması gereken hayal gücüne bizim çok ihtiyacımız yok yani. Bu da bir tarz tabi. Böyle olması gerektiğini söylemiyorum.

Dediğiniz şey gerçekten çok dikkatimi çekti. Okuldaki çocuklar açısından baktığımızda da, bazen çok sıradan gündelik olayların anlatıldığı hikaye kitapları, çocukların ilgisini klasik masallardan daha çok çekebiliyor. Yani içinde kurt olmayan, şok edici sonlar bulunmayan basit, sıradan masallardan çocuklar büyüleniyorlar.

Evet, şahsi bir tercih bu. Çünkü bir yandan da deniyor ki masallar, bilim kurgu kitapları veya filmler insanın hayal gücünü geliştirir. Bu yüzden de size söylediklerimi çocuklarıma söylemiyorum.

O zaman çocuklar dergiyi görmez inşallah.
İnşallah.

Aslında biraz önce durum diye açıkladığımız kavram röportajın temelini oluşturdu. Öğrenciyi konuşturmak için de bir durum oluşturmak gerekiyor mutlaka.

Aynen öyle. Öğrenciyi bir durumu anlatırsınız ve onun üzerine konuşursunuz. Ben mesela senaryo yazarken İngilizce öğretmenliğinden çok faydalandım. Önce bir durum tasarlıyorum. Sonra öğrenciyi bu durumu verdikten sonra, "Hadi, şimdi konuşun!" demek kolay artık. Bunu seyretmek de kolay, bunu yazmak da kolay. Ama durup dururken "Haydi bir hikaye yazın," demek işe yaramıyor.

Peki iyi senaryolar yazabilmek için sürekli hikaye mi topluyorsunuz?

Tabi ki. Senaristlik insanın bazı şeylerden sonra başlaması gereken bir iş aslında. Hani "Küçük yaşlardan beri senaristim," falan diyemezsiniz bu meslekte. Şarkıcılık değil ki bu. Daha iyi senaryolar yazabilmek için keşke daha fazla öğretmenlik ve rehberlik yapsaydım da diyorum.

Peki çok teşekkür ederiz.

And I wish I had worked more as a teacher or as a guide to be able to write better scenarios.

Daha iyi senaryolar yazabilmek için keşke daha uzun öğretmenlik ve rehberlik yapsaydım da diyorum.

Kormi

Kormi

January and bitter cold. Ice and snow. The earth like a rock.

Kormi went for a walk. That's what cats do.

She didn't come back that evening. And she wasn't at the door for her breakfast the next morning.

She didn't come back during the day nor the next day.

"Let's go in the garden and call for her!"

Timi and Alex shouted with their high, shrill voices, "Kormi!" But Kormi didn't come.

The next day we walked in the streets. The children looked through garden fences. I looked on the road. I half expected to see a flat, broken, bloodied cat.

We didn't find her.

Four days. Five days. Six days. Seven. Eight. Nine. Ten days!

We were in the sitting room one Sunday morning. Suddenly, we heard a weak, "miaow", from the terrace, at the back of the house. We ran there, opened the door and there she was! "Kormi!" Ten days away and now back again!

Kormi was pulling herself along the terrace. Her front two legs were strong. Her back legs and her tail, dragged on the ground. Her fur was full of ice and mud. She was shivering.

I picked her up and we took her into the sitting room and laid her on the sofa. We put a blanket around her. The children stroked her head. We gave her warm milk. At last, she stopped shivering.

Soğuk mu soğuk bir Ocak ayı... Kar, boran, toprak buz kesmiş...

Kediler yürüyüş yapmaya bayılır ya, Kormi de günlük yürüyüşünü yapmak üzere dışarı çıkmıştı. Ne var ki o günün akşamında Kormi evine dönmedi. Ve ertesi sabah, kahvaltısını yapmak üzere eşikte beklemiyordu. Bütün gün ortaya çıkmadı.

"Hadi bahçeye çıkıp seslenelim!"

Timi ve Alex, "Kormi!" diye seslendiler tiz ve yüksek sesleriyle.

Ne bir ses, ne bir seda ...

Ertesi gün sokakları dolaştık. Çocuklar çitlerin aralarından bakarak bahçe bahçe aradılar bütün mahalleyi.

Ben yollara baktım.

Zihnimin uçlarında kanlar içinde yola yapışmış bir kedi resmi vardı.

Dört gün. Beş gün. Altı gün. Yedi gün. Sekiz gün. Dokuz gün. On gün! Bulamadık.

Bir pazar sabahı oturma odamızda oturuyorduk. Ansızın, evin arkasındaki terastan cılız bir "miyav" sesi yükseldi. Derhal terasa koşuştuk. Kapıyı açtık. Kormi dönmüştü. On günün ardından ortaya çıkmıştı. Ön ayakları sağlam fakat arka bacakları ve kuyruğu yerde sürünüyordu. Tüyleri buz ve çamur içindeydi. Tir tir titriyordu.

Onu kucağıma alıp oturma odasına götürdüm. Koltuğun üzerine yatırdım. Üzerine battaniye örttüm. Çocuklar şefkatle başını okşadılar. Sıcak bir oda, battaniye, şefkatli okşamalar ve biraz sıcak süttten sonra titremeleri kesildi.

Veterineri aradık.

The next day we walked in the streets. The children looked through garden fences. I looked on the road. I half expected to see a flat, broken, bloodied cat.

Ertesi gün sokakları dolaştık. Çocuklar çitlerin aralarından bakarak bahçe bahçe aradılar bütün mahalleyi.

We phoned the vet.

The vet felt Kormi's head and pulled her eyes open wide and stared into them. She felt her neck and her back and her legs.

"Her back legs are not broken!" said the vet. "That's strange! Would you like her to go to the animal hospital? We can x-ray her."

We went to the animal hospital and Kormi lay on a table. They made an x-ray and then we looked at the x-ray on a glass window. We could see Kormi's back bone and her ribs. In between two of her vertebrae was a bullet. Somebody had shot Kormi!

The vet said, "She probably won't live. And if she lives then she will always drag her legs along the ground and her fur will come off. Do you want me to put her to sleep, now? It will only take a moment."

"Only a moment?" I thought, "Only a moment to kill her when she has been trying to get back home for ten days and nights, in the ice and snow and frozen mud! And what about the dogs and cats and rats? And what did she do when she came to a wall? How could she reach up and climb? How could she jump down on the other side with a bullet in her back? And, all the time, in her cat's language, she said, 'I must get home! I must get home!'. Are we going to kill her now?"

And I thought of Austrian men in the Tyrol wearing little leather trousers. And I thought, I could make Kormi a pair of trousers like that, with a hole for her tail. And, in this way, she wouldn't take all the fur off her legs and back.

"No, don't kill her!" I said, and we took Kormi home.

For several days, Kormi didn't move. Then, one morning, she raised herself on her front legs and managed to lift herself, shaking, onto her back legs. Then she fell.

She did this a few times and the next day walked a metre. And over the days, she learned to walk again. A few months went by and she could walk in the garden.

She can't run and she can't climb trees. But in June she had three babies. Three babies, with a bullet in her back!

Veteriner parmaklarıyla Kormi'nin başını yokladı, göz kapaklarını açıp dikkatle gözlerine baktı. Boynunu, sırtını ve bacaklarını muayene etti.

Nihayet, "Tuhaf! Arka bacakları kırılmamış!" dedi, şaşkın hâlde. "Hastaneye götürmek ister misiniz? Röntgen çekebiliriz."

Götürdük.

Kormi'yi hastanede bir masanın üzerine yatırdılar. Röntgeni çekildi. Işıklandırılmış bir panonun üzerinde röntgen filmine baktık. Kormi'nin omurgasını ve kaburga kemiklerini görebiliyorduk.

İki omurun arasında bir mermi vardı! Biri ona ateş etmişti!

"Yaşamayı pek muhtemel değil!" dedi veteriner. "Yaşasa bile arka bacaklarını kullanamayacak. Tüyleri de dökülecektir." "Onu uyutmamı ister misiniz? Birkaç saniye sürer!"

"Birkaç saniye!" diye tekrarladım içimden. "Evine dönmek için on gün boyunca çektiği çilelerden, onca kardan, buzdan, fırtınadan sonra birkaç saniye içinde hayatına son vermek..." Kedilerle, köpeklerle, sıçanlarla da dalaşmak zorunda kalmıştır. Önüne bir duvar çıktığında o duvarı kim bilir ne güçlüklerle aşmıştır. Sırtına saplanmış bir mermiyle yüksek bir yerden aşağıya atlamak kolay mı? Ve bütün bu acıları çekerken kendi dilinde 'Evime dönmek istiyorum! Evime dönmek istiyorum!' demiştir. Ve bütün bunların üzerine biz şimdi tutup onu öldürecek miydik yani?

Tyrol'da gördüğüm, kısa deri pantolonlu Avusturyalı adamı hatırladım. Ben de pekâlâ Kormi'nin arka bacakları için deriden bir pantolon dikebilirdim. Arka tarafında da kuyruğu için bir delik bırakabilirdim tabi ki.

"Hayır! Öldürmeyin!"

Ve Kormi'yi evine getirdik.

Birkaç gün hiç kıpırdımadı. Bir müddet sonra, bir sabah, arka ayakları titrer hâlde ön ayakları üzerinde doğruldu. Ve düştü. Bir daha denedi. Düştü. Bir daha, bir daha.... Son denemesinde birkaç metre yürüyebildi! Gün geçtikçe yürümesi düzeliyordu. Birkaç ay sonra bahçede dolaşabiliyordu artık. Haziran ayında üç yavru doğurdu. Üç minik yavrucuk. Sırtında bir mermiyle...

And, all the time, in her cat's language, she said, 'I must get home! I must get home!'. Are we going to kill her now?"

Ve bütün bu acıları çekerken kendi dilinde 'Evime dönmek istiyorum! Evime dönmek istiyorum!' demiştir. Ve bütün bunların üzerine biz şimdi tutup onu öldürecek miydik yani?

Storytelling and technology

Hikâye Anlatımı ve Teknoloji

By Andrew Wright

There is no doubt, in my mind, that people, thousands of years ago, shared stories about their daily experiences and, at some point, began sharing stories from their imaginations about spiritual matters. Telling stories is a way of trying to make sense out of complicated experiences and trying to make other people share that perception of sense and, sometimes, to see their experiences in the same way.

The fundamental art and craft of storytelling has not changed since the beginnings of language. Meaning is communicated through the words we use and through the expressiveness of our voice, body and face, as we tell the story. Thank Goodness, so many parents continue to tell stories to their children, exactly like that, even in this day of technology. And how striking it is that the essential craft of the well known, 'TED lecturers', is also based on: words, voice, body and face.

In 2010 people who need the stamp of scientific research were thrilled to hear from the Proceedings of the National Academy of Sciences that Greg Stephens and Uri Hasson, at the University of Princeton, had done an experiment in which functional magnetic resonance imaging showed that listeners to stories and tellers of stories showed synchronicity of brain involvement in the telling of stories; the same parts of their brains lit up, at the same moments. So, it is OK, what we have known for a thousands of years has been found, by science, to be correct!

We only have to look at the faces of people listening to stories, both adults and children, to see the total engagement of the listeners if the tale is being well told.

But, in this day and age, we seem to need to be assured by objective scientific findings that what we experience as true, is actually true.

İnsanların binlerce yıl önce günlük hayat tecrübeleri hakkında hikâyeler paylaştıkları ve bir noktadan sonra ruhi meselelerle ilgili hayali hikâyeler paylaştıklarına dair zihnimde hiçbir şüphe yok. Hikâye anlatımı karmaşık tecrübeleri anlamlı hâle getirmenin bir yoludur. Hikâyeler diğer insanların duyuşsal algulamalarını paylaşmalarını ve bazen de yaşanan tecrübelerle aynı pencereden bakabilmelerini sağlar.

Hikâye anlatımı sanatının esasları dillerin doğuşundan bu yana değişmemiştir. Hikâyemizi anlatırken anlamı, kullandığımız kelimeler, sesimizin, bedenimizin ve yüzümüzün etkileyciliği vasıtasıyla iletilir. Allah'a şükür birçok ebeveyn günümüz teknolojisine rağmen çocuklarına tıpkı bu şekilde hikâye anlatmaya devam etmektedir. Ve ne kadar çarpıcıdır ki meşhur TED konuşmalarında maharet, hâlâ kelimeler, ses, beden ve yüz mimiklerine bağlıdır.

2010 yılında bilimsel araştırma verilerine ihtiyaç duyan insanlar, Greg Stephens ve Uri Hasson'un Princeton Üniversitesinde yaptıkları fonksiyonel magnetik rezonans görüntüleme deneyinde, hikâye anlatan ve dinleyen kimselerin beyinlerinde eş zamanlılık yaşandığını duyduklarında çok heyecanlandılar. Beyinlerinin aynı bölgeleri, aynı anda aydınlanıyordu. Yani, binlerce yıldır bildiğimiz gerçek, bilim tarafından da doğrulanmış oldu.

Eğer hikâye iyi bir şekilde anlatılıyorsa, yetişkin veya çocuk fark etmez, dinleyenlerin hikâyenin içine nasıl çekildiğini görmek için yüzlerine bakmamız yeter.

Fakat içinde bulunduğumuz günde ve çağda, tecrübe ettiğimiz şeyin gerçekten doğru olduğuna ikna olmamız için bazı objektif bilimsel bulgulara ihtiyaç duyuyoruz.

Şimdi teknoloji ve hikâye anlatımına bir göz atmak istiyorum.

We only have to look at the faces of people listening to stories, both adults and children, to see the total engagement of the listeners if the tale is being well told.

Eğer hikâye iyi bir şekilde anlatılıyorsa, yetişkin veya çocuk fark etmez, dinleyenlerin nasıl hikâyenin içine çekildiğini görmek için yüzlerine bakmamız yeter.

Now, I would like to look at technology and storytelling... All storytellers want to engage their listeners, as fully as possible. The storyteller may sit to tell her story but move her body to show creeping, in fear, with eyes wide with fright. Sometimes, a storyteller might hold up a real object related to the story being told and the reality of the object makes the story seem even more real. Both of these additions must have been used from the beginnings of human time.

People must have told stories in the evenings when sitting around the communal fire. Our life in strip lighting has robbed us of the experience of the chiaroscuro of light and shade. Didn't the teller point to the fire, illustrating light, passion and energy and to the darkness, illustrating the unknown and the threatening? And the shadows, thrown by the fire, on the walls of the cave or hut?

In Plato's, "Republic", Socrates is said to have told the story about the people in the cave who were only able to see the shadows of other people and objects on the walls of the cave where they lived. The story was a philosophical allegory but it, nevertheless, suggests that people may well have been using shadow plays in order to tell stories even at that time (Socrates 469 to 399 BC).

The walls in old houses in Japan are made of paper. If passers-by are lit from behind, their shadows appear on the walls, in the room. How easy it must have been for storytellers to incorporate these shadows into their tellings and then to go on to create their own shadow theatre.

Shadow theatre is believed to have begun in China in the Han Dynasty (206 BC to 220 AD). Hundreds of years later the Mongols brought the idea of shadow puppetry to Turkey where it became a rich tradition of storytelling.

The technology of shadow puppetry offers colour, shape and movement but not any significant degree of natural representation. This limited but aesthetically beautiful imagery, adds to the teller's art without taking anything away from it.

We cannot know how stories were told exactly, in Palaeolithic times but in Lascaux which is dated, I believe, to approximately 18,000 years BC, the painters who were illustrating stories, did not merely use the walls as surfaces for their illustrations but

Bütün hikâye anlatıcıları dinleyenlerin kendilerini hikâyeye mümkün olduğunca kaptırmalarını isterler. Hikâyeyi anlatan kişi oturabilir ancak bedenini hareket ettirir ve gözlerini korkuyla ve dehşetle kocaman açar. Bazen de hikâyeyle bağlantısı olan bir nesneyi elinde tutarak hikâyenin çok daha gerçekçi gözükmesini sağlayabilir. Bu iki eklenti de insanlığın başlangıcından beri kullanılmaktadır. İnsanlar müşterek bir ateşin etrafına oturarak birbirlerine hikâyeyi anlatmışlardır. Şimdiyse floresanla aydınlanan hayatımız ışık ve gölge tecrübesini bizden söküp almıştır. Hikâyeyi anlatıcısı, ateşi göstererek tutku ve enerjiyi tanımlamış, karanlıktaysa bilinmeyen ve tehdit edici bir unsur olarak göstermiştir. Mağaranın veya kulübenin duvarlarındaki gölgeler, ateş sayesinde oluşmuştur.

Plato'nun "Republic" kitabında Socrates'in, yaşadıkları mağarada sadece diğer insanların ve nesnelerin gölgelerini görebilen insanlarla ilgili bir hikâyeyi anlattığı söylenir. Bu hikâyeyi felsefi bir alegoridir ama yine de insanların o zamanlar bile gölge oyunlarını kullanarak hikâyeler anlattıklarını göstermektedir. (Socrates M.Ö. 469-399)

Japonya'daki eski evlerin duvarları kağıttan yapılmaz. Yoldan geçenlerin arkalarından bir ışık yakıldığında evin duvarında gölgeler belirir. Hikâyeyi anlatıcıları için bu gölgeleri anlattıkları hikâyenin içine almak ve sonra kendi gölge tiyatrolarını oluşturmak kim bilir ne kadar kolay olmuştur.

Gölge tiyatrosunun Çin'de Han Hanedanlığı sırasında başladığına inanılır. (M.Ö. 206 – M.S. 220) Bundan yüzlerce yıl sonra Moğollar gölge kukla fikrini Türkiye'ye getirmişler ve bu fikir burada çok zengin bir gelenek hâline gelmiştir.

Gölge kukla teknolojisi renk, şekil ve hareket içerir ama önemli ölçüde bir doğal temsili yoktur. Bu sınırlı ama estetik açıdan güzel görsellik, anlatıcının sanatına dokunmadan katkı yapar.

Yontma Taş Devri'nde hikâyelerin nasıl anlatıldığını bilemeyiz ama Lascaux mağarasında insanlar resimlerle hikâyeler anlatmışlar ve resimler için sadece duvarları değil, girintileri, çıkıntıları ve kayaların yüzeyindeki çatlakları kullanmışlardır ki bu mağaradaki hayat zannediyorum M.Ö. 18.000 yıllarına kadar uzanıyor. Lascaux mağarasında bir geyiğin nehir boyunca yüzdüğü resmedilmiştir. Sanatçı nehri resmetmek için mağara duvarındaki bir çatlağı ve çıkıntıyı kullanmıştır.

Lascaux mağarasında bir kişi de uçurumdan baş aşağı düşen bir atı resmetmiştir. At hamiledir ve bu da sanatçı tarafından at resminin yapılması için seçilen kayanın kabarık kısmına denk getirilerek anlatılmıştır.

they saw images in the bumps, hollows and cracks in the surface of the rock. In Lascaux, deer appear to be swimming through a river. The artist has used a long crack and ledge in the wall of the cave, as the river.

In Lascaux, an artist has painted a horse falling, upside down, from the top of a cliff. It is a pregnant horse and this is manifested by the bulging of the rock which the artist has chosen to paint the horse on.

Rock surfaces as technology!

In Lascaux there is the depiction of a man, perhaps a shaman, at the bottom of a deep pit far inside the cave. He is wearing antlers.

How long ago did we begin to wear costume, headgear and carry symbolic objects in order to enhance our telling? Was it tens of thousands of years before Lascaux? Who knows?

And from headgear and costumes in caves, to masks and costumes in temples, was surely just an obvious step? Is that storytelling or religious ritual? The wonderful thing about not being an academic and not writing an academic paper is that I can, so readily say, "I don't know." Yes, I suppose, for a storytelling we need a teller and an audience and that is not quite the same as a priest and his followers, though I am sure priests were and are great story tellers. It was in fifth century Greece that the first theatres were made and where theatrical storytelling really took place. The places were hallowed but were not temples.

Stories with the element of conflict, the essential seed of the notion of story, lay in the struggles between people and between people and the gods. And the story tellers, the actors, wore masks and costumes and used musical instruments and performed in buildings especially designed for the purpose of storytelling.

Over the centuries, the technologies became more sophisticated but not much. Indeed Shakespeare revelled in keeping the representation of, "reality", to a minimum. In which play was it that one actor holds up a small bush and peers through it and says, "Here is the forest of Dean." Midsummer Night's Dream?

Kaya yüzeyi teknolojisi!

Lascaux mağarasının dibinde çukur bir yerde bir de insan, belki de bir şaman tasviri vardır. Bu insan geyik boynuzları takmaktadır. Hikâyemizi zenginleştirmek için kostüm giymeye, başımıza bir şey takmaya veya sembolik nesneler taşımaya acaba ne kadar önce başladık? Acaba Lascaux'tan on binlerce yıl önce mi? Kim bilir?

Ve acaba mağaralardaki başlıklar ve kostümlerden, tapınaklardaki maske ve kostümlere net bir geçiş mi yaşandı? Bu bir hikâye anlatımı mıydı yoksa dini bir ritüel mi? Bir akademisyen olmamanın ve akademik bir rapor yazmıyor olmanın en güzel tarafı bu işte; çok rahat bir şekilde: "Bilmiyorum" diyebiliyorum. Evet, zannediyorum hikâye anlatımı için bir anlatan, bir de seyirci bulunması lazım ve bu da din adamı ve cemaatle pek benzeşmiyor. Ama yine de din adamlarının mükemmel bir anlatıcı olduğundan da şüphem yok. Yunanistan'da ilk tiyatroların inşa edilmesi ve tiyatral hikâye anlatımlarının ortaya çıkması on beşinci yüzyıla denk gelmektedir. Bu mekanlar kutsaldı ama tapınak değildi.

Çatışma ögesi taşıyan hikâyeler, ki çatışma bir hikâyenin en gerekli bölümüdür, insanlar ve insanlarla tanrılar arasındaki mücadelelerden beslenmiştir. Ve hikâye anlatıcıları, aktörler maskeler ve kostümler giymiş, sadece hikâye anlatımı için tasarlanmış özel binalarda enstrümanlar kullanarak gösteriler yapmışlardır.

Yüzyıllar boyunca teknoloji daha da gelişmiş olsa da bu gelişim çok fazla değildir. Aslında Shakespeare, oyunlarında gerçeklik temsili minimum seviyede tutmaktan zevk almıştır. Hangi oyundaydı o? Hani aktör, küçük bir çalı parçasını eline alıp arasından bakar ve "İşte papazın ormanı!" der. Bir Yaz Gecesi Rüyası mıydı?

Bugün bile, iyi bir hikâye anlatımının sihirli yönlerinden bir tanesi resim, film veya üç boyutlu efektlerle oluşturulan illüzyon gerçeklik yerine, berrak bir gerçeklik oluşturabilmektir. İyi bir anlatıcı herhangi bir retinal bilgiye ihtiyaç duymadan papazın ormanını gösterebilen kişidir. İşte sihir budur!

Teknoloji elbette toplumda sürekli olarak gelişmiş ve bunun yansımaları da maddi olarak karşılanabildiği sürece toplumdaki hikâye anlatımlarında görülmüştür. Ama bu çok sık rastlanan bir şey değildir. Bugün bile bizi etkilemeye devam eden Canterbury Masalları, seyyahlar Canterbury'ye giderken at sırtında anlatılmıştır.

Belki de bir sonraki en büyük teknoloji, basılmış kitaplardır ve bu da basılı hikâyelerin daha çok insana ulaşmasını sağlamıştır. Ve elbette kitaplar oymacılık ve gravür sanatıyla resimlendirilebilmiştir.

One of the magics of good story telling, even today, is to create a sense of vivid reality, with no illusion of reality, in the form of picture or film or three dimensional effects.

Bugün bile, iyi bir hikâye anlatımının sihirli yönlerinden bir tanesi resim, film veya üç boyutlu efektlerle oluşturulan illüzyon gerçeklik yerine, berrak bir gerçeklik oluşturabilmektir.

One of the magics of good storytelling, even today, is to create a sense of vivid reality, with no illusion of reality, in the form of picture or film or three dimensional effects. A good teller can make you see the Forest of Dean without any retinal information, of any kind. Now that is magic!

Of course, technology in society constantly advanced and this was reflected in public storytelling when the teller could afford it. But this was not often. The Canterbury Tales which still grip us were simply told from horseback as the pilgrims wended their way to Canterbury.

Perhaps, the next major technology was the printed book which immediately made the printed story available to far more people. And, of course, the book could be illustrated by wood cuts and engravings.

The first known mechanically moving book was on Astrology and was given to the Holy Roman Emperor, Charles, in 1306. Moveable books developed and by the eighteenth century were being produced for the general public's entertainment. In the late nineteenth and twentieth century's pop-up books and flicker books were developed further. But such minor technologies did not have a significant effect on the stories that were told and passed on.

Film making was to become a major high road of storytelling. The director is the storyteller but so too are the actors and the make-up artists. It is a joint act of storytelling.

The internet does not offer, seriously, more than film but it does place stories in the everyday lives of everyone and even into the hands of everyone who would like to tell their story, as YouTube demonstrates.

But it is so clear, that, in spite of all this readily available technology, the words, the voice, the body and the face synchronise, teller and listener and, together, make the true magic of story, as they have always done. If technology can be used to manifest these ancient means and not dominate them, then technology has a part to play.

Andrew Wright copyright 2012
www.andrewarticlesandstories.wordpress.com

Mekanik olarak hareket kabiliyetine sahip ilk bilinen kitap astroloji üzerinedir ve Kutsal Roma İmparatoru Charles'a 1306 yılında verilmiştir. Bu üç boyutlu kitaplar gelişmiş ve on sekizinci yüzyılda genel olarak halkın eğlenmesi amacıyla üretilmeye başlanmıştır. On dokuzuncu yüzyılın sonlarında ve yirminci yüzyılda üç boyutlu ve resimli kitaplar daha da gelişmiştir. Ama bu ufak teknolojik yenilikler anlatılmaya devam eden hikâyeler üzerinde büyük bir etki meydana getirmemiştir.

Filmler, hikâye anlatımının en etkili alanı olmuştur. Yönetmen hikâyeyi anlatan kişidir ama aynı zamanda aktörler ve makyözler de birer anlatıcıdır. Filmler, ortak bir hikâye anlatma eylemidir.

İnternet aslında filmlerden daha fazla bir şey sunmaz ama herkesin günlük hayatında yaşadığı hikâyeleri anlatır ve hikâyesini anlatmak isteyen herkes için, YouTube'da olduğu gibi imkan sağlar.

Ancak şu kesindir ki mevcut teknolojiye rağmen, kelimeler, ses, beden ve yüz senkronizasyonu, anlatan ve dinleyen, hep birlikte, şu ana kadar olduğu gibi hikâyenin asıl sihrini oluştururlar. Bu antik vasıtaya egemen olmayıp, destek olarak kullanıldığı takdirde, teknolojinin de hikâye anlatımında oynayacak bir rolü vardır.

Why Does **Nasreddin Hodja** Ride The Donkey Backwards?

An interview with Sunay Akin

Nasrettin Hoca Eşği Niçin Ters Sürüyor?

Is riding a donkey backwards a meaningless act? Sunay Akın, who is known as having a story for every word on earth doesn't think so.

Eşeğe ters binmek anlamsız bir hareket mi? Yeryüzündeki tüm kelimeler için bir hikayesi olan Sunay Akın hiç de öyle olduğunu düşünmüyor.

No stranger to the stage, Mr. Sunay Akın, is one of Turkey's most respected, candid, and outspoken voices. A well-known author, TV host, journalist, and mesmerizing storyteller, Akın has the perfect ability to reflect upon society and humanity, through his use of satirical puns, clever antidotes, and observations. As a storyteller, he pockets every bit of information that comes his way, like tiny pieces of fabric and then patches them together to make a magnificent story.

Do you think the use of storytelling is sufficient in the schools in Turkey? Are there any problems that could arise using storytelling in schools?

I don't think it's sufficient and of course we have a very big problem, when it comes to using storytelling in our schools. When I say schools, I have to clarify that I am talking about the private schools, not the public ones. This is because in Turkey, the kids who are able to attend private schools are luckier than those who attend the state schools. In private schools, the teachers' knowledge and approaches are sufficient, but in the state schools, unfortunately, they are not. When I look at the educational policies in Turkey, I can see that is is changing, but it is not enough.

What is the role of theatre in teaching?

First of all, teachers should never forget that once they step into the classroom and close the door, they become actors. So maybe the most important part in teaching is to act it, and play out the right scenario of the lesson. This effort will turn the lesson into a magical session. It's like Ortaoyunu- the first Turkish theatre. The importance of storytelling can be clearly understood at that point. The mental capacity of the teachers is of course, also very important, but I believe the most influential teachers will use drama, imagination, and storytelling in the classroom.

Sahnelere yabancı olmayan Sunay Akın Türkiye'nin en saygın, açık yürekli ve dobra insanlarından birisi. İyi tanınan bir yazar, televizyon programı sunucusu, gazeteci ve büyüleyici bir hikaye anlatıcısı olan Akın'ın, kelime oyunları, akıllı anekdotlar ve gözlemlerle toplum ve insanlık üzerine müthiş bir analiz kabiliyeti var. Bir hikaye anlatıcısı olarak işine yarayacak her bilgiyi ufak kumaş parçacıkları gibi saklıyor ve sonra dikişle hepsini tutturup mükemmel bir hikaye çıkarıyor ortaya.

Türkiye'de öykülendirme yönteminin kullanımının yeterli olduğunu düşünüyor musunuz? Veya okullarda öykülendirme yöntemini kullanırken oluşabilecek problemler var mıdır?

Yeterli olduğunu düşünmüyorum. Ve elbette okullarda öykülendirme yönteminin kullanımına ilişkin çok büyük bir problemimiz var. Tabi şunu da netleştirmem lazım. Okullar deyince özel okullardan değil, resmi okullardan bahsediyorum. Çünkü Türkiye'de özel okullara giden öğrenciler, resmi okullara giden öğrencilerden daha şanslı. Özel okullarda öğretmenlerin bilgisi ve yaklaşımı yeterlikten maalesef resmi okullarda değil. Türkiye'deki eğitim politikalarına baktığımızda bir değişim olduğunu görüyoruz ama yeterli değil.

Sizce tiyatronun öğretimdeki rolü nedir?

Öncelikle öğretmenler sınıftan içeri adımını atıp kapıyı kapattıktan sonra birer aktör olduklarını asla unutmamalı. Yani öğretimdeki belki de en önemli bölüm rol yapmaktır ve ders için doğru senaryoyu oynamaktır. Bu gayretler dersi sihirli bir süreçle dönüştürebilir. Ortaoyunu gibi yani. Bu noktada hikaye anlatımının önemi çok net bir şekilde anlaşılabilir. Öğretmenin zihni kapasitesi de elbette çok önemli ama bence en etkili öğretmenler sınıfta dramayı, hayal gücünü ve hikaye anlatımını kullananlardır.

First of all, teachers should never forget that once they step into the classroom and close the door, they become actors.

Öncelikle öğretmenler sınıftan adımını atıp kapıyı kapattıktan sonra birer aktör olduklarını asla unutmamalı.

If the teacher is intelligent, and has modern ideas, and if the teacher is constantly trying to better himself or herself by reading books, and keeping up-to-date with the local art scene and events, they will certainly bring light to all the places they go.

Do you think that the stand up shows of today are equivalent to Meddah?

Well, in Western countries, the places where Storytellers meet are called cafes. We, too have these places, but they are called Kiraathane- which means “reading house.” The first Meddahs appeared in these places. People, who were avid readers, used to come to the Kiraathanes to discuss many different issues and others came just to listen. Those orators who stood apart from the rest, were put up on a platform. They were strategically placed higher up, from the rest of the crowd, so the audience could see them more clearly. Later, people began calling these rhetoricians, “Meddah.” That’s how the Meddahs were born. Their birth place was from the culture of Kiraathanes. Ortaoyunu and Meddah- these are totally different things. Meddah is the person who informed other people about the things they have learned. Our oral literature in Turkey is very strong and powerful, but the written literature is unfortunately a bit poor. We couldn’t harness the power of ink. Meddahs were the representatives or symbols of oral literature.

Before we were speaking, you were saying some pertinent things about the teachers room. Can you elaborate on that a bit more?

Eğer öğretmen zekiye, düşünceleri modernse, kitap okuyarak kendini güncelliyorsa ve sanat etkinliklerini takip ediyorsa gittiği her yere ışık götürür.

Sizce bugün yapılan stand-up gösterileri Meddah’ın yerini tutuyor mu?

Batı ülkelerinde hikaye anlatıcılarının buluştuğu yerlere kafe adı verilir. Bizde de bu yerler var ama ismi kiraathane ki bu da okuma evi anlamına geliyor. İlk meddahlar bu yerlerde ortaya çıktı. Okumayı seven insanlar kiraathanelere gelerek birçok farklı konu hakkında tartışır, diğerleri de dinlerdi. Diğerler insanlardan ayrı bir yerde duran bu hatipler bir platformun üzerine çıkarlardı. Stratejik olarak kalabalıktan daha yüksek bir yerde bulunurlardı, böylece seyirciler onları daha rahat görebilirlerdi. Daha sonra insanlar bu hatipleri “Meddah” olarak anmaya başladılar. Meddah işte böyle ortaya çıktı. Kiraathane kültürünün içinde doğdu yani. Ortaoyunu ve meddah tamamen farklı şeylerdir. Meddahlar öğrendiklerini diğer insanlara aktaran kimselerdir. Bizim sözel edebiyatımız çok güçlü ama yazılı edebiyatımız maalesef biraz zayıf. Biz mürekkebin gücünü kullanamadık. Meddahlar da işte sözel edebiyatın temsilcileriydiler.

Konuşmamızdan önce öğretmenler odasıyla ilgili güzel bir şey söylemiştiniz. Bu konudan biraz daha detaylı bahsedebilir misiniz?

Bir ülkenin nabızı öğretmenler odasında atar. Gözlerimi kapatıp beni bir ülkeye götürdüğünüzü hayal edin. Eğer size bu ülke hakkında bir şeyler söylememi isterseniz, beni bir öğretmenler odasına götürün, yeter. Başka bir yeri görmeme gerek yok. Eğer öğretmenleri bir süre dinlersem o ülkenin haber bültenini

The pulse of a country is in the teachers' room. Imagine, someone closes my eyes and takes me to a country. If you want me to tell you about that country, just take me to the teacher's room. I don't need to see anywhere else. If I listen to the teachers for a while, I can write the news for that country.

Bir ülkenin nabzı öğretmenler odasında atar. Gözlerimi kapatıp beni bir ülkeye götürdüğünüzü hayal edin. Eğer size bu ülke hakkında bir şeyler söylememi isterseniz, bir öğretmenler odasına götürün, yeter. Başka bir yeri görmeme gerek yok. Eğer öğretmenleri bir süre dinlersem, o ülkenin haber bültenini hazırlayabilirim.

Yes, the pulse of a country is in the teachers' room. Imagine, someone closes my eyes and takes me to a country. If you want me to tell you about that country, just take me to the teacher's room. I don't need to see anywhere else. If I listen to the teachers for a while, I can write the news for that country. Is there terror in that country? How many people die in traffic accidents? Is democracy settled? I can infer all these things after listening to the teachers' discussions.

So what if you go into a teachers' room in Turkey? What would you think?

Usually, the teachers' rooms in Turkey are not very satisfactory. As I said before, we have to consider the difference between the private and the state schools. I wish that the state schools could be more like the private schools. Many great things are being done in private schools, and you are one of the most successful private schools in Turkey. With the project İhlas College is doing, many people come to Turkey from all around the world... and school is exactly this. School should be like this, it is the schools that should organize these types of events.

As we know, in some of the festivals in other countries, Nasreddin Hodja is very popular and people know him well. In our country, however, we just read about his life in the fun pages of the newspapers. Do you think we know him well?

hazırlayabilirim. O ülkede terör var mı? Trafik kazalarında kaç kişi ölüyor? Demokrasi yerleşmiş mi? Öğretmenlerin kendi aralarındaki konuşmalarını dinledikten sonra tüm bunlar hakkında yorum yapabilirim.

Peki Türkiye'de bir öğretmenler odasına girseniz ne düşünürdünüz?

Türkiye'deki öğretmenler odası genellikle pek memnuniyet verici değil. Daha önce de söylediğim gibi özel okullar ile resmî okullar arasındaki farkı göz önüne almanız lazım. Özel okullarda birçok mükemmel şey yapılıyor, siz de Türkiye'deki bu başarılı özel okullardan bir tanesisiniz. İhlas Koleji yaptığı bu projeye dünyadan birçok insanı Türkiye'ye getiriyor. İşte okul budur. Zaten bu tür etkinlikleri düzenleyenler de okullar olmalıdır.

Sizin de bildiğiniz gibi diğer ülkelerdeki bazı festivallerde Nasreddin Hoca çok popüler ve insanlar Hoca'yı çok iyi tanıyor. Ama bizim ülkemizde Nasreddin Hoca'yı sadece fıkra sayfalarından okuyoruz. Sizce Hoca'yı iyi tanıyor muyuz?

Hayır, Nasreddin Hoca'yı iyi tanıdığımızı zannetmiyorum. Hoca, sözel edebiyat geleneğimizdeki en önemli figürlerden bir tanesidir. Eşşğine ters biner! Niçin? Türkiye'nin Doğu Anadolu Bölgesi'nden gelen bir gelenektir aslında bu. Eskiden bir köydeki herhangi bir kişi zekâsıyla ve entelektüelliğiyle itibar kazanırsa sonunda meşhur ve popüler olmanın verdiği rahatsızlıktan sıkılarak köyü terk eder. Belki de başka bir isimle, yeni bir başlangıç yapmak için başka bir

No, I don't think we know him well. Nasreddin Hodja is one of the most important figures in our oral literature tradition. He rides backwards on a donkey! Why? Well, it actually stems from a tradition in the Eastern part of Turkey. In the past, when a person of a village, gained the reputation of being intellectual or wise, this person would eventually leave the village because he was bored and uncomfortable with all the attention which came from being famous and popular. He would go to another place, perhaps with a different name, in order to have a fresh start. Each time he would leave a town or village, he would ride the donkey backwards, and this symbolized something of a statement like, "I will never trust fame! I will never trust the respect that I gained through fame for the rest of my life!" So the fact that Nasreddin Hodja rides a donkey backwards is a reflection of his intellect. It is not a meaningless act, but it is wise. He is showing us something.

Do have any memories related to storytelling from your school years?

Yes, when I was in the first grade at the primary school in Trabzon, my elder brother's teacher, Niyazi Bey, invited us to his class. He was teaching the seasons and I was just seven years old. Most of the kids knew about the seasons, Spring, Summer, Fall, Winter. They know that in Summer, we swim, in Winter, we have snowball fights. But do you know how he taught us the seasons? By playing the violin. He said, "This is Winter," and he started playing the violin, and we really felt cold in the classroom. He said, "Now, this is Spring!" and we saw butterflies in the classroom. He played the song for Summer and we built a sandcastle in the classroom. During the Fall, we felt sorry for the dying leaves, as we saw them changing into many different colours. Most probably it was Vivaldi's Four Seasons. In short, a class teacher taught the seasons with a violin. I can never forget that moment.

Well, thank you very much for your time.

yere gider. Bir köyü veya kasabayı her terk edişinde eşeğe ters biner ve bu da şunu temsil eder: "Bu şöhretime hiç güvenmeyeceğim! Şöhretim neticesinde elde ettiğim saygınlığa hayatımın geri kalan kısmında hiç güvenmeyeceğim." İşte Nasrettin Hoca'nın eşeğe ters binmesi bu aklın bir yansımasıdır. Anlamsız bir hareket değildir yani, içinde zekâ vardır. Bize bir şey göstermektedir.

Okul yıllarından hikaye anlatımına dair bir hatıranız var mı?

Evet, Trabzon'da ilkokul birinci sınıftayken büyük ağabeyimin öğretmenini, Niyazi Bey bizi sınıfına davet etti. Mevsimleri öğretiyordu ve ben henüz yedi yaşındaydım. Çocukların çoğu mevsimleri bilir: Ilkbahar, yaz, sonbahar, kış. Yazın yüzüldüğünü, kışın kar topu savaşları yapıldığını bilirler. Ama Niyazi Bey bize mevsimleri nasıl öğretti biliyor musunuz? Keman çalarak. "Bu kış!" dedi ve kemani çalmaya başladı. Ve biz sınıfta üşüydük. "Şimdi ilkbahar!" dedi ve biz sınıfta kelekler gördük. O yaz mevsimi için çaldı, biz sınıfta kumdan kaleler yaptık. Sonbaharda düşen yaprakların renk değiştirmesine üzüldük. Muhtemelen Vivaldi'nin Dört Mevsim'i'yi çaldığı. Kısaca, bir sınıf öğretmenini kemanyla bize mevsimleri öğretti. Bu anı hiç unutamıyorum.

**Zaman
ayırduğunuz
için çok
teşekkür
ederiz.**

Bir zamanlar...

Hikâyeler
gerçekten
sihirlidir çünkü
birçoğumuzun,
az veya çok bir
şekilde girmek
istediği bir fantezi
dünyasına
dayanır.

power of a good story is far more absorbing than a power point presentation or an interactive whiteboard! The rapt faces of a group of children caught up in a story is always an amazing sight to behold.

So why do we use stories for English teaching?

Using stories in class provides an “acquisition-rich environment and learning conditions”, Hester (1983) and consequently we have seen a growth over the years of the inclusion of stories in children’s English coursebooks, not to mention a plethora of websites that provide examples of stories, downloadable materials and teacher support.

Stories are motivating and enjoyable, and help students to develop a variety of skills and provide an access to culture. Think of famous fairy stories such as Cinderella, Snow White, Little Red Riding Hood, etc. Many of these stories have been truly globalized by Walt Disney and several have been translated into other languages in order to bring the audience even closer to the story.

Stories provide an opportunity for developing the imagination and creativity for listeners of all ages. Children often become personally involved in a story and will constantly interrupt as they identify with the characters. For example, when telling a story about a dog, it’s not uncommon for a child to stop you and tell you all about his/her dog, a dog that lives in her/his street, and so on. Whilst some teachers might find this briefly annoying because this might appear to be eating precious classroom time, we should be delighted because this tells us very clearly that the child is listening and participating without having to be told to do so! This is also a clear indication that the story has assisted the child to discover links between home and school and those between fantasy and reality. This is the beginning of a child’s developing higher order thinking skills and should be thus nurtured at every opportunity!

Listening to stories in the classroom is a “shared social experience”, Ellis, G & Brewster, J (2002) and thus provokes a shared response - laughter, sadness, excitement, etc. Stories also help to develop a child’s confidence and encourage social and emotional development. Linguistically, the repetitive nature of stories helps children with the acquisition of certain phrases or

kendilerini kaptırmış çocukların kendilerinden geçmiş halleri, her zaman için seyretmeye doyulamayacak mükemmel bir manzara çıkarır ortaya.

İngilizce öğretiminde niçin hikâyeleri kullanıyoruz?

Hester’e (1983) göre, sınıfta hikâye kullanımı “zengin bir edinim çevresi ve öğrenme ortamı” sağlar ve sonuç olarak İngilizce kitapları son yıllarda giderek artan bir şekilde hikâye tabanlı hazırlanmaktadır. İndirilebilir materyaller ve öğretmen desteği sağlayan sayılamayacak kadar çok web sitesinde bahsetmiyorum bile.

Hikâyeler motive edici ve eğlencelidir. Çocukların farklı yeteneklerini geliştirir ve kültüre giriş ortamı hazırlar. Cinderella, Pamuk Prenses, Kırmızı Başlıklı Kız gibi o meşhur peri masallarını hatırlayın. Bu hikâyelerin birçoğu Walt Disney tarafından küresel bir hâle dönüştürülmüş ve birçoğu da farklı dillere çevrilerek bütün insanların hikâyeye yaklaşmasını sağlamıştır.

Hikâyeler ayrıca her yaştan dinleyiciler için hayal gücü ve üretkenliğini geliştirmesi açısından inanılmaz fırsatlar sağlar. Çocuklar, hikâyenin içine girerler ve karakterlere aşına oldukça sürekli sorular sorarak hikâyeyi bölerler. Mesela bir köpeğin hikâyesini anlatırken, herhangi bir çocuğun sözünü kesip kendi köpeğinden veya mahallelerinde yaşayan bir köpektan bahsetmemesi pek mümkün değildir. Bazı öğretmenler bu soruları derste değerli vaktin boşa harcanmasına sebep olduğu için sinir bozucu bulur. Hâlbuki çocuk mecbur bırakılmadığı hâlde hikâyeyi dinlediği ve derse katıldığı için bu çok memnun olunması gereken bir durumdur. Bu davranış tarzı aynı zamanda, hikâyenin çocuğa evle okul arasında veya fanteziyle gerçeklik arasında bir bağ kurmasına yardımcı olduğunun net bir göstergesidir. Aslında çocuğun daha gelişmiş düşünme yeteneklerinin ilk basamağıdır ve her fırsatta mutlaka teşvik edilmelidir.

Ellis, G & Brewster, J’ye göre (2002) sınıfta hikâye dinlemek, sosyal bir tecrübenin paylaşılmasıdır ve böylece öğrencilerde derse karşı ortak bir tavır oluşturur– kahkaha, üzüntü, heyecan vs.- Hikâyeler aynı zamanda çocuğun kendine güvenini tazeler, onun sosyal ve duygusal gelişimini destekler. Dilbilimsel olarak hikâyelerin tekrar eden yapısı öğrencilerin belirli bazı kelime ve kalıpları edinmelerini sağlar ve bir sonraki bölümü tahmin etme güdüsünü harekete geçirerek okul müfredatlarında yer alan yapılandırılmış dinleme yeteneğini güçlendirir. Sonuç olarak öğrenciler şu alanlarda kendilerini geliştirme fırsatı bulurlar: dinleme ve çizme, dinleme ve yapma, ana fikir

vocabulary and thus develops his/her ability to anticipate what's coming next, an essential listening skill that crosses over into structured listening lessons in the school syllabus. As a result children will develop their abilities in the following areas: to be able to listen and draw, listen and do, practise listening for gist, practise listening for specific information, develop and awareness of rhythm and intonation, to name but a few essential listening sub-skills.

The repetition in a story also helps us as teachers introduce language structures that might be considered linguistically challenging such as the famous lines from Goldilocks and the Three Bears: "Who's been sitting in my chair," or "Who's been sleeping in my bed." Think of Krashen's (1981:103) input theory - language input which is slightly above the level they are expected to produce. Many teachers would throw their hands up in horror if they were asked to teach the present perfect continuous tense to a class of six or seven-year-olds, but in this story, the language occurs naturally and the children are quite happy to repeat these lines without worrying about which tense they are practising.

Many of these sub-skills can be practised in reading lessons too, and as the child progresses in his/her reading ability, this may also encourage a child to continue reading a story at home especially if the teacher brings an attractive illustrated story book to class.

Stories may also provide inspiration for older children to develop their writing skills by writing their own mini-stories. Making big books with a class is an excellent way to motivate children to write. Start at the word level with less-challenging activities such as: label the picture, jumbled words, charts or grids, spider grams for word families and so on. At the sentence level teachers can make use of: captions for pictures or extracting information from a chart. For extended writing practice, children can design their own story books, create posters, instructions or poems.

Stories produce natural opportunities for children to speak. Because they will often hear the same lines repeated again and again, this brings out their natural ability for mimicry. They can: listen and repeat words or phrases, read aloud for pronunciation

bulmak için dinleme, özel bir bilgi bulmak için dinleme, ritim ve tonlama farkındalığı sağlama, birkaç gerekli dinleme alt yeteneğini tanımlayabilme.

Hikâye anlatımındaki tekrarlar aynı zamanda öğretmenlerin dilbilimsel olarak zorlayıcı olduğunu düşündüğü bazı dil yapılarının öğretilmesine de yardımcı olur. Tıpkı Goldilocks and the Three Bears kitabındaki meşhur "Who's been sitting in my chair?" veya "Who's been sleeping in my bed?" cümlelerinde olduğu gibi. Krashen'in (1981:103) "girdi teorisi"ni düşünün Dil girdisi, üretilmesi beklenen seviyenin biraz üstünde olmalıdır. Birçok öğretmen, altı-yedi yaşındaki öğrencilerin olduğu bir sınıfa "Present Perfect Continuous Tense" anlatılması istendiğinde panik içinde ellerini sallayarak "İmkansız!" der. Ama bu hikâyede dil doğal olarak vardır ve öğrenciler hangi zamanı öğrendiklerini hiç umursamadan gayet mutlu bir şekilde cümleleri tekrar ederler.

Okuma derslerinde de bu alt becerileri geliştirmeye yönelik çalışmalar yapılabilir ve çocuk bir yandan okuma becerisini geliştirirken, -hele ki öğretmen sınıfa renkli ve çekici bir hikâye kitabı getirmişse- bir yandan da evde hikâye okumaya devam etme konusunda teşvik edilmiş olur.

Hikâyeler bir yandan da, daha büyük yaştaki çocukların kendi mini hikâye kitaplarını oluşturmaya yazma becerisini de geliştirir. Sınıf içinde bütün öğrencilerle büyük bir kitap hazırlamak da çocukları yazma konusunda motive etmek için mükemmel bir yöntemdir. Kelime seviyesinde, daha basit aktivitelerle başlanırsa çok daha faydalı olur; resimleri işaretleme, karışık kelimeler, çizelgeler, kelime aileleri için örümcek aktiviteleri gibi... Cümle düzeyinde öğretimde ise öğretmenler resim alt yazıları veya bir şablondan bilgi elde etme gibi aktiviteleri kullanabilirler. Daha üst seviyedeki yazma çalışmaları içinse çocuklar kendi hikâye kitaplarını, şiir kitaplarını, posterlerini veya kılavuz kitaplarını tasarlayabilirler.

Çocukların konuşabilmeleri için doğal fırsatlar sağlayan en iyi yöntem hikâye anlatımıdır. Aynı cümleyi tekrar tekrar duydukları için çocukların doğal taklit yeteneği ortaya çıkar. Telaffuz çalışması için kelimeleri veya cümleleri dinleyip tekrarlayabilir, kelimeleri sesli olarak okuyabilir, hikâyeyi drama yoluyla canlandırabilir, şarkılar söyleyebilir, boşluk doldurma veya anket aktiviteleri yapabilirler.

Son olarak hikâyelerin güzelliği, farklı yaşlarda ve farklı dil yeteneklerine sahip çocuklarla kullanılabilirler. Hikâyeler bütün

Stories produce natural opportunities for children to speak.

Çocukların konuşabilmeleri için doğal fırsatlar sağlayan en iyi yöntem hikâye anlatımıdır.

practice, dramatize the story by acting it out, sing songs or practise action chants, complete information gap activities, questionnaires and surveys. The list is endless. These activities will all help the children develop their pronunciation of sounds, connected speech, intonation and an awareness of stress and rhythm.

Finally, the beauty of stories is that we can use them with students of all ages and all levels of linguistic ability. Stories incorporate all the multiple intelligences which allow children to perform at their own level in their own way. Think of all the opportunities for cross-curricular links that stories often provide: counting, time references, the life-cycle of an animal in the story, the use of technology, the use of maps, drawing and making puppets, masks or cards, singing, role play, imitating the movements of characters in the story and moving to music, developing an awareness of the senses, and many, many more. Stories are truly an effective tool in creating an inclusive classroom.

There is so much more to be said on this subject, but this would take many more pages, so to conclude this article, I would like to leave you with an excerpt from 'Storytelling with Children', by Andrew Wright. 'Danger! Story health warning! When focusing on features of the language be careful not to lose the magic of the story altogether!

References:

Storytelling with Children, Wright, A, 1995, OUP Resource Books for Teachers
Creating Stories with Children, Wright, A, 1997, OUP Resource Books for Teachers
Tell it Again! Ellis, G & Brewster, J, 2002, Penguin Books 2002

zekâ türlerine hitap ederek, çocukların kendi seviyelerinde kendi tarzlarıyla üretim yapmalarına fırsat tanır. Müfredatlararası kurulan bağlantıları bir düşünün: sayı sayma, zamanlar, hikâyedeki bir hayvanın yaşam döngüsü, teknoloji kullanımı, harita kullanımı, kukla, maske veya kart çizimi ve yapımı, şarkı söyleme, rol yapma, hikâyedeki karakterlerin hareketlerini taklit etme, müzikle eş zamanlı hareket etme, duyuların kullanımına ilişkin bilinç kazanma ve daha birçok şey... Hikâye anlatımı, katılımcı bir sınıf ortamı oluşturabilmek için çok etkili bir yöntemdir.

Daha söyleyecek çok şey var ama bunları saymak sayfalar sürer. Öyleyse bu makaleyi Andrew Wright'ın "Storytelling with Children" kitabından bir alıntıyla sonlandıralım. "Tehlike! Hikâye anlatımı için sağlık uyarısı! Hikâye anlatımında dil yapılarına odaklanırken, hikâyenin bütün büyüsünü kaybetmemeye dikkat edin!"

Referanslar:

Storytelling with Children, Wright, A, 1995, OUP Resource Books for Teachers
Creating Stories with Children, Wright, A, 1997, OUP Resource Books for Teachers
Tell it Again! Ellis, G & Brewster, J, 2002, Penguin Books 2002

Master Of Lines

An interview with Salih Memecan

Çizgilerin Efendisi

“Using words is not the only way of telling stories,” says Salih Memecan, the most famous cartoonist in Turkey. And he shows the world how to tell the most effective stories by drawing.

“Hikaye anlatmanın tek yolu kelimeleri kullanmak değildir.” diyor Türkiye'nin en ünlü karikatüristi Salih Memecan. Dahası en etkili hikayelerin çizgilerle nasıl anlatılabileceğini gösteriyor bütün dünyaya.

Our interview with the famed cartoonist, Salih Memecan, took place on the upper floor of a historic office building in Taksim. From this perspective, the windows revealed a magnificent view of the Galatasaray High School, and of course of the many waves of people down below on the İstiklal Street. As we were admiring the scene, Mr. Memecan came into the room, and greeted us with a warm smile, exuding an air of confidence, curiosity, and ease. As a former Fulbright Scholar, he has lived and studied in both the USA and Turkey. Currently, he has a political cartoon strip called *Bizimcity* and a family cartoon strip called *Sizinkiler*, both of which are published daily, in the Sabah newspaper. No matter if the subject is dealing with the chaos of world leaders or the chaos of a family household, Salih Memecan's cartoons work as an effective form of visual storytelling.

Okay, as a cartoonist, do you also see yourself as a storyteller? I mean, you are not telling stories in the literal sense of being on the stage and performing for hundreds of people, but could cartooning be considered storytelling of a different art? Yes, that's what I see. Using words is not the only way of telling stories. I think a better way of telling stories is through the use of graphics, or through pictures. That's why kids always "read" their first stories in picture forms.

Why do you think it's a better way of telling stories ? That's the natural way of doing it.

Do you think that your cartoons are educational? They are educational. Especially in regards to my comic strips I keep hearing parents saying "My kid learned reading through your books". Because children are attracted to pictures. They try to read the text, and it's a simple text. They read it and they understand the joke. So that is a bonus, and then you want to read the next cartoon because you get another bonus or joke.

Ünlü karikatürist Salih Memecan'la röportajımız Taksim'deki tarihi bir binanın üst katlarındaki ofisinde gerçekleşti. Galatasaray Lisesinin muhteşem manzarasına bakan camdan hemen aşağımızda İstiklal Caddesi'ndeki insan selini izleyebiliyoruz. Biz manzaranın keyfini çıkarırken Salih Memecan sıcacık bir selamlama ve tebessüm ile içeri girdi ve meraklı, rahat ve kendine güvenen bir tutum sergiledi. Fulbright bursu almış Memecan'ın hayatı ABD ve Türkiye'de geçmiş. Şu anda Sabah gazetesinde günlük olarak "Bizimcity" adında politik ve "Sizinkiler" adında aile hayatını konu alan iki ayrı bölümde karikatürleri yayımlanıyor. Dünya liderlerinin kaosunu ya da günlük aile yaşantısını işlediği karikatürleri görsel anlamda birer hikaye kimliğine bürünüyor.

Bir karikatürist olarak kendinizi aynı zamanda bir hikaye anlatıcısı olarak da görüyor musunuz? Şunu söylemek istiyorum. Sahnede yüzlerce insan önünde edebi anlamda bir performans sergilemiyorsunuz ama karikatüristlik farklı bir sanatın hikaye anlatımına soyunması olarak değerlendirilebilir mi?

Evet benim de gördüğüm bu. Hikaye anlatmanın tek yolu kelimeleri kullanmak değildir. Resim ve grafikleri kullanmanın hikaye anlatımında çok daha iyi bir yol olduğunu düşünüyorum. Bundan dolayı zaten çocukların ilk okudukları hikayeler resimli oluyor.

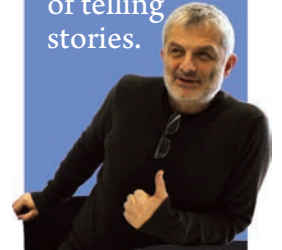
Bunun neden hikaye anlatımında daha iyi bir yol olduğunu düşünüyorsunuz?

Çünkü bu, hikaye anlatmanın doğal yolu.

Karikatürlerinizin eğitici olduğunu düşünüyor musunuz?

Eğiticiler. Özellikle çizgi hikayeler için ailelerin: "Çocuğum okumayı senin kitapların ile öğrendi." dediklerini duyuyorum. Çocuklar resimlerden etkileniyor. Metni okumaya çalışıyorlar. Kolay olduğu için de hemen okuyup anlıyorlar. Buna bir bonus dersek, bir sonraki karikatürü okumak istiyorsunuz çünkü oradanda başka bir bonus veya espri kapıyorsunuz.

Using words is not the only way of telling stories.

Hikaye anlatmanın tek yolu kelimeleri kullanmak değildir.

Do you believe that your cartoons are also educational in the sense of bringing up a society? I make people question things that they wouldn't have otherwise. I write about the issues, and they say "Yes, there is this side of the story as well, we missed that." Ideas can be absurd and comical when you put them into a cartoon form in order to bring forth an issue. So, it makes people question things and that has an educational value.

Okay, what do you think about the educational value of telling stories in the school?

Yes, storytelling is the best way to give messages. People do fun things. Learning is not fun. But hearing it in a story is fun. People will learn more if it's fun. It's like giving a message through a joke. If you give a message to someone, they may get it or not but it's a burden for them to spare time to get your message. They are willing to get a joke from you.

Can you tell us a joke then?

Well my wife is a member of parliament, so she travels a lot. Maybe I can tell a joke related to that. Someone comes to Nasreddin Hoca and says, "Your wife is travelling around too much." And Nasreddin Hodja says; "Oh no, if she was travelling around so much, she would have stopped by my place too."

That's cool! Who inspired you to do what you do?

It's not through inspiration, but it's through obligation. It was a necessity because I was stuttering so drawing was a very good way for me to communicate, you know, showing off, standing out in the crowd. I can draw. I can stand out. I got this Fulbright scholarship right? It was an interview, you know you take tests, people got eliminated and eliminated. At one point there were ten of us. I said, "I can draw." "Okay," they said; "We'll take you. You come forward." It's a talent of course! Every kid actually has this talent, you know most kids do.

Bir toplumu yetiştirmek anlamında, karikatürlerinizin eğitici olduğunu düşünüyor musunuz?

İnsanlara normalde sorgulamayacakları şeyleri sorgulatmaya çalışıyorum. Konuyu yazıyorum ve onlar: "Evet, hikâyenin bir de bu boyutu var, bunu görememiştir." diyorlar. Fikirler bir konuyu ortaya koymak için karikatürize edilince saçma ya da tuhaf olabiliyor. Ve bu durum insanları sorgulamaya sevk ettiği için eğitim boyutu var elbette.

Peki hikayelerin okul ortamındaki eğitime katkısı hakkında ne düşünüyorsunuz?

Hikaye anlatımı insanlara bir mesaj vermenin en iyi yolu. İnsanlar eğlenceli şeyler yapmayı seviyor. Ama öğrenmek hiç de eğlenceli değil. Bir konuyu ancak bir hikaye içinde görürseniz eğlenirsiniz. İnsanlar eğlenerek daha kolay öğreniyor. Eğer birine vermek istediğiniz bir mesaj varsa, insanlar bunu her zaman dinlemek istemeyebilir ya da size zaman ayırmak onlar için yük olabilir. Ama herkes sizden bir fıkra duymayı seve seve kabul eder.

O zaman bize bir fıkra anlatır mısınız?

Eşim milletvekili. Dolayısıyla çok geziyor. Ben de ona uygun bir fıkra anlatayım bari. Bir gün birisi gelir ve Nasreddin Hoca'ya: "Hocam, senin hanım çok geziyor." der. Hoca da "Yok yok, eğer öyle olsaydı ara sıra bize de uğradı." diye cevap verir.

Harika! Peki yaptığınız iş için size kim ilham verdi?

Bunun için ilham değil de zorunluluk diyelim. Bu bir ihtiyaçtı çünkü benim konuşma problemim vardı. Kekeliyordum ve karikatür iletişim kurmak, kendimi göstermek ve insanlar arasında ayakta durmak için iyi bir yoldu. Çizebiliyorum. Ve bu yeteneğim beni bir adım öne geçiriyordu. Fulbright bursunu da bu sayede aldım. Bu bir mülakattı, bilirsiniz işte sınavlara girdik, elenenler elendi. "Ben resim çizebiliyorum" dedim. "Tamam" dediler. "Seni alıyoruz, ileri çık." Bu tabi ki bir yetenek! Aslında her çocuk bu yeteneğe sahip, bildiğiniz gibi çoğu çocuk bir şeyler çizebiliyor. Ama bunu sadece bir dinlenme aracı olarak yapıyorlar.

It's just in a state of rest. They don't use it. It's like walking, every kid can walk, but if you don't need to walk, you wouldn't walk. For every kid there comes a time to start drawing, but if you don't have to draw, you wouldn't draw. But you can do it. If you do it once, you can do it again, you develop yourself. I mean, many kids don't draw because they don't have to. But everyone has this ability inside them.

Lastly, before you had developed your skills as a cartoonist, were you following any cartoon magazines or any cartoon artist?

Well of course, as a child, I was inspired by Charles Schulz. The one who did Charlie Brown, and I met him. He introduced me to his agent because he liked my cartoons.

Thank you for your time. It was a great interview.

Yeteneklerini tam olarak kullanmıyorlar. Yürümek gibi bir şey bu. Her çocuk yürüyebilir ama ihtiyacı olmazsa yürümez. Her çocuk hayatının bir döneminde resim çizer. Ancak çizmek zorunda değilseniz çizmezsiniz. Ama eğer bir çocuk düzenli çalışma yaparsa kendini geliştirebilir. Demek istediğim şey, çoğu çocuk çizmek zorunda olmadığı için çizmez. Ama herkesin içinde böyle bir yetenek vardır.

Son olarak sizin bu yeteneğiniz gelişmeden önce, hiç karikatür dergisi ya da karikatürist takip ediyordunuz?

Tabi ki, çocukken Charles Schulz'dan çok etkilenmişim. Schulz, Charlie Brown'u çizen kişi. Ve onunla buluştum. Çizgimi beğendiği için beni çalıştığı ajansla tanıştırdı.

Çok teşekkür ederiz. Harika bir röportajdı.

Seal Wife

Fok Kadın

Rory MacCodrun lived on the Isle of Berneray. He was a fisherman and he lived alone on the island; there was just his croft and his boat and nothing and noone else.

Rory MacCodrun's father and his grandfather had both seen the seals on that one day in the year when they came to the land, took off their seal skins and danced and played at the water's edge. Rory MacCodrun had never seen them and longed to do so.

One day, as Rory was walking along the shore he heard the sound of voices, laughing and shouting and singing. He wondered who it could be; he lived alone on the island. He crept towards some rocks and peeping over, saw twelve, thirteen, fourteen young men and women, dancing at the water's edge. He thought, "They must be visitors." He looked for their boat but couldn't see it.

As he crouched behind the rocks he saw the rolled up skins of the seal people at his very feet hidden by the rock: the skins were black and white, silver and golden brown. They were the seal people!

Rory MacCodrun, Berneray adasında tek başına yaşayan bir balıkçıymış. Küçük bir çiftliği, teknesi ve kendisinden başka bir şey yokmuş adada. Adada bir başınaymış yani.

Rory MacCodrun'un babası ve büyükbabası adaya geldikleri yılın ilk gününde sahilde hoplayıp zıplayan, dans eden foklara şahit olmuşlar. Rory MacCodrun ise fokları hiç görmediği için sabırsızlıkla o anı bekliyormuş.

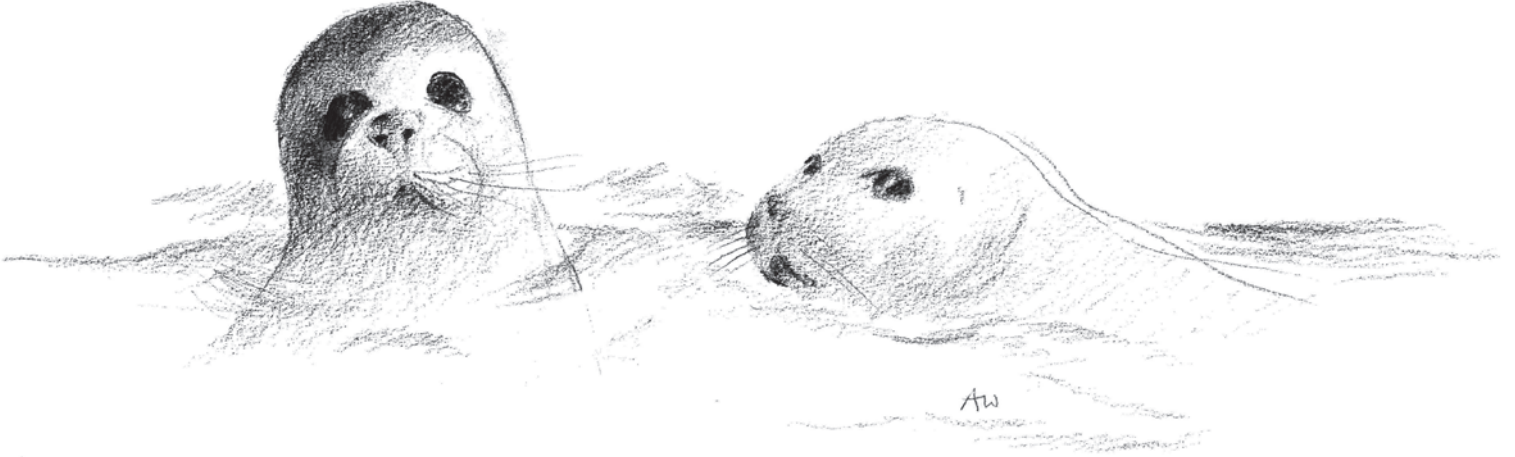
Bir gün Rory tek başına sahil boyunca yürürken kulağına şarkılara karışan şen kahkahalar gelmiş. Kim olabilir acaba diye meraklanmış. Sonuçta adada ondan başka hiç kimse yokmuş. Sürünerek kayaların arkasına gidip saklanmış. On iki, on üç, en fazla on dört genç kadın ve erkeğin sahilde dans ettiklerini görmüş. "Ziyaretçiler olmalı." diye düşünmüş. Teknelerini bulmak üzere sağa sola bakmış fakat tekne falan görememiş.

Siper edindiği kayaların arkasında eğilmiş halde dururken birden gözleri ayağının dibindeki şeylere ilişmiş. Siyah beyaz, gümüşü ve altın sarısı kürkleri. Fok insanlar!

Babası ve büyük babası da onları görmüş fakat kürklerine asla rast gelmemişler. Ne hoş bir hatıra.

As he crouched behind the rocks he saw the rolled up skins of the seal people at his very feet hidden by the rock: the skins were black and white, silver and golden brown. They were the seal people!

Siper edindiği kayaların arkasında eğilmiş halde dururken birden gözleri ayağının dibindeki şeylere ilişmiş. Siyah beyaz, gümüşü ve altın sarısı kürkleri. Fok insanlar!

His father and his grandfather had seen the seal people but they had never found their skins! What a keepsake! "If I take one of these skins I will be able to show it to anyone who asks and prove to them that I, too, saw the seal people like my father and my grandfather before me!"

He took a golden brown seal skin, put it beneath his jacket and then ran, bent double, to his croft.

He closed the door and stood with the skin in his hands. What could he do with it? He hid it above the door in the thatch of the roof.

That night as he sat by his peat fire mending his nets, he heard the sound of knocking. Who could it be? Nobody lived on the island except him. He went to the door and there stood a young woman, naked, shivering with cold with her long golden brown hair wrapped around her. "Mortal man! Mortal man! Please help me! I have lost my seal skin and without it I cannot return to the sea with my brothers and sisters."

Rory knew that her skin was just above her head, in the thatch of the roof, above the door but he could not give it to her. At last, he asked her to come into the cottage. She sat by the fire. He put his plaid around her shoulders.

She said again to him, "Mortal man! Mortal man! Please help me! I have lost my seal skin and without it I cannot return to the sea with my brothers and sisters."

Rory could not do it! He could not give the skin back to her! He longed for her. At last he said, "Stay and be my wife and I will love you all my life."

"Bunlardan birini alırsam babam ve büyük babam gibi fok insanları benim de gördüğümü ispat edebilirim." diye düşünmüş Rory MacCodrun ve kürklerden birini alıp ceketinin altına tıktırdıktan sonra kayaların üzerinden fok insanlara görünmemek için iki büklüm bir halde çiftliğine dönmüş. Evine girmiş, kapıyı kapatmış ve elindeki kürkle öylece dikilip kalmış. Bir müddet kürkle ne yapacağını düşünmüş.

Sonunda kürkü tavan arasına saklamış.

O gece ateşin karşısında ağını onarıırken kapısı çalınmış. Kim olabilir ki diye düşünmüş. Adada tek başınaymış. Kalkıp kapıyı açmış. Karşısında altın sarısı uzun saçlarıyla vücudunu örtmüş, çıplak bir kadın dikiliyormuş. Kadın soğuktan titriyormuş.

"Ey ölümlü! Yardım et! Kürkümü kaybettim. Kürküm olmadan kardeşlerimle denize dönemem."

Rory başının üzerinde, tavan arasındaki kürkü düşünmüş fakat kadına verememiş. Kadını içeri buyur etmiş. Kadın ateşin karşısına geçip oturmuş. Rory kadının üzerine battaniyesini örtmüş.

Kadın tekrar, "Ey ölümlü! Yardım et! Kürkümü kaybettim. Kürküm olmadan kardeşlerimle denize dönemem." demiş.

Rory kürkü bir türlü geri verememiş. Fok insanları yıllarca beklemiş çünkü. Sonunda: "Gitme. Benimle kal ve karım ol. Seni sonsuza dek severim." demiş.

"Kürküm olmadan denize dönemem, sensiz ise karada yaşayamam. O halde seninle evleneceğim." demiş kadın çaresizlik içinde.

Böylece Rory ve fok kadın evlenmişler ve zamanla birbirlerini çok sevmişler. Çocuklar gözlerini ve altın sarısı saçlarını annelerinden almış. Anneleri sahilde gezinip şarkı söylerken çocuklar da ona eşlik

"Mortal man!
Mortal man!
Please help me!
I have lost my
seal skin and
without it I
cannot return
to the sea with
my brothers
and sisters."

"Ey ölümlü!
Yardım et!
Kürkümü
kaybettim.
Kürküm olmadan
kardeşlerimle
denize dönemem."

She replied, at last, "Without my seal skin I cannot return to the sea. Without you I cannot live on land. I will marry you!"

And so they married and they came to love each other. They had children with the same eyes and golden brown hair as their mother. And just as she used to sing sad songs as she walked by the sea's edge so did they learn to sing those same songs.

They became known as Rory MacCodrun's seal children.

One day as Rory was walking to his boat a hare bounded across his path. Now, that was unlucky in Scotland.

He wondered if he should turn back but he decided to continue. "If the wind rises, I will turn round and come back."

The wind did rise and the little fishing boat bobbed about. Rory turned her around and went back to the land.

As he approached the shore he saw his children standing together at the water's edge. Rory beached the boat and ran towards them with a heart like a stone.

"What is it children?"

"It's mother! She has gone into the sea and not come back!"

"What happened?"

"There was a wind. The door blew open. Something fell from the thatch. She ran towards it, picked it up and cried with joy! Then, she kissed us all and ran down to the sea. She put this thing on and dived into the sea and swam away! And she hasn't come back!"

And she never did come back. Rory MacCodrun's seal children, grew up, left home and became famous singers of sad songs about the sea.

And Rory? He often walked along the shore, looking out to sea, hoping there might be a golden brown seal, bobbing in the waves.

ediyormuş. Çocuklar artık Rory MacCodrun'un fok çocukları olarak biliniyormuş.

Bir gün Rory kayığına yürürken önüne bir tavşan çıkıvermiş. Bu ise İskoçya'da kötüye yorulmuş. Geri mi dönsem acaba diye tereddüt etmiş fakat devam etmeye karar vermiş. "Rüzgar çıkarsa geri dönerim." demiş kendi kendine.

Rüzgar çıkmış. Küçük kayak dalgaların üzerinde salınmaya başlamış. Rory sahile dönmüş. Çocukların sahilde beklediğini görmüş. Kalbine sancı saplanmış. Çocukların yanına koşmuş.

"Ne var? Ne oldu çocuklar?"

"Annemiz. Denize gitti ve dönmedi."

"Nasıl oldu?"

"Rüzgar vardı. Esinti evin kapısını açtı. Çatıdan bir şey düştü. Annemiz o şeye doğru koştu, onu giyip denize doğru yürüdü ve geri dönmedi."

Rory'nin eşi bir daha geri dönmemiş.

Çocuklar Rory'nin yanında büyümüşler, daha sonra adadan ayrılmışlar, hüznü türküler söyleyen meşhur şarkıcılar olmuşlar.

Ya Rory?

Her gün, sahilde bir başına yürüyüp karısı bir gün döner umuduyla denize doğru bakar, dalar gidermiş.

The Craft of Storytelling

Workshop with **Andrew Wright** and **Jay Miller**

Budapest-Godollo, Hungary
ILI International Languages Institute

Fees: 100 euros

Accommodation, if required,
in local pensions and hotels

August 23 to 25, 2012

Choosing stories and making them yours
Remembering and rehearsing Voice Body Performing

Andrew has worked as a storyteller in 30 countries in the last 25 years and loves helping other people to develop their abilities as storytellers.

Jay had the good fortune to be trained by the most famous of all mime artists, Marcel Marceau. Jay has 25 years of experience sharing his skill and experience with other people world-wide.

Write to me for more details about this workshop and the many other workshops related to stories we enjoy doing.

andrew@ili.hu

Storytelling Is Like A Magic Wand

An interview with Rukiye Şahin

Hikaye Anlatımı Sihirli Bir Değnek Gibi

“Once it touches you, and you can never give it up,” says Rukiye Şahin, who works at İhlas College as an English teacher “You are a storyteller. So you come out of the book when the lesson starts and go back into the book when the bell rings,” Realizing the brightness in her eyes, we don't even ask how much she loves her job.

“Bir kez dokundu mu bir daha asla vazgeçemezsiniz.” diyor İhlas Kolejinde İngilizce öğretmeni olarak çalışan Rukiye Şahin. “Siz bir hikâye anlatıcısınız. Yani ders başladığında kitabın içinden çıkar ve zil çaldığında yeniden kitabın içine girersiniz.” Gözlerindeki ışıltıyı fark edince işini ne kadar sevdiğini sormuyoruz bile.

How long have you been dealing with storytelling?

I've been dealing with storytelling for three years. Actually, I used this method in my main course lessons but it was just a taste, I didn't have special materials for that.

What sort of materials do you use for storytelling sessions? For instance, do you need any extra stuff? If so, can you inform us about these?

Sure. First of all, the importance of the atmosphere that affects storytelling lesson is so important that we have a specially designed storytelling room where we keep all the storytelling materials and the other stuff we need. We have some story books for each stage. Students have their mini books which give them a chance to revise and study with their parents at home. And I have the big books in the room which are the same as mini books.

What are the story books basically about? Do the students pay attention. Can they get into the language through stories?

Well, it depends on the stage you teach, but I can briefly tell you about the stages and the themes in them. Firstly, I would like to say that children's ages, needs, emotions and views of events are taken into the consideration when the books are designed. For instance, story books for the first stage are all about the main character's -a seven year old boy's daily life- relations with his family and friends etc... They just listen and speak, they aren't expected to write or read at this level. On the other hand, it is a lot different for the second and third stages because they are considered to be ready for semantic level which means they

Hikâye anlatımıyla ne zamandır süredir uğraşıyorsunuz?

Üç senedir uğraşıyorum. Aslında öykülendirme metodunu diğer derslerimde de kullanıyordum fakat bu, derslerime sadece bir lezzet katmak içindi, bunun için özel materyallere sahip değildim.

Hikâye dersleriniz için ne gibi materyaller kullanıyorsunuz? Ekstra materyallere ihtiyacınız oluyor mu? Oluyorsa bizi bunlar hakkında bilgilendirebilir misiniz?

Tabii ki. Öncelikle hikâye anlatım dersini etkileyen atmosfer o kadar önemli ki bunun için hikâye anlatımıyla ilgili her şeyi içinde bulundurduğumuz bir hikâye odası tasarladık. Her seviye için tasarlanmış hikâye kitaplarımız var. Öğrencilerimize evde aileleriyle pratik ve tekrar yapma fırsatı tanıyan küçük hikâye kitapları mevcut. Bizde de bu küçük kitapların birebir aynısı olan büyük ebatlardaki hikâye kitapları bulunuyor.

Hikâye kitapları temel olarak nelerle ilgili? Öğrenciler bunlara ilgi gösteriyor mu veya hikâyeler aracılığıyla dilin içine girebiliyorlar mı?

Evet, aslında kitapların içeriği öğrettiğiniz seviyeye göre değişiyor ancak ben size kısaca seviyelerden ve bunların içindeki temalardan bahsedebilirim. Öncelikle şunu belirtmek isterim ki kitaplar oluşturulurken öğrencilerin yaş grubu, ihtiyaçları, duyguları ve olaylara bakış açıları göz önünde bulundurulmuş. Örneğin birinci seviye için hazırlanmış hikâye kitaplarının hepsi, kitabın ana karakteri olan 7 yaşındaki bir erkek çocuğun günlük hayatı, aile ve arkadaşlarıyla ilişkileri gibi temalarla tamamen kahramanı konu alıyor ve öğrenciler bu kitapları sadece dinleyip izliyor. Bu seviye için kendilerinden okumaları veya yazmaları beklenmiyor. Diğer taraftan ikinci ve üçüncü seviye için durum oldukça farklı. Bu seviyedeki öğrenciler cümle üretme açısından hazır kabul edildiklerinden

The importance of the atmosphere that affects storytelling lesson is so important that we have a specially designed storytelling room where we keep all the storytelling materials and the other stuff we need.

Hikâye anlatım dersini etkileyen atmosfer o kadar önemli ki, bunun için özel hikâye anlatımıyla ilgili her şeyi içinde bulundurduğumuz bir hikâye odası tasarladık.

should be able to read and write at the same time. The themes are so attractive that they can easily get into the language and start to produce unconsciously because they are unaware that they are listening to the stories for getting the vocabulary, grammar or improving their skills. Our aim is just to make them listen to the story and explore it by themselves when having fun.

So, as far as I see, the teacher's role differs from story to story or theme to theme. What sort of teacher are you supposed to be in your storytelling lessons? Or are you supposed to behave as you do in your lessons that aren't related to storytelling?

I think you haven't seen my pyjamas in the storytelling room yet. It isn't a joke! You aren't a teacher in that room any longer. You are supposed to be a strong standing bridge between the students and the stories, so you can't do it with your muscles but with your imagination. You are a storyteller, so you come out of the book when the lesson starts and go back into the book when the bell rings. Also I would like to mention that students must have a reason to follow you otherwise you just tell your story and you just stand face to face with little dozy faces! If you think they deserve more than that, you should feed their curiosity by dressing up, dancing, singing and playing with them. Before the lesson they must be sure that the storyteller can be dressed as an astronaut or a clown for juggling show, they should follow you. And you should open the doors wide of the story world.

We know that you use NON-ELT, authentic materials for storytelling. Do you have a special reason for that? Well, I can honestly say that NON-ELT materials are more flexible and natural. I mean they give a great chance for the teacher to create and improve himself/herself. The stories aren't written or designed just for teaching, as they aren't ELT materials. The themes are more daily-like. If I sense that there are ready-made vocabulary or sentences to teach (generally repeated on each page), it kills my creativity and imagination. What I prefer instead is to explore the story with the students with my observations and to prepare my own stuff with the feeling the story gives me that day. For instance, I prepare some warming up materials before the presentation of the story and I find it useful for that day. But, what about tomorrow? You know people are moody. If I find something more interesting or

onlardan okuyup yazmaları da bekleniyor. Hikâyelerdeki temalar öylesine dikkat çekici ki öğrenciler kolayca dilin içine girebiliyor ve farkında olmadan üretmeye başlayabiliyorlar. Çünkü kelime öğrenmek, gramer yapılarını veya dil kazanımlarını edinmek için dinlediklerinin farkında olmuyorlar. Bizim amacımız, öğrencilerimizin hikâyede akıp giden her neyse ondan zevk almalarının yanında, sadece dinlemelerini ve kendi kendilerine bir şeyleri keşfetmelerini sağlamak.

Şu ana kadar anladığım kadarıyla bu derste öğretmen rolü hikâyeden hikâyeye veya temadan temaya göre değişebiliyor. Hikâye anlatım derslerinde ne tarz bir öğretmen olmanız gerekiyor ya da hikâye anlatımı derslerinde, diğer derslerdeki gibi mi hareket ediyorsunuz? Sanırım henüz hikâye odasındaki pijamalarımı görmediniz. Şaka yapmıyorum! Siz o odada artık bir öğretmen değilsiniz. Öğrenciler ve hikâyeler arasında güçlü bir şekilde ayakta duran bir köprü gibi olmalısınız. Bunu da kaslarımızla değil, ancak hayal gücümüzle sağlayabilirsiniz. Siz bir hikâye anlatıcısı, ders başlar kitabın içinden çıkıp gelirsiniz, zil çalar ve kitabın içine geri dönersiniz. Ayrıca şunu da belirtmek isterim ki, öğrencilerinizin sizi dinlemek için bir nedeni olmalı. Eğer bunu sağlayamazsanız sadece hikâyeyi anlatırsınız ve karşınızda minik, uykulu yüzler bulursunuz! Eğer ki öğrencilerinizin bundan daha fazlasını hak ettiğini düşünüyorsanız onların merakını kılığa girerek, dans ederek, şarkı söyleyerek ve onlarla oynayarak beslemelisiniz. Ders başlamadan önce öğrenciler sizi bir astronot veya şovuna hazırlanan bir jonglör gibi görebileceğine emin olmalı, sizi takip etmeli. Siz de onlara hikâye dünyasının kapısını ardına kadar açmalısınız.

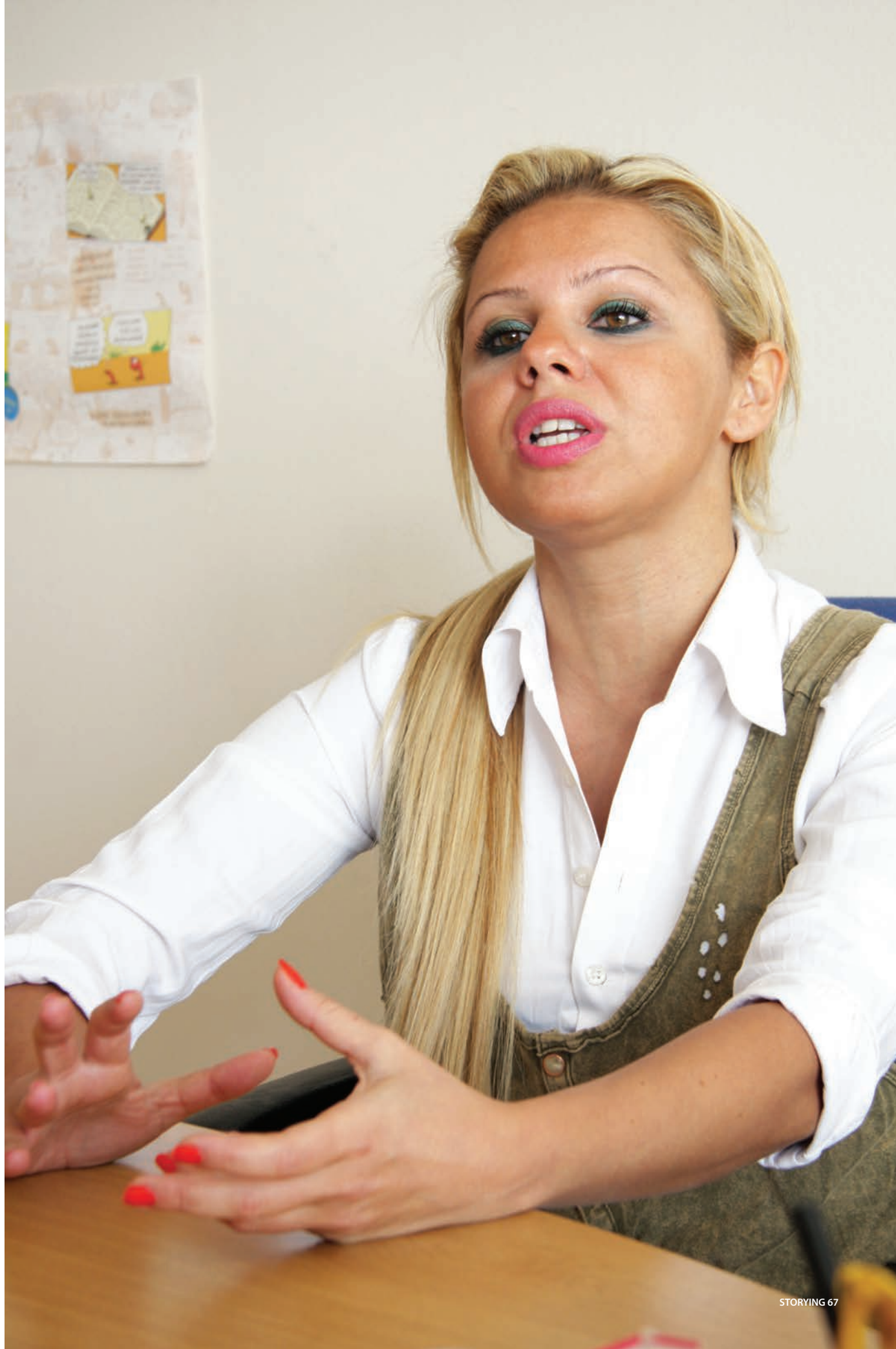
Biliyoruz ki bu derste İngilizce öğretimi için hazırlanmamış, otantik kaynaklar kullanıyorsunuz.

Bunun özel bir nedeni var mı?

Evet, dürüstlikle söyleyebilirim ki non-elt materyaller, İngilizce öğretimi için özel olarak tasarlanmış materyallere göre çok daha esnek ve doğal. Bundan şunu kastediyorum. Bu materyaller öğretmene üretmesi ve kendini geliştirmesi için çok güzel fırsatlar tanıyor. Çünkü hikâyeler sadece öğretmeye yönelik yazılıp tasarlanmamış, temalar daha bir günlük hayattan. Bir kitapta hazır bir şekilde yapıp sunulmuş kelimeler ve cümleler gördüğüm zaman (ki bunlar genelde her sayfada tekrar tekrar görülüyor) üreticiliğimin ve hayal gücümün öldüğünü hissediyorum. Bunun yerine tercih ettiğim durum, o gün hikâyenin bana vermiş olduğu duyguyla kendi gözlemlerimi ve kendi hazırladığım malzemeleri kullanarak, hikâyeyi öğrencilerimle birlikte keşfetmek. Örneğin, hikâyenin sunumundan önce kelimelere yönelik bir ön hazırlık dersi yapıyorum ve o gün bunu çok faydalı buluyorum.

You are supposed to be a strong standing bridge between the students and the stories so you can't do it with your muscles but with your imagination.

Öğrenciler ve hikâyeler arasında güçlü bir şekilde ayakta duran bir köprü gibi olmalısınız. Bunu da kaslarınızla değil, ancak hayal gücünüzle sağlayabilirsiniz.

useful, I don't have ready-made activities or workbook I have to follow. I can immediately start cutting and drawing to prepare my new material so it makes being a teacher work more and more and feel more and more like discovering new things for each lesson. That's why we like to use NON-ELT materials for storytelling. I may repeat the sentences many times, but I don't want to repeat myself. That sounds quite dangerous for a teacher.

Do you have any interesting memories or moments you can't forget from your storytelling lessons?

I do have many. My first graders sometimes see me at lunch time and they ask me what the story heroes do in the room without me or whether I live with them in the room or not. And one of my most interesting memories is that one day while we were making the mask of the hero, one of them was crying because he didn't want to make a hole in the character's eye not to hurt him. They are very innocent and their imagination is admirable.

Do you have a message for the teachers who plan to start storytelling?

I don't know whether it is a kind of message or not but I believe in my heart that story telling makes a great difference in your teaching style. It is like a magic wand. Once it touches you and you don't want to give it up. You want to add something, you want to create something, you want to tell more and you watch your kids playing with the words if you let them get lost in the stories. It's a great experience for a teacher. Everyone should do it if they feel this inside. And they should consider themselves not only a teacher but also a dancer, a guide, a dog or a stuntman who jumps over the cars. If you say I'm the right person to do this, don't let anything stop you doing it as well.

Thanks for the interview and we wish you luck and success in your storytelling lessons but before finishing over the chat, do you have anything to tell your students?

Yes. I'm looking forward to my lesson tomorrow! Because when talking to you, I have again realized that how eager and cute children are during the lessons and it is a great pleasure to study with them ... So, thanks for everything. I hope each of my students has a beautiful story to tell in his/her life.

Peki ya yarın? Biliyorsunuz ki insanlar değişkendir. Eğer daha faydalı veya daha ilginç bir şeyler bulursam, o gün içinde yapılması gereken uygulamaya hazır aktivitelerim veya takip etmek zorunda olduğum bir kitap yok. Dolayısıyla hemen oturup kesip yapıştırmaya başlıyorum ve yeni malzememi üretebiliyorum. Non-elt materyaller, öğretmeni daha çok çalışmaya ve her derste yeni şeyler keşfetmeye teşvik ettiğinden bizim tercih sebebimiz olmuştur. Cümleleri defalarca tekrar edip söyleyebiliriz, ancak bir öğretmenin kendi kendini tekrar etmesi, ki kulağa oldukça tehlikeli geliyor, benim istemediğim bir durumdur.

Hikâye derslerini yaparken yaşadığınız ve unutmadığınız anılarınız ya da kesitler var mı?

Tabii! Bir sürü! Mesela birinci sınıflarım öğle yemeğinde beni görüyor ve hikâye kahramanlarının ben yemekten odada yalnız kaldıklarından bahsediyorlar. Ya da benim de onlarla birlikte yaşayıp yaşamadığımı merak ediyorlar. Hiç unutmadığım bir anı da şu: Öğrencilerimle hikâye odasında kahramanımızın kuklasını yaparken hafif bir ağlama sesi duydum ve bu sesin hikâye kahramanının canını acıtmamak için maskesindeki gözlerle delik açmak istemeyen bir öğrencimden geldiğini fark ettim. Çocuklar çok masum ve hayal güçleri hayranlık uyandırıcı.

Hikâye öğretimine başlayacaklara bir mesajınız var mı?

Söyleyeceklerim mesaj niteliğinde mi, değil mi bilemiyorum ancak şunu tüm kalbimle söyleyebilirim ki hikâye anlatım dersi öğretmenlik anlayışınızda önemli farklılıklar oluşturuyor. Aynı sihirli bir değnek gibi. Bir kez dokundu mu bir daha vazgeçemiyorsunuz. Bir şeyler eklemek, bir şeyler üretmek, daha çok şey söylemek istersiniz ve eğer öğrencilerinizin hikâyelerin içinde kaybolmasına izin verirsiniz onların kelimelerle oynadıklarını izlersiniz. Öğretmen için mükemmel bir tecrübedir bu. Ve bunu içinde hisseden herkes bu işi yapmalıdır. Bu işi yapan insanlar kendilerini sadece bir öğretmen olarak değil; aynı zamanda bir dansçı, bir rehber, bir köpek veya arabaların üzerinden atlayan bir akrobat olarak düşünebilmeli. Eğer ben bunu yapmak için doğru insanım diyorsanız, sizi hiçbir şeyin durdurmasına izin vermeyin.

Bu söyleşi için size teşekkür eder, derslerinizde başarı ve şans dileriz. Ancak söyleşimizi bitirmeden önce öğrencilerinize de bir şeyler söylemek ister misiniz?

Evet. Yarınki dersimi ipe çekiyorum, çünkü sizinle konuşurken onların ders esnasında ne kadar sevimli ve istekli olduklarını yeniden fark ettim. Onlarla çalışmak büyük bir keyif. Her şey için çok teşekkür ederim. Umarım her bir öğrencimin hayatında anlatacağı çok güzel hikâyeleri olur.

And they should consider themselves not only a teacher but also a dancer, a guide, a dog or a stuntman, who jumps over the cars.

Bu işi yapan insanlar kendilerini sadece bir öğretmen olarak değil aynı zamanda bir dansçı, bir rehber, bir köpek veya arabaların üzerinden atlayan bir akrobat olarak düşünebilmeli.

The Legends Of Turkish Folklore

Türk Halk Kültürünün Efsaneleri

Rachel Webster

No matter, how the story is being told, or who the hero is, one thing remains constant, the heart of the Turkish tale lies in intuition and fantasy.

Hikâye nasıl anlatılırsa anlatılsın, kahraman kim olursa olsun, değişmeyen tek şey Türk öyküsünün kalbinin sezgi ve hayal gücüne dayandığıdır.

Internationally, storytelling is the spoken tradition of re-telling the most outstanding heroic journeys of life, combined with using the magic of imagination, in a story told from one family member, friend, and mentor to the next. When was the first story told? Can we assume that cavemen shared stories about their day around the campfire? In any case, storytelling must go back to the times when the majority of the people could not read, nor write. The magic of storytelling is in the fact that it is always a unique, one-time performance, which can never be repeated, and there is always a personal point of view, from the storyteller's perspective.

In Turkish folklore, the legends of Karagöz and Hacivat, Nasreddin Hodja and Keloglan, are the ones which have originated in Turkey, touching the hearts and souls of the people who have had a chance to listen to them. They have been re-told, re-interpreted, re-enacted, and rejoiced for generations.

The art of Turkish storytelling lies in an unparalleled cultural richness and diversity that has been influenced by civilizations from China to Berlin, from Russia to the Middle East, Anatolia, and the Balkans. Their beloved heroes and characters often share an element of sarcasm, from the perspective of the common people. This can especially be felt in the anecdotes of Nasreddin Hodja, a character who tends to encompass the totality of Turkish humour. His tales have a way of pushing the boundaries of logic, although Hodja himself, is extremely rational.

Like Nasreddin Hodja, the characters of Karagöz and Hacivat are two other examples of stories that are based off the lives of

Uluslararası anlamda hikâye anlatımı, hayal dünyasıyla birleşmiş yaşam yolculuklarının bir aile üyesinden, arkadaştan ya da üstattan diğerine aktarılması yoluyla hayat bulan sözlü gelenektir. İlk hikâye ne zaman anlatıldı? Mağara adamlarının kamp ateşinin etrafında günlerinin nasıl geçtiğiyle ilgili hikâyeler anlattıklarını varsayabilir miyiz? Her halükârda hikâye anlatımı insanların çoğunun okuyup yazamadıkları zamana kadar gitmesi gerekir. Hikâye anlatımının büyüsi, onun bir daha tekrarlanamayacak, eşsiz ve tek seferlik bir performans olduğu ve daima hikâye anlatıcısının gözünden, kişisel bir bakış açısının var olduğu gerçeğidir.

Türk halk kültürü içinde, Karagöz ve Hacivat, Nasreddin Hoca ve Keloglan efsaneleri, Türkiye'de yetişmiş ve onları dinleme şansına sahip olan insanların kalplerine ve ruhlarına dokunmuştur. Bu hikâyeler tekrar tekrar anlatılmış, yorumlanmış ve nesiller boyu insanları keyiflendirmiştir.

Türk hikâye anlatım sanatı; Çin'den Berlin'e, Rusya'dan Orta Doğu'ya, oradan Anadolu ve Balkanlar'a kadar uzanan coğrafyadaki bir çok uygarlıktan etkilenen benzersiz bir kültürel zenginlik ve çeşitlilik sunar. En sevilen kahramanları ve karakterleri, sıradan insanların gözünden bakıldığında bir iğneleme unsuruna sahiptirler. Bu, özellikle Türk mizahının hepsini kapsama eğiliminde olan Nasreddin Hoca hikâyelerinde hissedilir. Nasreddin Hoca'nın kendisi aşırı derecede mantıklı olduğu halde, öyküleri mantığın sınırlarını zorlayan bir yapıya sahiptir.

Nasreddin Hoca gibi Karagöz ve Hacivat karakterleri de gerçek insan yaşamlarına dayanan hikâyelerin diğer iki örneğidir. Bu karakterler gerçekten diğer insanlara ilham vermiş olmalı ki yüzlerce yıl sonra bile insanlar onlar hakkındaki hayali hikâyeleri, ahlaki konulara ilişkin mücadelelerinde nasıl davrandıklarını yeniden anlatmak için kendi

His tales have a way of pushing the boundaries of logic, although Hodja himself, is extremely rational.

Nasrettin Hoca'nın kendisi aşırı derecede mantıklı olduğu halde, öyküleri mantığın sınırlarını zorlayan bir yapıya sahiptir.

actual human beings. These men must have really inspired other people, because today hundreds of years later, people have used their imaginations to re-tell fantastic stories about them, and how they would have acted when faced with the daily struggles of identity and morality. Where Karagöz embodies the illiterate but straight-forward peasantry, Hacıvat represents the educated class, speaking Ottoman Turkish and using poetical and literary language. Every region in Turkey, has its own folk tales. The way, in which these stories are told vary from puppet performances, to shadow plays, to dances, to, Meddah, the quintessential historic example of a modern day storyteller. No matter, how the story is being told, or who the hero is, one thing remains constant, the heart of the Turkish tale lies in intuition and fantasy.

“Oh dear help me to enjoy myself!” Karagöz screams.
“Here, take this pot from me!” and with that Hacıvat hits Karagöz over the head.

These are the first words spoken at the opening act of every performance of Karagöz and Hacıvat, and can be traced back to the Shadow Puppet Theatre of the Ottoman Empire, during the reign of Bayezid I, who ruled from 1389-1402. Involving two dimensional, colourful, puppets, which cast shadows on two-dimensional screens, Turkish Shadow Puppets kindle both intellect and imagination, and bring to life the magic of a self-reflective universe, where one's own interpretation of reality rules.

According to Turkish legend, Karagöz and Hacıvat were actual people, who were construction workers in Bursa sometime in the mid-1300's. These two legendary individuals were known for their silly antics, which distracted the other workers, and slowed down the construction of a local mosque that was being built. Because of this, the ruler at the time, ordered them to be executed. After their deaths, they were so sorely missed by their friends and the people of the city, that they became immortalized as Shadow Puppets. It is said that the first performance of Karagöz and Hacıvat, occurred when a common puppeteer visited the Sultan to put on a short puppet show informing the Sultan about Karagöz and Hacıvat's lives, and the corrupt officials who had murdered them.

The central theme of the Karagöz and Hacıvat plays, are in the contrasting interaction between the two main characters. The conversation between them results in much comedy because of the misunderstandings, which can arise, due to the respective

hayal güçlerini kullanmaktadırlar. Karagöz okuma yazma bilmeyen ama dürüst bir köylüyü somutlaştırırken, Hacıvat Osmanlı Türkçesi ile konuşan, şiirsel ve edebi bir dil kullanan eğitimli sınıfı temsil eder. Türkiye'deki her bölgenin kendi halk hikâyesi vardır. Bu hikâyelerin anlatım şekli kukla gösterisinden gölge oyunlarına, danslara ve günümüz hikâye anlatıcısının tipik bir tarihi örneği olan meddaha kadar çeşitlilik gösterir. Hikâye nasıl anlatılırsa anlatılsın ya da kahraman kim olursa olsun, değişmeyen tek şey, Türk öyküsünün kalbinin sezgi ve hayal gücüne dayandığıdır.

Karagöz: “Yar bana bir eğlence!” diye bağırır.
Hacıvat: “Al sana benden tencere!” der ve Karagöz'ün başına vurur.

Bu sözler her Karagöz ve Hacıvat oyununun açılış sahnesinde söylenir ve kökeni, ülkeyi 1389-1402 yılları arasında yöneten Sultan I. Beyazıt zamanındaki gölge oyununa kadar uzanır. İki boyutlu ekranlarda gölgeleri beliren iki boyutlu renkli kuklalar hayal gücünü canlandırır ve kişinin gerçeklik kurallarına kendi yorumunu kattığı öz yansıtma dünyasının sihrini hayata geçirir.

Türk efsanesine göre Karagöz ve Hacıvat 1300'lerin ortalarında Bursa'da yaşayan ve inşaat işçisi olan gerçek insanlardır. Efsanevi bu

Turkish Shadow Puppets kindle both intellect and imagination, and bring to life the magic of a self-reflective universe, where one's own interpretation of reality rules.

Türk gölge kuklaları zekayı ve hayal gücünü canlandırır ve kişinin gerçeklik kurallarına kendi yorumunu kattığı öz yansıtma dünyasının sihrini hayata geçirir.

grammatical inconsistencies, and different dialects within the Turkish language. Hacıvat, who represents the upper class, speaks in prose, trying always to be dignified and elegant. Hacıvat's language is scholastic, but superficial. Karagöz, on the other hand, uses the language of the common people. Karagöz was said to have been a gypsy, and his colourful shadow puppet uses a simple straight-forward way of speaking. He can be deceitful, lewd, even violent, and eager to misbehave.

The origins, of the Karagoz and Hacıvat tales, stem both from old Istanbul, and from the villages outside of the big cities in Turkey. In earlier times, the isolated Turkish peasantry, which consisted of about three quarters of the whole population, used these stories to educate and comfort each other. Using mimicry and retaining idiosyncratic characteristics, the Turkish shadow play masters, puppeteers and Meddah (storytellers) practiced the art of memorizing, and re-enacting the same phrases, in the same rhythm couplets, together with colloquial idioms of the times. Shadow puppetry relies very little on stage props. The parts of women were played by men and performances were not hosted in grand theater houses or other special buildings. They were performed in public spaces, on national and religious holidays, at weddings, or circumcision festivals (Sünnet), in coffee houses, taverns, and private residences.

Performances in Shadow Puppet Theatre often have no plot. They are in "open form," loose, with a sort of episodic structure. Each episode is independent, and consequently, many different performances may unfold. The episodes can be interchanged, added to or subtracted from, in any given performance, according to the wishes of audience or the puppeteer's decision.

In today's world, the Karagöz-Hacıvat Shadow Puppet plays can be seen on the television especially during Ramadan.

iki kişi, diğer işçiler rahatsız etmeleriyle ve inşa edilmekte olan mahalli bir caminin yapımını yavaşlatmalarıyla meşhurdurlar. Bu yüzden zamanın valisi idam edilmelerini emreder. Ölümünden sonra arkadaşları ve şehirdeki halk tarafından o kadar özlenirler ki gölge kuklaları şeklinde ölümsüzleştirilirler. Karagöz ve Hacıvat'ın ilk gösteriminin; bir kuklacının Karagöz ve Hacıvat'ın yaşamlarının ve onları öldüren ahlaksız memurlar hakkında bilgilendirici bir kukla oyununu oynatmak için Sultan'ı ziyaret ettiğinde gerçekleştiği söylenir.

Karagöz ve Hacıvat oyunlarının ana teması iki ana karakter arasındaki zıtlık ilişkisidir. Aralarındaki konuşma, dil bilgisi tutarsızlıkları ve Türkçedeki farklı lehçelerden dolayı ortaya çıkabilen yanlış anlamalardan dolayı komediye sonuçlanır. Üst sınıfı temsil eden Hacıvat daima ağır başlı ve zarif olma çabasıyla nesir şeklinde konuşur. Hacıvat'ın dili eğitsel ama yüzeyseldir. Diğer yandan Karagöz ise sıradan insanların dilini kullanır. Karagöz'ün çingene olduğu söylenir ve onun renkli kuklası doğrudan ve dürüst bir konuşma tarzına sahiptir. Karagöz; hileci, çapkın, hatta şiddet yanlısı ve uygunsuz davranmaya hevesli olabilir.

Karagöz ve Hacıvat hikâyesinin kökeni hem eski İstanbul'a hem de büyük şehirlerin dışındaki köylere dayanır. Daha eski zamanlarda nüfusun dörtte üçünü oluşturan Türk köylü sınıfı, bu hikâyeleri birbirlerini eğitmek ve rahatlatmak için kullanmışlardır. Taklitçiliği kullanan ve kişiye özgü özellikleri tespit eden Türk gölge oyunu ustaları, kuklacılar ve meddahlar ve aynı ifadeleri zamanın konuşma diline ait deyimlerle birlikte tekrar canlandırırlar. Gölge kuklacılığı sahne aksesuarlarına pek itibar etmez. Kadınların kısımları erkekler tarafından oynanır ve oyunlar büyük tiyatro binalarında ya da başka özel yerlerde gösterilmez. Herkese açık alanlarda, millî ve dinî bayramlarda, düğünlerde ya da sünnet merasimlerinde, kahvehanelerde, hanlarda ve özel konaklarda sergilenirler. Gölge oyunundaki performansların genellikle bir olay örgüsü yoktur. Açık bir formatta sunulur ve farklı bölümlerden oluşmuş hafif bir tarzı vardır. Her bir bölüm bağımsızdır ve sonuç olarak birçok farklı oyun içerebilir. İzleyicilerin isteklerine ya da kuklacının kararına göre oyunun bölümlerinde eklemeler, çıkarmalar veya değişiklikler yapılabilir.

Günümüz dünyasında Karagöz-Hacıvat gölge oyunları, özellikle Ramazan ayı boyunca televizyonda da izlenebilmektedir.

The origins, of the Karagoz and Hacıvat tales, stem both from old Istanbul, and from the villages outside of the big cities in Turkey.

Karagöz ve Hacıvat hikâyesinin kökeni hem eski İstanbul'a, hem de büyük şehirlerin dışındaki köylere dayanır.

Turkish Storytelling has traditionally been presented to the public through Shadow Puppet Theatre and through the Meddah (the Storytellers). The Meddah, were people, who were dressed simply, and equipped with only a white scarf and a long white stick, called a cudgel. Acting out a one-person play, the Meddah embodied many different types of people by imitating dialects, and impersonating characters. Meddahs were masters of mimicry, transforming themselves into sultans, soldiers, and matriarchal housewives. They possessed the ability to make uncanny bird sounds, dog barks, and cat screams. They were by all means, the Storytellers of the Ottoman Empire, and later the Turkish society, carrying the trajectory of a collective spirit, and sharing it with contemporary generations.

A Meddah would, for example, tell and perform one of the many stories of Nasreddin Hodja, because even today, 600 years after he has lived, Nasreddin Hodja continues to make people laugh at the thought of his trickery, common sense anecdotes, and ingeniousness. Known for displaying a big, white Kavuk on his head, and riding a donkey backwards, his assertive proclamations and satire did not discriminate. Nasr-ed-din means "Victory of Faith," Hodja means the "Master" or "Teacher." His stories have been translated into numerous languages, and performed from many different perspectives, giving foreign storytellers and listeners a firsthand feel for the Turkish state of mind.

One last character in Turkish Folklore worth mentioning is Keloglan. Keloglan is a beloved hero who speaks to the child in us. Though he was never a real person, the fictive character is alive in hundreds of stories. Keloglan is a poor boy who lives with his mother, and aspires to marry the daughter of a sultan. His naiveté, determinedness, strength, and cleverness resonates on a universal level. Keloglan is the sworn enemy of injustice, and a powerful defender of weaker people.

The Keloglan, Karagoz, Hacivat, and Nasreddin Hodja adventures have been told and re-told, for hundreds of years. It is in their stories that they are brought to life, educating us about the everyday human experiences.

Whether the story is told through Shadow Puppetry, or Meddah, or even between friends family members, it is sure that these beloved characters will outlive us all. There they will be, in the future...commentating on life, laughing, and dancing in the imaginations of our children, of our children's children, and of many generations to come.

Türk hikâye anlatımı geleneksel olarak gölge oyunu tiyatrosu ve meddah aracılığıyla halka sunulur. Meddahlar aynı şekilde giyinen ve sadece beyaz bir şal ve "değnek" adı verilen uzun beyaz bir çubukla donanmış insanlardır. Tek kişilik bir oyun sergileyen meddahlar lehçeleri taklit ederek ve farklı karakterlere bürünerek birçok farklı insanı canlandırabilirler. Meddahlar kendilerini sultanlara, askerlere ve anaerikil ev kadınlarına dönüştüren taklitçiliğin ustalarıdır. Acayip kuş sesleri, köpek havlamaları ve kedi çığlıklarını taklit yeteneğine sahiptiler. Meddahlar bütün yönleriyle Osmanlı Devleti'nde ve sonraları Türk milletinde bütünleştirici ruhun yörüngesini oluşturan ve onu günümüz nesilleriyle paylaşan hikâye anlatıcılarıdır.

Örneğin bir meddah birçok Nasreddin Hoca hikâyesinden birisini anlatıp oynayabilirdi. Çünkü Nasreddin Hoca, 600 yıl sonra bile kıvrak düşüncesi, sağduyu örneği anekdotları ve zekâsıyla insanları güldürmeye devam etmektedir. Başındaki büyük beyaz kavuğuyla ve eşiğe ters binmesiyle ünlene hoca, kendinden emin açıklamaları ve eleştirilerinde hiçbir ırk ayrımı gözetmez. Nasr-ed-din "inancın zaferi", Hoca "üstat" ya da "öğretmen" anlamına gelir. Hikâyeleri birçok dile çevrilmiş ve farklı açılardan oynanmış olan Nasreddin Hoca, yabancı hikâye anlatıcılarına ve dinleyicilerine Türklerin halet-i ruhiyesini tam olarak hissettirmiştir.

Türk halk kültüründe bahsedilmeye değer son karakter Keloğlan'dır. Keloğlan içimizdeki çocukla konuşan sevilen bir kahramandır. Gerçek bir kişi olmamasına rağmen bu hayali karakter yüzlerce hikâye içinde yaşar. Keloğlan, annesiyle yaşayan fakir bir gençtir ve Sultanın kızıyla evlenmek ister. Sağlığı, azmi, gücü ve zekâsı evrensel bir seviyede yankılanır. Keloğlan haksızlığın düşmanı ve güçsüz insanların sağlam bir savunucusudur.

Keloğlan, Karagöz, Hacivat ve Nasreddin Hoca'nın maceraları yüz yıllar boyunca tekrar tekrar anlatılmıştır. Onlar, gündelik insan deneyimleri hakkında bizi eğiterek hikâyelerde hayat bulmuşlardır.

Hikâyeler ister gölge oyunu veya meddah ile, isterse arkadaşlar yada aile arasında anlatılsın, bu çok sevilen karakterlerin bizden sonra da yaşamaya devam edeceklerine şüphe yoktur. Gelecekte çocuklarımızın, onların çocuklarının ve ardından gelecek nesillerin hayal dünyasında; hayat üzerine yorum yapmaya, gülmeye ve dans etmeye devam edeceklerdir.

Snippets Of Ideas About Stories And Storytelling

Andrew Wright

Hikâyeler ve Hikâye Anlatımına İlişkin Fikirlerden Kesitler

Everybody tells stories

Everybody tells other people about what has happened to them. That is the most common sort of storytelling. And some people tell stories which are about other people or are from imagination. They are all stories. Can you improve your storytelling? Everybody can.

Be you!

You cannot be somebody else when you are a teller. You must be you! Be you but more so! Put your heart and your care into your telling, in your way. And do your best to share this with your listeners. Tell it so they can hear you and understand you and can share your feelings.

Commitment!

No half measures! Throw yourself into it and do your best... you cannot do more... but you must do that.

All the gears

It would be strange if you only used first gear in your car when you have four or even six gears to use! But that is what so many people do when they tell stories. They speak, almost in a monotone and at a monopitch and monovolume and monotimbre. And, so often, people scarcely use their bodies to clarify and to heighten meaning.

Herkes hikâye anlatır

Herkes, başına gelen şeyleri başkalarına anlatır. En yaygın hikâye anlatımı türü de budur zaten. Bazı insanlar da başkalarının yaşadıkları ya da tamamen hayal ürünü olan hikâyeler anlatırlar. Bunların hepsi hikâyedir. Peki hikâye anlatımınızı geliştirebilir misiniz? Elbette yapabilirsiniz.

Kendiniz olun!

Anlatıcı rolündeyken bir başkası olamazsınız. Kendiniz olmalısınız! Belki daha da fazlası! Yüreğinizi ve dikkatinizi, kendi tarzınızla anlatımınıza katın. Ve bunu dinleyicilerinizle paylaşmak için elinizden geleni yapın. Sizi duyabilip anlayabilsinler ve hislerinizi paylaşabilsinler diye anlatın.

Sadakat!

Hiçbir işi yarım bırakmayın! İşe girişin ve elinizden geleni yapın! Kapasitenizi zorlayın ve kendinizi bu işe mecbur hissedin.

Vites Kullanımı

Dört ya da altı vitesli aracınızda yalnızca birinci vitesi kullansaydınız çok tuhaf olurdu! Ama çoğu kişinin hikâye anlatırken yaptığı budur. Konuşurlar ama monoton, tek perdeli, tek sesli ve tek tımlı bir şekilde. Ve insanlar genelde anlamı zenginleştirmek ve berraklaştırmak adına

Use the full range of your voice and body! But, in your way, not as a copy of someone else.

Heightening

Be yourself but more so. If, in order to heighten meaning and feeling, you emphasise the qualities of your voice, if you emphasise speed or slowness, softness or harshness, if you lengthen your gesture or double the time spent on raising your eyebrows and so on, then your listeners will feel there is something special going on.

Pause

Pauses between ideas are electric! And take your time! Don't be hurried!

Story readiness

Everybody, without exception, wants to listen to stories but nobody wants to listen all the time. If someone is pre-occupied with other concerns then, of course, they may not listen to you, however good a story teller you are. Sometimes the situation of your telling makes them ready. They may have come specially to your story telling session. But often stories are told at meal times or during parties or in the pub and then you have to choose your moment. You might even begin by saying, "Can I tell you a story?" Something to help them to click over to story listening mode.

But don't take it personally if people don't settle down to listen. Your best hope is to remain calm and patient.

Forgetting a bit of the story

The main thing is to remember the key steps in the story...not the details. If you make a mistake over a detail don't show or tell the listeners! Carry on and, if necessary, integrate the mistake into the story.

Interruptions

Inevitably, there are going to be interruptions, usually not deliberate: somebody arrives late right in the middle of a key part of your story; somebody drops a book or there is a loud noise outside.

Either carry on exactly as you were doing or pause, calmly, showing no irritation. Or even greet the person. Show them a place to sit. Even tell them a resume of the story so far but above all, remain the storyteller and don't switch to being an irritated ordinary person. That is what would really break the spell.

bedenlerini pek az kullanırlar. Sesinizin ve bedeninizin tamamını kullanın! Ama kendi tarzınızla, bir başkasının kopyası olarak değil.

Sınırları Zorlamak

Kendiniz olun ve sınırlarınızı zorlayın. Eğer, manayı ve hisleri zenginleştirmek için sesinizin kalitesini ortaya çıkarırsanız; hızını, yavaşlığını, yumuşaklığını veya sertliğini ayarlarsanız; jest ve mimiklerinizi artırır ya da gözlerinizi şaşkınlıktan fal taşı gibi açmaya harcadığınız süreyi iki katına çıkarırsanız vs. işte o zaman dinleyicileriniz ne kadar özel bir an yaşadıklarını hissedeceklerdir.

Duraklama

Fikirler arasındaki duraklamalar heyecan vericidir. Vaktinizi değerlendirin! Hiç acele etmeyin!

Hikâye hazırlığı

İstisnasız herkes hikâye dinlemek ister ama hiç kimse durmadan dinlemek istemez. Eğer bir kişinin zihni başka şeylerle meşgulse, ne kadar iyi bir anlatıcı olursanız olun, sizi dinleyemeyebilir. Bazen hikâye anlattığınız ortam onları hazırlar veya özel olarak sizin hikâye anlatımı oturumunuza gelmiş olabilirler. Ama genellikle hikâyeler yemek zamanlarında, partilerde ya da eğlence merkezlerinde anlatılır ve böyle durumlarda zamanı kendiniz seçmelisiniz. Hatta işe "Size bir hikâye anlatabilir miyim?" diye sorarak bile başlayabilirsiniz. Böylece insanların hikâye dinleme moduna geçmelerine yardımcı olabilirsiniz.

Ama insanlar güzel bir şekilde oturup dinlemezlerse üzerinize alınmayın. En büyük umudunuz sakin ve sabırlı kalmaktır.

Hikâyenin bir kısmını unutmak

İşin esası, hikâyedeki önemli adımları hatırlamaktır, detayları değil. Eğer bir detayda hata yaparsanız, bunu dinleyicilerinize söylemeyin! Devam edin ve gerekirse yaptığınız hatayı hikâyeye katın.

Bölünmeler

Genellikle kasti olmayan bölünmeler kaçınılmazdır: Hikâyenizin önemli bir bölümünün tam ortasında birisi gelir; birisi bir kitap düşürür ya da dışarıda yüksek bir gürültü olur.

Ya anlatmaya aynen devam edin ya da rahatsızlık göstermeden duraklayın. Hatta bu kişiyi selamlayarak oturacak yer bile gösterebilirsiniz. Ya da hikâyenin o ana kadar ki özetini anlatabilirsiniz. Ama en önemlisi bir hikâye anlatıcısı olarak kalın ve sinirlenmiş, sıradan bir insana dönüşmeyin. Bu ortamın havasını gerçekten bozacaktır.

World Storytelling Day

Dünya hikâye Anlatma Günü

World Storytelling Day is a global celebration of the art of oral storytelling. It is celebrated every year on the Spring Equinox in the Northern Hemisphere, the first day of Autumn Equinox in the Southern. On World Storytelling Day, as many people as possible tell and listen to stories in as many languages and at as many places as possible, during the same day and night.

The significance in the event lies in the fact that it is the first global celebration of storytelling of its kind, and has been important in forging links between storytellers often working far apart from each other. It has also been significant in drawing the public and media attention to storytelling as an art form.

Event history

World Storytelling Day has its roots in a national day for storytelling in Sweden, circa 1991-1992. At that time, an event was organized for March 20 in Sweden called "Alla berättare dag" (All storytellers day). The Swedish national storytelling network died out sometime after, but the day stayed alive and was celebrated around the country by different enthusiasts. In 1997, storytellers in Perth, Western Australia coordinated a five-week long Celebration of Story, commemorating March 20 as the International Day of Oral Narrators. At the same time, in Mexico and other South American countries, March 20 was already celebrated as the National Day of Storytellers.

When the Scandinavian storytelling web-network, Ratatosk, started around 2001, Scandinavian storytellers started talking, and in 2002, the event spread from Sweden to Norway, Denmark, Finland and Estonia. In 2003, the idea spread to Canada and other countries, and the event has become known internationally as World Storytelling Day.

Starting around 2004, France participated with the event Jour Mondial du Conte. World Storytelling Day in 2005 had its grande finale on Sunday March 20. There were events from

Dünya Hikâye Anlatma Günü, küresel bir sözlü hikâye anlatım sanatı kutlamasıdır. Her yıl kuzey yarımkürede bahar ekinoksunda, güney yarımkürede ise sonbahar ekinoksunun ilk gününde kutlanır. Dünya Hikâye Anlatma Günü'nde, mümkün olduğunca çok kişi mümkün olduğunca çok dilde ve mümkün olduğunca çok mekânda, aynı gün ve gece boyunca hikâyeler anlatır ve dinler.

Organizasyonun önemi, bu türdeki ilk küresel hikâye anlatımı kutlaması olduğu ve genellikle birbirlerinden uzakta çalışan hikâye anlatıcıları arasındaki düzenleyici bağlantılarda büyük öneme sahip olduğu gerçeğinde yatar. Ayrıca halkın ve medyanın ilgisini bir sanat olarak hikâye anlatımına çekme konusunda büyük önem kazanmıştır.

Organizasyonun Geçmişi

Dünya Hikâye Anlatma Günü'nün kökleri, 1991-1992 yıllarında İsveç'teki ulusal bir hikâye anlatımı gününe dayanır. O dönemde, İsveç'te 20 Mart için "Alla berättare dag" (Hikâye anlatıcıları günü) adı verilen bir organizasyon düzenlenmiştir. İsveç ulusal hikâye anlatımı iletişim ağı bir zaman sonra sona ermiş ancak bu özel gün canlı kalmış ve çeşitli hikâye tutkunları tarafından ülkenin dört bir yanında kutlanmıştır. 1997'de, Batı Avustralya'nın Perth şehrindeki hikâye anlatıcıları 20 Mart'ı Uluslararası Sözlü Anlatıcılar Günü şeklinde anarak beş haftalık bir Hikâye Kutlaması düzenlemişlerdir. 20 Mart aynı zamanda Meksika ve diğer Güney Amerika ülkelerinde Ulusal Hikâye Anlatıcıları Günü olarak kutlanmıştır.

İskandinav hikâye anlatımı web iletişim ağı olan Ratatosk, 2001 dolaylarında başladığında İskandinav hikâye anlatıcıları da harekete geçti ve organizasyon 2002'de İsveç'ten Norveç'e, Danimarka'ya, Finlandiya'ya ve Estonya'ya yayıldı. Bu fikir, 2003'te Kanada'ya ve diğer ülkelere de yayıldı ve organizasyon Dünya Hikâye Anlatma Günü adıyla uluslararası olarak tanınır hâle geldi.

Fransa, 2004 yıllarında itibaren, Jour Mondial du Conte organizasyonu ile bu etkinliğe katıldı. 2005 Dünya Hikâye Anlatımı

The significance in the event lies in the fact that it is the first global celebration of storytelling of its kind, and has been important in forging links between storytellers often working far apart from each other.

Organizasyonun önemi, bu türdeki ilk küresel hikâye anlatımı kutlaması olduğu ve genellikle birbirlerinden uzakta çalışan hikâye anlatıcıları arasındaki düzenleyici bağlantılarda büyük öneme sahip olduğu gerçeğinde yatar.

25 countries on 5 continents, and 2006 saw the program grow further. 2007 was the first time a storytelling concert was held in Newfoundland, Canada. In 2008 The Netherlands took part in World Storytelling Day with a big event called "Vertellers in de Aanval" on March the 20th. Three thousand kids were surprised by the sudden appearance of storytellers in their classrooms.

Themes

Each year, many of the individual storytelling events that take place around the globe are linked by a common theme. Each year, the theme is identified by storytellers from around the world, using the WSD list serve.

- 2004 – Birds
- 2005 – Bridges
- 2006 – The Moon
- 2007 – The Wanderer
- 2008 – Dreams
- 2009 – Neighbours
- 2010 – Light and Shadow
- 2011 – Water
- 2012 – Trees

Günü, 20 Mart Pazar günü büyük bir finale sahne oldu. Finalde 5 kıta ve 25 ülkeden organizasyonlar yer aldı ve 2006 yılında program daha da büyüdü. 2007'de Kanada'nın Newfoundland kentinde ilk kez bir hikâye anlatımı konseri düzenlendi. 20 Mart 2008'de ise, Hollanda 'Vertellers in de Aanval' adlı büyük bir organizasyonla Dünya Hikâye Anlatma Günü'nde yer aldı. Üç bin çocuk hikâye anlatıcılarının aniden sınıflarda görünmesine çok şaşırmıştı.

Temalar

Dünya genelinde her sene sahne alan farklı hikâye anlatımı organizasyonlarının birçoğu ortak bir temayla birbirine bağlıdır. Her yıl, DHAG liste hizmetinden yararlanan dünyanın farklı bölgelerindeki hikâye anlatıcıları tarafından bir tema belirlenir.

- 2004 – Kuşlar
- 2005 – Köprüler
- 2006 – Ay
- 2007 – Gezgin
- 2008 – Düşler
- 2009 – Komşular
- 2010 – Işık ve Gölge
- 2011 – Su
- 2012 – Ağaçlar

INTERNATIONAL STORYTELLING CONFERENCE 2011

Uluslararası Stoytelling Konferansı 2011

On April 9, 2011, many of our students stood in front of the Ihlâs College conference hall, dressed as the classic characters from well known fairy-tales and welcomed numerous guests from around the globe. In the conference hall, which has a capacity of 500 people, there was no one left standing, and there were no spare seats.

As scheduled, the program started at 10:00 a.m. and a brief introduction about the program was given by the presenters, Rachel Webster and Thomas Littleton, who are also teachers at Ihlâs College. During their presentation, they also told mini stories and warmed the audience up.

As the first speaker, Andrew Wright was on the stage.

9 Nisan 2011'de ünlü masalların karakterleri gibi giyinen öğrencilerimiz, Ihlâs Koleji konferans salonunun önünde, dünyanın farklı yerlerinden gelen çok sayıda misafiri karşıladı. Beş yüz kişi kapasiteli konferans salonunda, ne ayakta kalan vardı, ne de boş bir koltuk...

Program planlandığı gibi sabah saat 10'da başladı ve Ihlâs Koleji öğretmenleri olan Rachel Webster ve Thomas Littleton tarafından kısa ve öz bir takdim yapıldı. Sunumları sırasında seyircilere "atıştırma" birer mini hikâye de anlatıldı.

Andrew Wright, ilk konuşmacı olarak sahnedeydi. Konuşmasının ilk kısmında, "hikâye çantasını" seyircilere tanıttı ve bu çantanın içinden "hikâye ceketini" çıkarıp giydi.

During the first part of his speech, he introduced his “story bag” to the audience and took out his “story jacket” from the bag and put it on. Wright introduced his way of storytelling techniques via his glamorous jacket. “We all need stories.” said Wright, and continued with the second part of his speech with a quotation from CNN: “The stories we bring you today are the world you will live in tomorrow.”

“My talk is not mainly about what you can do in the classroom,” he said. “It’s about the feelings, and the ideas about stories and storytelling.” Throughout the rest of his speech, he touched upon the following titles:

- Why stories are so important
- How stories affect us
- Stories as a central path in the language classroom
- Using stories in language teaching
- Making up stories in the language classroom

As the second speaker, British Side’s Teacher Training Manager, Miss Laura Woodward was on the stage. Starting her presentation she announced, “All the best teachers in Turkey are in this hall right now, because, instead of lying in bed and watching T.V. on your holiday, you came here early in the morning to educate yourselves.”

Laura Woodward’s title was, “Story as Vehicle, Teaching English to Children,” and she presented in a very humorous and interactive way. She carried out her presentation with classroom materials, slide shows about storytelling in the classroom, and allowed the audience to participate in the program by using many different activities.

After the lunch break, all the international storytellers, Abbi Patrix, Godfrey Duncan (TUUP) and Ben Haggarty took the stage. One by one, they mesmerized the audience with

Wright, bu ilgi çekici ceketle kendi hikâye anlatım yöntemlerini anlattı. “Hepimizin hikâyelere ihtiyacı var.” diyen Wright, konuşmasının ikinci kısmına CNN’den bir alıntı ile devam etti: “Bugün sizlere getirdiğimiz hikâyeler, yarın içinde yaşayacağımız dünyadır.”

“Konuşmam aslında tam olarak sınıfta ne yapacağımız ile ilgili değil. Daha çok hikâye anlatımı ve hikâyelere ilişkin duygular ve fikirlerle ilgili.” dedi Wright. Konuşmasının geri kalan kısmında da aşağıdaki konulara değindi:

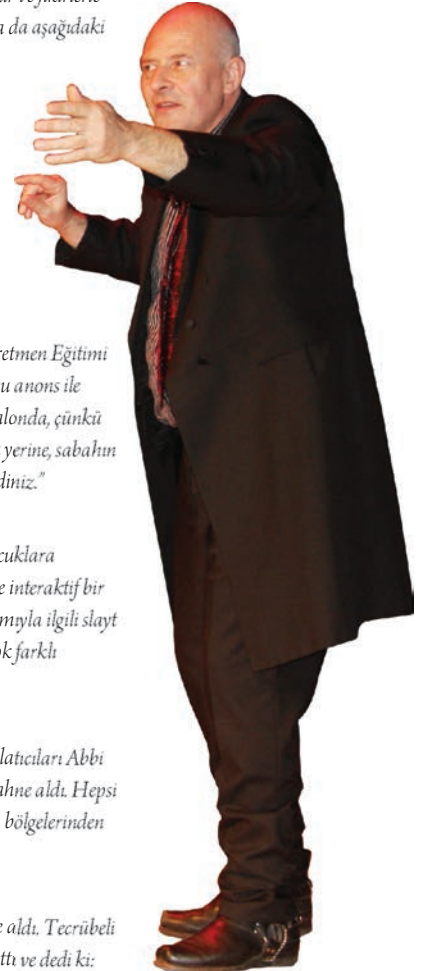
- Hikâyeler neden çok önemlidir?
- Hikâyeler bizi nasıl etkiler?
- Dil sınıfında hikâyeleri merkezde kullanmak
- Dil öğretiminde hikâye kullanımı
- Dil sınıfında hikâye oluşturmak

İkinci konuşmacı olarak British Side kurumunda Öğretmen Eğitimi Yöneticisi Laura Woodward sahnedeydi. Sunumuna şu anons ile başladı: “Türkiye’nin en iyi öğretmenleri şu anda bu salonda, çünkü siz tatil gününüzde yatağınızda uzanıp TV seyretmek yerine, sabahın erken saatlerinde kendinizi geliştirmek için buraya geldiniz.”

Laura Woodward’ın başlığı “Araç olarak Hikâye, Çocuklara İngilizce Öğretimi” idi ve sunumunu hayli noktadan ve interaktif bir şekilde yaptı. Sınıf materyalleri ve sınıfta hikâye anlatımıyla ilgili slayt gösterileriyle sunumuna devam eden Woodward, birçok farklı aktivitelerle seyircileri de programın içine dâhil etti.

Öğlen yemeği arasından sonra, uluslararası hikâye anlatıcıları Abbi Patrix, Godfrey Duncan (TUUP) ve Ben Haggarty sahne aldı. Hepsi sırayla, Nasreddin Hoca hikâyeleri ve dünyanın farklı bölgelerinden getirdikleri hikâyelerle seyircileri büyülediler.

İlk olarak, Fransız hikâye anlatıcısı Abbi Patrix sahne aldı. Tecrübeli hikâye anlatıcısı, nasıl hikâye anlatıcısı olduğunu anlattı ve dedi ki:

Nasreddin Hodja stories and other tales from around the world...

First, the French storyteller Abbi Patrix took place. The experienced storyteller, told his story of how he became a storyteller and he mentioned, "People thought that I was crazy when I decided to make a living out of storytelling," and added: "I did not have a master and did not know how to do 'storytelling.' But I have been helped all my life by one major master, through his stories, Nasreddin Hodja."

Beginning his story, he made the audience laugh by his first sentence: "One day, Nasreddin Hodja took a pot of yoghurt."

Amused with Abbi Patrix's Nasreddin Hodja story, it was now Godfrey Duncan's turn. Living in London, Godfrey Duncan, also known as "Tuup" told the famous Nasreddin Hodja story, "Fine Feathers Make Fine Birds," in his own unique way. Making his storytelling quite funny with his intonations, TUUP, let the audience experience their own Turkish story, in English,

After two great Nasreddin Hodja stories, the stage was now Ben Haggarty's. Just like Abbi Patrix, he told how he became a storyteller and from whom he had benefited. This experienced, and internationally respected British storyteller, Ben Haggarty, told a different kind of Hodja story titled, "Nasreddin Hodja in London," and amused the audience.

After those lovely Nasreddin Hodja stories, they all, one by one, told different tales from around the world and then finished their program by telling a story all together.

Just like eating a delicious dessert after sitting down to a great meal, we wanted to end the Storytelling Conference with a raffle, where many gifts were handed out to the audience. No one was left empty handed, as all participants were able to immediately pick up their International Storytelling Conference 2011 Certificates after leaving the conference hall.

"Hayatımı hikâye anlatımından kazanmaya karar verdiğimde insanlar aklımı kaçırdığını düşündü. Bir ustam yoktu ve hikâye anlatımı nasıl yapılır onu bile bilmiyordum. Fakat hayatım boyunca tek bir ustanın hikâyelerinden faydalandım; Nasreddin Hoca'dan." Hikâyesine başlayan Patrix, daha ilk cümlesi ile seyirciyi güldürdü: "Bir gün, Nasreddin Hoca bir çömlek yoğurt alır..."

Abbi Patrix'in Nasreddin Hoca hikâyesi ile eğlenen seyirciler için, sırada Godfrey Duncan vardı. Londra'da hayatını sürdüren ve aynı zamanda TUUP olarak da bilinen Godfrey Duncan kendine has üslubu ile Nasreddin Hoca'nın oldukça meşhur "Ye Kürküm Ye" hikâyesini anlattı. Hikâye anlatımını, tonlamalarıyla çok komik hale getiren TUUP, Türk seyircilerinin bizzat kendilerine ait olan bir hikâyeyi İngilizce olarak hissetmelerini sağlamaya çalıştı ve başarılı da oldu.

İki mükemmel Nasreddin Hoca hikâyesinin ardından, sahne şimdi Ben Haggarty'nindi. Abbi Patrix gibi o da nasıl hikâye anlatıcısı olduğunu ve kimlerden faydalandığını anlattı. Bu tecrübeli ve uluslararası anlamda saygı gören İngiliz hikâye anlatıcısı, "Nasreddin Hoca Londra'da" adlı, farklı türde bir Nasreddin Hoca hikâyesi anlattı ve seyirciyi neşelendirdi.

Bu güzel Nasreddin Hoca hikâyelerinden sonra, yine farklı hikâyeler anlatıldı ve program üçünün beraber anlattığı bir hikâyeyle sonlandı.

Mükellef bir yemeğin ardından leziz bir tatlı yemek misali, Storytelling Konferansı'na seyircilere çok sayıda hediyelerin dağıtıldığı bir çekiliş ile son verildi. Tüm katılımcılar, International Storytelling Conference 2011 Sertifikalarını konferans salonunu terk ederken alabildikleri için de kimsenin eli boş kalmadı.

Just like eating a delicious dessert after sitting down to a great meal, we wanted to end the Storytelling Conference with a raffle, where many gifts were handed out to the audience.

Mükellef bir yemeğin ardından leziz bir tatlı yemek misali, Storytelling Konferansı'na seyircilere çok sayıda hediyelerin dağıtıldığı bir çekiliş ile son verildi.

YAZ OKULLARI DİL OKULLARI LİSE YERLEŐTİRME
ÜNİVERSİTE YERLEŐTİRME YÜKSEK LİSANS SERTİFİKA
VE DİPLOMA **WORK AND TRAVEL** STAJ

plus

İNGİLTERE • AMERİKA
FRANSA • İSPANYA • ALMANYA
İTALYA • MALTA • RUSYA • ÇİN
KANADA • AVUSTRALYA

www.plus-wat.com

plus

PLUS-ED EĞİTİM VE DANIŞMANLIK HİZMETLERİ LTD.
Semerkant Evleri B Blok K:2 D:7 Beylikdüzü / İstanbul
Tel: +90 212 852 57 56 Fax: +90 212 852 57 02
info@plus-wat.com